

PG

1418

.R4P5

Class PS 1918

Book P4 P5

2145
21269

I Z B O R

STARIH

ILIRSKIH PIESNIKAH.

KNJIGA DRUGA

PIESNI RAZLIKE DINKA RANJINE.

Troškom Dra. Ljudevita Gaja.

Monograph.

1884

1884

1884

1884

1884

1884

1884

1884

1884

I Z B O R
STARIH
ILIRSKIH PIESNIKAH.

KNJIGA DRUGA.
PIESNI D. RANJINE.

TROŠKOM DRA. LJUDEVITA GAJA.

U ZAGREBU.
Tiskom narodne tiskarnice dra. Ljudevita Gaja.

---

1 8 5 0.

Ranjina, Dinko

DINKA RANJINE,

VLASTELINA DUBROVAČKOGA

PIESNI RAZLIKE.

PISANE 1550—1563.

NA NOVO PREŠTAMPANE

NASTOJANJEM I TROŠKOM

Dra. LJUDEVITA GAJA.

U ZAGREBU.

Tiskom narodne tiskarnice dra. Ljudevita Gaja.

---

1 8 5 0.

PG 1418
R4P5

RESEARCH REPORT

1961-1962

53839
104

RESEARCH REPORT

1961-1962

1961-1962

104

12.11-X-31
VISOKORODNOJ
PRESVIETLOJ GOSPODJI

KNEGINJI

JELENI NIKOVOJ DI POZZA SORGO,

VLADICI DUBROVAČKOJ,

RODJENOJ

„RANJINA“

POSLEDNJOJ

OD TOGA PRASTAROGA VLASTELSKOGA PLEMENA

OVO DIELO

JEDNOGA OD NAJSLAVNIJEH NJENIEH ŠUKUNDIEDAH, KOGA
ONA I PIEVANJEM NASLIEDI,

POSVETJUJE

U ZNAK HARNOSTI I OSOBITOG POŠTOVANJA

Dr. Ljudevit Gaj,
CARSKI SAVIETNIK.

PREDGOVOR.

Dielo ovo izašlo je pèrvi put na sviet u Fiorenci g. 1563. nastojanjem samoga spisatelja, ukrašeno likom njegovim i veleznatnim njegovog plemena cimerom, komu u svem ilirskom cimerju ravna neima, i koi se po dubokom svom značenju tako odlikuje, da bi zgodno svemu našem narodu uz nebesku *Lelivu* — mladi miesec i zviezd — za sveobći cimer služiti mogao s mudrim primierom od pauka i zmiје i s napisom: „*Umom, a ne silom.*“ —

Ovo novo izdanje takodjer ukrašeno likom i cimerom pjesnika načinjeniem polag izvornih prilikah, posvetio sam presvietloj gospodji kneginji *Jeleni di Pozza Sorgo* u znak harnosti za poklonjenu mi staru pèrvoga izdanja knjigu, po kojoj je ovo dielo preštampano, i koje je podpuni naslov sliedeći:

PIESNI RAZLIKE

DINKA RANJINE VLASTELINA DUBROVAČKOGA,

*u kojih on kaže sve što se sgodi mu stvoriti kroz ljubav,
stojeći u gradu talianskom od Zangle. —*

FIORENZA I FIGL. DI LORENZO TORRENTINO MDLXIII. in 8. maj.

Od kolike su vriednosti i važnosti „*Razlike pjesni*“ ove, u obziru jezikoslovnom sudit će filolozi, od kolike ciene u smotrenju pjesničkom, razabrat će pjesnici. Svakako mislim, da sam jednim i drugim ne malu uslugu učinio preštampanjem ove stare riedke knjige.

U prepisivanju pridèržan je kroz sve dielo pèrvobitni razred, a u riečima nije posve ništa promienjeno do samog pravopisa i do pogriešakah pèrve štampe, koje su ovdie izpravljene. I zato se može jezikoslovac ovom knjigom tako služiti kakogod samim pèrvim izdanjem, a svaki ljubitelj narodne književnosti vidieti će jasno, kakav je bio prie tri sto godinah književni jezik i umietni slog kod pèrvih pjesnikah dubrovačkih.

Duh onoga vremena u Dubrovniku, i nieke životopisne čèrtice o samom spievaocu opisuje dubrovački knjižnik *G. Galjuffi* u krasnom dielu: „*Galleria di Ragusei illustri*“ na talianskom jeziku. Polag toga opisa uputjuje se nadalje ovaj predgovor.

Teciaše šestnaesti viek; književnost ilirska u Dubrovniku ukrašena sjajniem imenima već od predjašnjeg stolietja uzela bieše lik od slovesnosti gèrčke. Vidjalo se je u njoj prosto ali nježno osietjanje, ugladjenost i skladnost nakitjena besiedom jednostavnôm, čistom i jasnom, obogatjena prekrasnima, ukusom gèrčkim dišućiem prevodima od *Vetranicah*, *Tuberonah*, *Lampridiah*, *Zlatarićah* itd. — Istina, nije bio viek veličanstvenieh umotvorah kao sedamnaesti, od koga smo nasliedili jednog „*Osmana*“ jednu „*Kristiadu*“ „*Suze sina razmetnoga*“ i mnogo drugieh znatnieh dielah, o kojima nije miesto ovdie govoriti; no bio je viek u kome je izvèrstno odhranjenje oplemenjivalo duhove i tražilo poeziju u čuvstvima. Ali viek ovaj obnovljen na vrielu starinikah zadèržavao je neograničeno smionstvo od umišljenosti, i nepazeći, da se time žèrtvuje obožavanju same umietnosti, ogrievao je sèrdca na stranoj vatri, posvetjenoj stranim oltarima; i hotievši tuđinstvu nalikovati,

otimao je živahnost sobstveniem nadahnutjima. Zbog toga čitajući spisatelje onog vremena duša nemože se zanieti, no sladko počiva zaljubljena u svojstvo jezika, uglednost štila, naravnost mislih i prostonu čuvstva: o datle onog vremena zakoni i običaji, u kojima se je pojavljivala težnja književna; odatle jednoličnost javnog duha i one izobraženosti — zrake talianske —, koja prodrievši kroz okolišne oblake surovstva, bistrie blistaše s neba dubrovačkog na sám ovaj osámak u pustinji.

Jedan od najsajajnih predstavnika one dobe bio je *Dinko Ranjina*. Rodjen u Dubrovniku g. 1536 od vlastelske obitelji, plantio je već od svog dietinstva takom vatrom za naukama, da je bio predstavljen kao primier svojim saučenicima, a prie svog 20. lieta bi već proglašen kao dobar pjesnik. Ali njegov otac, komu je više stalo do umnoženja svoga blaga nego li do liepote kakovieh pjesamah, pošlje ga u *Mesinu* — ili kao što ju naši staro-feničkim imenom zovu *Zanglu* — da se tu bavi tervogvinom. Mladić poslušán zapoviedi otčinoj ostavi Dubrovnik, ali š njime putovahu domaće vile. One su tiešile duh umoren nepriateljnim brigama, pa su ga odatle sledile u *Fiorencu*, kamo se je morao premiestiti po zapoviedi otčinoj. Mnogo i prekrasnih pjesamah spievao je u Italii.

Serdce, kao što njegovo bieše, nije moglo neoćutjeti moć one ljubavi, koja oblagorodjuje načine, izvievzbava um, čisti dušu od svake ljage podlog čuvstva, ter ju uzdiže na visoka ponjatja. Njegovi spievi, u kojima je spievao jednu *Liviú* iz *Zangle*, jednu *Rozu* iz *Fiorence*, i ono čudo od liepote i od duha *Cvietu Cucerić*, ženu, koje je kuća kao sastanište svih knjiž-

nikah disala mirisom gèrčke družbenosti, jednom riečju jednu Aspaziu dubrovačku, — pri tomè liepa svojstva sèrdca i uma, uglađenost načinah, koji su u Dubrovniku vazda najblagorodnii bili, (jer ona prostota kod spisateljah, koja nam se čini kao prividna i samo pouzajmljena, čestokrat je ili izjav, ili pako zavies prostodušja,) — sve to dobilo mu je blagonaklonost velikog vojvode *Kuzmana*. — Čim bi učinjen vitezom sv. Stiepana kad god se je viećalo i riešavalo o težjim stvarima, svagda su iskali od njega savieta i pomoći, i svi su pristali zadovoljno uz njegovo mnienje, jer su njegove rieči uvijek bile razborite.

Ali domovina pozove ga k sebi. Ostavi Italiju, koju je već bio svu obišao, onu zemlju, koja ga je blaženstvom svetih čuvstvah zaniela, i na njegovoj tamburici potaknulaj edno skladnoglasje, koje nikad izumriet neće.

Sriećnie doba nastajaše tad za *Dubrovnik* vlescienjen, moćan, imajući silno i strahovito pomorstvo. Tri stotine ladjah sa zastavom sv. *Vlasi* plovilo je sva mora od svieta; galie oružane na troškove seljakah zajedno sa Španjolcima borile su se kod *Tunisa*, *Algjera*, *Tripolisa*, *Ližbone*, smiono sretale Engleze, Holandeze i Francuze u bitkama *Karla V.*, *Filipa II.* — Njegovi sinovi razglašeni kao junaci na sriedozemskom moru i po morima Indie; njegovi *Mažibradići*, *Dolistići*, *Martolosići*, *Ohmutevići* i mnogi drugi obljubljeni i prenakitjeni častima i svakim odlikovanjem postadoše *Gründi* od *Španije*. Njegovo vieće dobivalo je povelje od kraljevah katoličkih, pune pohvalah i proslavljenjah, a što je najviše vriedilo, povlasticah i polaštich tèrgovačkih. Njegove naselbine u *Sarajevu*, *Novom*

Pazaru, Biogradu, Vidinu, Silistrii, Sofii, Bukureštu i Drinopolju kao nezavisne obštine upravljale su sobom po sobstvenim zakonima, i sipale u skut matere neizmierna bogatstva, plod njihove obètnosti.

U tom stanju nalazio se je Dubrovnik, kad bi pozvan *Ranjina* na kormilo praviteljstva. U dèržavnim poslovima pokazivao je takovu mudrost i vieštinu, da mu bieše sedam putah povierena od skupnovladarstva vèrhovna čast kneza. Kao takav svagda je pametno vladao, promicao narodno dobrostanje i tim dokazao, da pjesnik nemèrzi ozbiljne i duboke nauke. — Sve vrieme, što mu je preostajalo od javnih i kućevnih poslova, posvetjivao je znanostima; ter ako je u mladosti pievao ljubav, docnie slavio je slavu priateljstva i kreposti, što više, pokušao je i svete pjesme, ter za pokazati, koliko je u njemu razne izvèrtnosti, račilo mu se biaše kadgod i prošaliti se pjesmama šaljiviem i posmiešniem. Iz latinskog prevede *Tibula, Propercia i Marciala*; — iz gèrčkog: *Filemona i Moska*. Njegove *Piesni Razlike* najprije — kao što je gore kazano — štampane u Fiorenci god. 1563., biehu preštampane 1634. u Mletcima od *Marka Ginamia* u dva svezka, od kojih pèrvi zadèržavao je erotičke, drugi pako svete, moralne i šaljive. Nitko nije od njega boljim uspiehom pokušao prelijati poeziju gèrčku i latinsku u tvorilo ilirsko s uresom osobita jezika, čista i uglađjena, kome bieše tako viešt, da se je sam *Ardelio della Bella* u svom riečniku u izboru riečih i izrazah pozivao na izvèrtnost njegovu.

Da su mu bile takodjer toškanske vile naklonjene, neima sumnje, počem *Niko Goca* u razgovorima o

stanju republikah (*dan 8.*) piše: „kako su liepe toškan-ske pjesme mog viteza *Ranjine*, a koliko je različan u našem jeziku isti *Ranjina* od mnogo drugih divnih duhovah i riedkih umovah, to svak zna itd.“ — To potvèrdjuje i *Mauro Orbini* (str. 186.) — „Žive sada *Dinko Ranjina* slavni pjesnik, kako u *talianskom* tako i *slarjanskom* jeziku.“ A sada od njega neostaje nam na talianskom jeziku, nego malo epigramah toškanskih.

Njegovo ime bilo je tako visoko cienjeno i što-vano, da mu je *Franjo Baldelo* posvetio komentare *Cesara i Pavla Labadesa* sa pet pèrvih pievanjah *Iliade*: jedno i drugo na talianskom jeziku, a *Flavio Eborense* dielce o vitežkiem redovima:

„*Insignes auro phaleras et lucida fræna*
Attulerat nuper Ragnia Tuscus eques,
Ragnia solemnes Stephani juratus ad aras
Assiduam Cosmo sub Duce militiam:
Ille quoque arguto laudat si carmine, dulces
Evocat ascræis saltibus Aonidas,
Quæ ripas, Sebetæ, tuas, quæque antra Sibyllæ,
Et vicina colunt littora, Parthenope,“

Umriè g. 1607. u 71. svog života, — ljubljen od jednog zbora uglednieh i uèenieh priateljah, kao što biahu: *Nale, Monaldi, Goce, Zlatarić, Orbini, Luccari, Bobali*. S ovima dielio je slast od milih naukah, koje su za njega bile potrebe duševne, kao što su za druge potrebe tielesne. On si je načinio okó sebe jedan krug, i tako udaljen od svakog svietskog doticaja, živio je blažen u svom duševnom životu.

U Zagrebu 25. kolovoza 1850.

Dr. Ljudevit Gaj.

DINKA RANJINE
PIESNI RAZLIKE.

Frano Lukarević nad prilikom Pjesnivca.

*Ovo je prilika pjesnivca, ki na svet
Našega jezika hotiè slàs objaviti;
Ki pojuè ljuvezni od svoje ljubavi,
Svih starih sve pjesni za sobom ostavi;
Njegovo da ime živet će medju svim,
Jak lovor sred zime meu dubjem ostalim.*

Isti u pohvalu onoga, ki je je upisao.

*Da si ti pisat htíl toga moc veliku,
Koga si ovdi umíl upisat priliku:
Znaj, oči nebi me vik mogle na svieti
U nièdno jur vrime lepšu stvar vidieti.
Nu zasve jer toga nepisa tvá kripas,
Ja sàrca sred moga li vidim tuj lipos;
Er je on u ovih pjesneh htiè objaviti,
Vridno tač u kojih sve dni će sve živiti.*

Dinko Ranjina,

u 27. godini života.

Marko Ranjina u pohvalu pjesnika.

*Nitko se netrudi, ni àrvi s tobome,
Ni želi meu ljudi hvalu inu nad tvome;
Ti si sam sve ine, meu nami ki su bil',
Piesnivce jedine nadišal i dobil.*

Opet isti.

*Ako je svakomu svud dano na sviti,
Što ima u svomu sàrcu moć izriti:
Pravedno rit ću ja, da 'e na svit znano svim,
Nij', vieruj, spievanja drugoga nad ovim.*

Isti u pohvalu Dubrovnika.

*Ako je tvoja vlàs obćena i tàrg tvoj
Raznosil slavan glas po zemlji dosle svoj:
Odsad ćeš tvè ime što vecom hvalom ti
Piesnima ovime k nebesom uziniti.*

Frano Lukarević u hvalu istoga.

*Koliko na saj svit Dubrovnik slavni grad,
Može se slavan rit u svomu bitju sad,
Pokoli višnja ćeš, u njem pri što ni bil,
Toliko vridna jes piesnivca satvoril.*

Opet isti.

*Jur ako vrime sve neima dosle ti,
Ko pojuc ime tvè proslavi na sviti:
Dubrovniče sada htiej višnju moć slaviti;
Er ona tebi dà, kim ćeš vik slavan bit.*

„UMOM A NE SILOM.“

CIMER
dubrovačkog vlastelskog plemena
„RANJINA.“

PLEMENITOMU KNJIŽNIKU
SVAKE ČASTI DOSTOJNOMU
GOSPODINU GOSPODINU
MIHU MENČETIĆU,
VLASTELINU DUBROVAČKOMU
DINKO RANJINA

sniženim priklonstvom

milo pozdravljenje piše.

Ljubav, ká pameti mudrie neg moju privrati, mnogo razumni prijatelju i rodjače moj, u ovih stranah latinskih stojeći usili i mene, takodjer da budu sliditi nje stupaje, u kojih mi način dà u istinu ne mao, izostavši mi bremena od mojih činjenjah svakdanjih; bivši nieka čud moja nikako nestati zaludu, da ovi broj od pjesni razlicih učinim, koje sad vami posilam po običaji staroj i sadanjoj od svieh spievalac, ki svoja pisma komu godi vazda u darov daju. I nemoj se čuditi, da Ljubavi u vlas se podložih; 'er kako narav, ká s čudnime razumom sve stvari uzdrží i vlada, hoće da prolitje cvitje plodi, a lieto i jesen paka voće dava, tako i mlados siluje, da dni

svoje mladosti proveđe. Ni mi manje od tvoje mudrosti pohuljeno biti ima videći da pjesni stavih se pisati, znajući vi, 'er pismo pjesni časna je velmi stvar, a toj se vidi po dareh i asteh, ké su stari spievaoci od gospode i kraljevah na svietu imali. *Scipium* Afrikan priliku *Enia* spievaoca, koga vazda u svieh činjenjeh od boja i mira za druga dâržаше, čini u jedan kami mramoran urezat, i paka vârh greba njegova postavi, bivši ga živa velicim blagom darovao. Kralji od Egipta *Menandru* spievaocu poklisare poslaše, velike mu dare obećajući, da bi htio život svoj medju njima provesti. *Augusto* rodni dan *Virgilia* spievaoca s velicim časti spomenivat svako godište činjaše. *Evrripide* spievalac toliko primljen bi prid kraljem od Macedonie, da njemu časti velike činjaše svaki dan sobom ga na târpezi dâržeći i njemu zlatan sud, kime on pijaše, u poklon darova, i mnogo robja, od Atene koji biehu, milos mu učini, da mogu slobodno na njih dom iz zemlje njegove otiti.

Kralj *Lehsandro* veliki, od Sârblij gospodar, koi svit dobi vas, podstupivši s vojskome Tebu grad gârčki, ki mu se bieše odvârgao, uzamši ga napokon, posieče šés tisuć dušah, a tridesti tisućah zarobivši paka proda, vojsci davši slobodu, da vas grad popliene, i paka razvârgu mire mu na zemlju: ništa nemanje učini prostiti svoj kući spievaoca *Pindara*, da nju ni ušto nebudu tegnuti. Isti kralj *Lehsandro* razbivši *Daria* kralja, i našadši jedan zaklop vas urešen draziem kamenjem od sciene neizmierne, sva ostala pliena junakom razdielivši uzè ga za sebe i reče: prem se ova stvar prošaše za u njojzi hraniti *Omerove* pjesni, koje u

tolikoj velikoj časti scienjaše, da ih vazda pored s mačem nakon glave dâržашe. *Stacia* spievaoca *Domician* rimski kralj čas mu veliku stvorivši krunom ga darova i mnogim inima darima od sciene ne male. *Ptolomeo* kralj *Omeru* spievaocu cårkvu sagradi, i u njojzi priliku njegovu od mramora postavi. *Lisandro* od Sparte kralj àrvući *Atenu* grad, i znajući 'er oni dan, ki bieše namislio dati mu àrvanju najposlednju imaše se ukopati *Sofokle* spievalac, prodli rok u tomu dnevi za nemslosti čas, koja se činjaše ukopu njegovu. *Stesikoru*, komu, kako *Plinio* veli, dodje piet slavic na usta njegova, kada se porodi, došadši u *Katinu*, mieštani toga grada ne samo ga primiše s velikom časti, da nu mu jošte dio daše u vladanju grada, i u svieh pienezeh, koje kovahu, njegovu priliku činjahu. Toj se isto prigodi meni viditi bivši u tomu gradu; moji prijatelji pokloniše mi jedan tih srebàrnih pienezah, u kojih bieše njegova prilika, i ukazaše mi takodjer greb njegov s mramorom sažidan kod vratah od grada, koja se imenom njegovim jošte i dan današnji zovu *Stesikorova* vrata. Istomu *Stesikoru* spievaocu *Falari* posilni gospodar *Agrigentina* grada čini cårkvu kako bogu sažidat i *Imeru*, njegov rodni grad, ki mu tada neprijatelj bieše, usili da časti božanstvene imenu njegovu vik budu činiti. *Opiano* spievalac, ki, kako hoće mnozi rieti, stojeći na našem otoku od *Mlieta* učini piesni od ribah morskieh, koje pokloni *Antoniu* sinu *Cesara Severa* rimskoga, i ina uzdarje od njega zlat pienez po svaki oranj piesni, i njegovi gradjani hoteć ga počtiti, od svitla mramora priliku njegovu srid grada staviše, s teziem pismom odzgora:

„Ja jesam *Opiano* svim sladki spievalac,
 Koga smàrt zavidna prie reda umori,
 A da mi dilji rok, smàrt živit dadiše,
 Njèdan mi umàrli nebi vik takmen bil.“

Zatoj se dobro vidi za koliko vriednu stvar piesan je scienjena, koliko svetieh ljudi na svietu jes bilo, ki niesu pismo toj utekli pisati? *Salamun*, koga Bog várhu svieh ljudi mudrosti nadari, užežen ljuvenim plamenom nestvori li u mlados piesni pribludne, u kojih ukaza, koliku vlàs nad nami ima moć želje ljuvene? *David* kralj otac njegov neigra li prid arkom, u kojoj zakon puk njegov nošaše pojući piesni razlike, koje on učini, i nami u pismu ostavi. *Lacedemoni* videći, 'er nijedna stvar nije toliko vriedna ni krepka za vojske voditi i razsàrčbe smetnieh bojnukah tažiti, strah s njih sàrca odnimit i podžec ih na želju od časti i slave, koliko sladka besieda dostojna spievaoca, poslaše protiva *Ateniezom Tirtea* piesnika učinivši ga vojevodom nada svom njih vojskom. Pàrvi oni stari besiednici prid sbornim skupom gradovladne gospode njih besiede činjahu bez nijednoga uresa, ni dike od riči, tako da budući malo sladke nemogahu priniti ni odnimiti sàrca sudac na njih hotinje. Koju stvar videći *Isokrate Trasimako* i *Gorgia* njih besiede pod nieke miere obcene piesnima složiše i staviše. U istinu veliku moć otajnu i divnu u sebi piesni imaju. *Timoteo* spievalac, kako piše veliki *Basilio*, romonim pojanjem od piesni gnjivno siljaše kralja *Lehsandra* na smeću i na rat, i njega tako sàrčna tutako pojući opeta činjaše pokojno utažat. *Damon* Pitagorik pojanjem od piesni dovede na dobro

i počteno živinje jedne mladce, ki biehü na pitje od vina i na blud odveće prikorno podani. *Senokrate* takodjer romonom takime ozdravi jednieh ki biehü izašli pameti svoje van. *Talete* Kretenski čini kugu minut iz miesta gdi bieše. I ako bi reći htíl vaš razum, da taj govor tvorili su ljudi, ki viku boga na sviti neznaše, nečtimo li takodjer, da rečeni kralj i prorok *David* ozdravi romonom od piesni njegovih *Saula*, ki bieše niekome nemoći od hudoga duha ne malo pediepsan. *Eliseo* prorok nehtiè naviestiti kralju israelskomu, što ima učiniti za vodu iznaći, koju on iskaše cić, da mu vojska od žedje nepomre, štogodi mu prie toga nečini dovesti jednoga spievca, ki pojuć romonom od piesni božji mu višnjí duh nareće sve što rít imaše, i tako kralju naviesti stvar, ka se primaše njegovoj potrebi. Nezna li se paka, 'er broj nesvåršni višnjieh angelah, ki stoje svedjer goru, prid licem božiem, nigdie nepristaju spievaje u piesni: Svet, svet, svet gospodin bog od vojskah? I zarad toga nebeskoga pojanja odredi u càrkvah njegovih na zemlji, da se piesni razlike sve poju, za ino ne, nego kako reče Gjore:

„Umàrli da znaju
Ku milos bog dili prid sobom u rajü.“

Nečuju li se svud po dvoru gorske pastirke, čim stada njih pasu planinom hodeći, gdi piesni spievaju za boli razsladit kegodi nevolje? Nevidimo li ljudi, ki kopanjem' trudnim njive čine plodit, u piesni pojući, gdi trudim svojima razgovor davaju? Trudni i umorni putnici za prikratit muku dosadnoga puta, putujuć spievaju. I oni ki brode strašne i pogibne dubine sinjega mora,

spievaju veselo trudni duh radostan za stvorit i učinit. U svih gradovieh od svieta, ki rabom od ruke život svoj provode, od pjesni slasti pojućom slade jad prigarki trudnoga umora. Nevidi li se u moru, 'er Sirene tolike sladke pjesni poju, da mnoge ljudi pomorne njih slados zatravi? Na zemlji takodjer koliko velik broj jes od pticah razlicieh, koje njih pjesnima slatkima sebi i družim razgovor nemaod davaju? Nije zemlje, nije grada ni miesta na svitu nigda bilo, nije sada ni će biti toliko divjaćna u svih jezicieh od svita, gdje nije pjesan ljubljena. Svi jezici pjesni pišu i poju, i oni takodjer ki pisma neznaju. Nijedan se ni način od pisma davnjeni ni starii neveli, nego ovi od pjesni: paće kako znani Gärci vele, ako bogovi medju sobom štogodi govore, sve su njih besiede pjesnivim rićima takmeno stisnute. I toj se vidielo po dielu; 'er pjesan bivši u sebi divna stvar, nijedan odgovor bog *Apolo* u Delfu nedavaše, štogodjer u pjesan učinjen nebieše. Toj isto Sibile takodjer činjahu, kadgodi htiahu koju stvar proroćit. Ká se stvar mogaše sladja nać od pjesni za ljudi razagnane po gorah ujedno skupiti? kako se veli od spievaoca *Orfea*, kad pojaše, njegove pjesni od slasti biesno ga slidjahu dubja, vode, kamenja i zviri razlike, koje su na sviti. *Pitagora*, *Demokrito* i *Empedokle*, mieštanin ovoga otoka, u komu se najprije pjesan na svit nadje, i ostali mnozi od starih davnjenih gärćkieh mudracah, štogodi su upisali, sve su u pjesan složili tiezime načinom scieneći bolje ljudi na nauk privesti. Kom stvari potaknut bi *Marko Tulio*, svitlos rimskoga jezika, da reće hvaleći *Arkia* spievaoca: Slás vridna od pjesni rados daje mladosti, a staros nejaku veselu satvara, u sreći dobrojzi dika

su častena, a u zloj nezgodnoj razgovor izvàrsan. Ona mudra duša knjižnoga *Ptaton*a, koga Ti, mogu rít, nigda iz ruke nepuštaeš, reče u razgovoru priazni, njih vridnos poznavši: Slidimo ovi put u koi smo uliezli s pomoćju spievalac, zašto oni sviem nami vodci su i otci svakoga razuma: I na drugom miestu kažući, kolika se sciena činit od njih ima, privodi *Sokrata Minoju* ove rieči govorit: O vridni človiče, ti i svi ini, ki ljube i žele shranit čas glasa počtena, imaš pomnjivo bljusti se neuzet omrazu s nijedniem spievaocem; 'er oni u obadva tvorenja, od hvale i hulbe, u istinu velju moć i silu imaju. U Fedru još zatim rieči tej veli: Spievalac uresivši piesnivim napravam činjenja hrabrena od starih vrimenah, za nauk mudrosti svima su onim, ki doći imaju. Takodjer u onomu pismu, gdi nas uči podobno živiti, ovej riči govori: Kako bude mlados prijat slova pàrve knjige, neka se stavi štit pojanja spievalac, učeć ih na pamet, u kih mnoga i izvàrsna diela od ljudi svitlieh i vridnieh počitana su i hvaljena, cića da kriposnim zavidom ganuti od slave i časti budu se siliti njih slavná i hrabrena činjenja nasliedovat. Na drugom miestu razmišljajući, što je piesan, reče: Piesan je dar boži; nigda spievaoci piesni nemogu činiti, štogodi duh boži pamet njih nenadahne; niesu po trudu i rabu svakdanjem spievaoci, nu božjom iskrom tegnuti svoje piesni vriedne i časne spievaju, i nigda piet nemogu, što niesu božjom krieposti ganuti, govoreći stvari ne koje oni umiu, neg' koje im duh boži nariče. Zato *Šišmundo* spievalac našega jezika, čas u istinu vriedna vaše kuće *Menčetić*, taj razum *Platonov* razmišljajući u jednoj piesni svojoj reče:

„*Cića tej ljuvezni, istinu govoru,
Svis moja uzbiesni, da nevim, što tvorū*“.

I nemojte scienit, da toj nesreću pravi, er *Šišmundo* veoma sliedio je i ljubio pisma *Platonova*, kako se vidi u onoj pjesni, koju rič po rič iz njega svu izè, kà tako govori:

„*Ah da te bog stvori po sridi kako svit
A meni da izda očiu tolikoj,
Koliko jur zvizda' kriposti nebeskoj
Ter da ja od svih stran uzgledam tvoj ures
Kako je svit gledan od zvizdah iz nebes*“.

Ta je sud činjen od pjesni spievalác. Ma kamo gredu ja? Veliko je i široko polje ovo, u koje nehteći neznano uliezoh, lasno, vieruj, za uliezti, a mučno za na dvor opeta iziti, zato ga tja puštavam na stranu, bivši mnogo bolje zamuknut, nego ríti od manje nego se podobi; 'er hoteć govoriti o jednoj satvari, koja je očita svim ljudem od svita, nebi drugo bilo neg jedno htiet se trudit suncu svietlost davat, u dubravu dārva nosit, a u more vodu lievat: nu samo rít ću ovo: Bivši pjesan toliko dostojna u sebi, naši pārvi spievaoci *Šišmundo* i *Gjore* videći, 'er je jezik potreban i ubog, nasliedujući stare spievaoce gārēke i latinske, u kojih svaki u svoj jezik sili se svoje misli u pjesan spievati, i oni takodjer hotieše upisat u njih domaći jezik satvari, ké im se sgodiše na službi ljuvenoj, veće svojim nego tudjim čuvši se dāržani.

PIESNI RAZLIKE.

1.

O, vi svi ljuveni, kí ove slišate
Piesni, sad po meni, što 'e ljubav, pozna'te;
I od nje svaki vas čuvat se sad spravi,
Prí neg vas pod svú vlas nje sila postavi;
'Er svak, tko u bludu ljuvezan tuj ljubi,
Sve zaman u trudu služeći dni gubi.
Várh stvarih tih mnokrat ove se još sgode,
Da tko mni cvit ubrat, drača ga obode.
Skroven je svaki hip, to je red nje bitju;
U među gork nalip, zla zmija u cvitju;
Prit ona gdi bude, stvar je zla i prika,
Od nje Bog da ubljude svakoga človika.
Hoć uklet koga uprav, da cvileć sve upi?
Kuni ga, da ljubav na njega nastupi.

2.

Latinka, liepa vil', s velikom ljubavi
U sárce moje stril ljuveno postavi,
Od moga ter stana daleče, na dvori,
Nje lipos izbrana velmi me zlo mori.
Slobodu svu meni zaveza u tvárd vez
Rič medna u ženi, ká toli mila jes,
Ká tvárdo hvaljena jes; 'er je od vike
Čestita plemena, od kuće velike,
I na svit' toga rad tač joj se klanjaju,
Da mudrih sto ju sad spievalác spievaju,
Angjelski nje ukras, kí česti sve slide,
Svih vilah slavni glas vridnostju nadide.

Prid suncem svitlosti zvizdah su sve male,
 A pri nje liposti sve vile ostale.
 Gârlo nje pribilo, kó ljubav obhiti,
 Velmi 'e prem milo očima viditi.
 Pribistre nje oči svítlje se svim vide
 Neg sunce s istoči, kad zorom izide;
 Nje kosi zaisto take su prigode,
 Da zlato pričisto svitlostju nadhode.
 I velju svim scienu prid svitom imaju
 Dva luka, ká sienu pozorim stvaraju.
 Ni'e piesan tač mila, nada sve kú zovu
 Radosnu, tieh vilah, po moru ké plovu,
 Koliko od ove vile, kú svak čita,
 Nada sve ká slove liepote od svita:
 Kad svitli nje ures ké stvara govore,
 Nebo, kó tamno jes, razvedrit se more;
 Ter tkogod bude taj spievan glas nje čuti,
 Romon, ki dieli raj, u sebi očuti.
 Nje vlasti izbrane taj stupaj priliepi
 Kad na cvit suh stane, opet ga pokriepi.
 Dà joj pak zatim, znaj, tuj mudros višnja vlas,
 Kú vil' vik na svit saj neimà do danas;
 I mnokrat još slidi, tko gre zrit nje diku,
 Da u licu nje vidi višnjega priliku.
 Nu pri bih sve zvizde sgar s neba sabroil,
 Neg rajske nje gizde mogal reć stotí dil:
 Tim bolje 'e pustiti riči sve sasvima,
 Od manje neg riti nego se reć prima.

3.

Zangle grad bi, koi vilu dà, ká mene
 Prem sasma posvoji kroz želje ljuvene,
 Od ké, mnju, da nigdar lipša se na svieti
 Umàrla niedna stvar nemože vidieti.
 Kad višnji nje gizde stvorit se pripravi,
 Najlipše sve zvizde u jedno sastavi.

Radosti od velje u viečnoj visini
 Čudno se veselje prem sasma učini;
 A jada s tugami za dugo vrmena
 Osudnim dušami nedà rat pakliena.
 Stvorac tí, ki gori u višnjih sve sudi,
 Liepotu satvori taku, cié da ljudi
 Mogu, čim gledati uzbudu nje dike,
 Kigod dil poznati njegove prilike.

4.

U zoru prolitnju.

Sad gre noć mårkla van u tmíne od gora',
 A zora bieli dan s neba sgar otvora,
 Ter ptice sve sili ljuveno na svíti,
 Da žuber njih mili počinju tvoriti;
 Najliše tuj, koja u našem dvoru stan
 Sama se dostoja činiti noć i dan;
 Ká slatko ljuvezni tač spieva medene,
 Da i mene na piesni probudja ljuvene.

5.

U primalieto.

Zemlja, kój zimni hlad sievera lis svenu,
 Odieću na se sad postavlja zelenu.
 Vode, ké studeno valovje lievaju,
 Prozrinje cakleno svitlo sad imaju.
 Morski val, ki radi zime zal tač biva,
 Ni'e s krajem u svadi, nu mirno počiva.
 Ptice se sad čuju, gdi tvore svud velje
 Pienje, kim kazuju njih milo veselje.
 Svaki duh na svit saj, u sebi 'er je rad,
 Ljuveni plamen taj počinje kazat sad.
 Napokon sve čuti promienu na svit saj:
 A mój plač priljuti sve tårpi jedan vaj.

Tomu mi uzrok jes taj ljubav neprava,
 Ká mi, vaj, zlu boles s čemerom sve dava.

6.

U isto prolitje.

Sad liepo prolitje tih nami vodi dan,
 I trava i cvitje iz zemlje grede van.
 Sada se svaki vir raztapa pod nebi,
 Sad s krajem tvori mir more, kó gnjivno bi.
 Vedra su nebesa, koja svit vesele,
 Zemlja se uresá tim, oči što žele.
 Piti su medena, a velmi zrit mila
 Prozrita, caklena, studena taj vrila.
 Prolitnji tihi hlad vietreći miris taj
 Od cvitja nosi sad, da svim mni svit se raj.
 Od ptice svakoje žuberom sladki glas
 Veselo sad poje ljuvenu milu slas.
 Sada se svaki kraj radostan, drag veli,
 Sada se na svit saj svaki duh veseli:
 A nebog tužan ja nikako nečuju
 U meni veselja, neg cvileć tuguju.
 Tomu mi uzrok bi ljuveni oni boj,
 Koi me pogubi žestoko ovakoj.

7.

Jedna jur liepota, s kojom je sdružena
 Izvársna dobrota, života poštena;
 Jedan lip, drag pogled, jedne liepe usti,
 Iz kih rič jakno med sladka se izusti;
 Jedan smih drag toli, ki činit ima vlás,
 Da zledim neboli taj, s kim gre hud poraz;
 Jedan lip, drag ures, kim ljubav pripravlja
 Neizdrišan, prem tvárd vez, na gárlo da stavlja;
 Jedna jur milos taj sdružena s ljubavi,
 Koi se na svit saj u piesnih svud slavi;

Jedan hod tih, pošten, jedan znan, lip govor,
 U komu jes skroven od slasti svaki stvor;
 Jedan čin s hitrinom oholo priklonan,
 Ki duhu vik inom na svitu nebì dan:
 Smamiše tolikoj kroz silnu tuj njih moć
 Jadovni život moj, da se mre dan i noć.

8.

Rat i mir sladak jes, i gnjiv, ki satvara
 Angjelski tvoj ures, koì me umara;
 Sladke su još zledi, sladke su zle volje,
 Kim tvoji pogledi sárce mi nevolje;
 Sladak je zli poraz, ki činit suze tre:
 Ar velja meni čas s ljubavi tvoje gre.
 Veselo svaki vaj za te ću podniti,
 Daj mi će na svit saj tkogodi još riti,
 Mojojzi ljubavi nemalo zavideć':
 Ono, ki u slavi može se čestit reć,
 Hoteć prí kroz vilu vridnu zlo prem tužit,
 Neg za slás tuj milu s drugom se sadružít.
 Drugi će rit: Gdi sja u pismu nje ime,
 Nerodih što se ja na slavno nje vrime?
 Ali nje što se vlás nezače na moje,
 Za vidit lip ukas, tač slavne gospoje?

9.

Gledaje tvoj ures, vidi se u tebi
 Liepota sgar s nebes, ké nigda prí nebì,
 Ja dikam tvoima pravo ću sad reći,
 Tvárdo se pamet má zamársi misleći:
 Ali si sunce sgar s nebeske visine,
 Umàrla ali stvar, s vremenom ká gine.
 Gledaje lica tvoga taj pozor ljuveni,
 Razabrav prie toga, ja sudim u meni:
 Da te Bog jedini sgar poslà na svit saj,
 U tebi da učini na zemlji drugi raj.

10.

Vazda ću vrieme ja i miesto hvaliti,
 U kom htie čės tvoja svis moju smamiti.
 Vazda ću po sve dni slaviti izbrani
 I mili stril oni, kim sårce mé rani.
 Čin't ću, uze hvaljene da su vik svim uprav,
 Najpårvo ké mene svezaše u ljubav.
 Vik ću oganj ljuveni hvaliti u slavi,
 Najpårvo ki meni u misao plam stavi,
 I suze bez broja s uzdas i u mú har,
 Ké stvori svis moja, za od tebe sčekat dar.
 Vazda ću hvaliti tvoj ures gizdavi,
 Pokli me misli ti zla truda izbavi,
 Skazavši jur meni pri mój zloj nezgodi
 Put oni hvaljeni, na nebo ki vodi.

11.

S istoka kad zora otvori bieli dan,
 Ter počne vårh gorah svietlo se kazat van,
 I sunce mé kada prem svitlo u svemu
 Iz strane zapada izide proć njemu,
 Vide se zajedno dva sunca svim tadaj:
 Na nebu sgar jedno, a drugo na svit saj;
 Nu moje zemaljsko svim zrakam čim siva,
 Toj sunce nebesko velmi prem dobiva.

12.

Zasve da sunce sgar, kad bude iziti,
 Prosvitlja svaku stvar, koja jes na sviti:
 Mé oči nevide ničesa rad toga,
 Što na nje nepride zrak od sunca moga,
 Kó buduć zemaljsko svim svitlje mnogo jes,
 Nego toj angjelsko, kó svitli sgar s nebes,
 Tim mogu dobro ja: »O sunce mé« riti:
 »Ti s' svitlos, kome sja má zora na svíti.«

13.

Bivši vil' liepa má nemože bit ino,
 Neg znanje da ima s kripostju jedino;
 'Er višnji kad jednu stvorit se stvar spravlja,
 Nigda dušu vriednu u grub kip nestavlja.
 Tko je taj pak meu nami, ki će tač zlje znati,
 Da će lip drag kami čin't u mied svezati?
 Koliko manje sgar taj stvorac jedini,
 Ki znano svaku stvar satvara i čini.

14.

Neželju imanja na saj svit imati,
 Ni ljudska vladanja gospodeć vladati;
 Ni želju, da 'e dvor moj mramorom sazidan,
 Ni da je perivoj okolo njega van.
 Nežudju ja vonje mirisne trajati,
 Ni bojne te konje prošetom jahati;
 Ni žudju stvorenja znat skrovne naravi,
 Ni od draga kamenja krunu imat na glavi,
 Ni ko li odluka sgar višnja jes duga;
 Ni hvale od puka; ni dvorbe od sluga';
 Ni sàrcu da žudi duh mi moj vik veli
 Stvari tej, ké ludi i skupi puk želi:
 Nu samo, gospoje, žudju ja skroveno,
 Moć s tobom dni moje vik trajat ljuveno.

15.

Neka idu van ini po svitu blago toj.
 Iskati, u scini koje jes tolikoj;
 Aliti dvoriti u dvoru gospode,
 Gdi bude sgubiti sva se vlás slobode;
 I dalek od svoga it stana po moru,
 Zlu na svit rad koga sve pate pokoru:
 Meni ti jes dika živiti kraj gore,
 Zangleva gdi rika umira u more,
 Ištuć moć dobiti u pismu kugod čas,

Čim budu dvoriti Latinke lip ukas.
 I ako toj dostojno nemogu stvoriti,
 Daj ću moć pokojno život moj voditi
 U društvu od ljudi', kim znanje dà posluh,
 S sllobodom, kú žudi kripostan svaki duh.

16.

Svak meni govori: »Tamniče, svies stavi,
 Ter se već nemori man za tom ljubavi!«
 A ja im velju: »Rad svaki se trud pravi,
 Na dobro miesto kad misal se postavi.
 Bivši uprav rečeno: Tač sārca tvārda ní,
 Kó, služeć smiljeno, ljubko se neučini.
 Tim dočim sunce sja vārhu nas na sviti,
 S ufanjem vierno ja vazda ću služiti.«

17.

U toli plam velik čuju se goriti,
 Da njemu slike vik ní bilo na sviti.
 I ako svis tvoja čudi se sve zatoj,
 Kako u toj zledi ja neskratim život moj:
 Znaj dobro, da viku nemore umriti,
 Tko lipos toliku uživa na sviti.
 Pače mi mila jes toliko zled moja,
 I huda má boles, 'ere bih vazel ja,
 Da je viečni moj poraz, pateći zle trude,
 Cić da má viku slás lipsati nebude.

18.

Ako, cić 'er nosi ljubav se velika,
 Pedieps se sve prosi i muka zla prika:
 Pravo ti govoru, daj meni u dilu
 S pediepsom pokoru odveće nemilu;
 'Er velik dostoju ja pedieps, i prosim
 Gledaje na moju sve ljubav, kú t' nosim:
 Nu ako se davati opći jad s krivine

Onizim, ki rati od zledi sve čine:
 Nepediepš jur mene prava jadim zlime,
 Neg tvé té ljuvene oči, kim' ranì me.

19.

Izbrana mladosti, kú rajem svak zove,
 Glas tvoje liposti po svietu svud slove,
 S uzdahom prostinú svi oni, kí na svieti
 Tvú lipos jedinu uzbudu vidieti.
 Pritihi stupaj tvoj gdi pleše, uzanj stav,
 Svak želi miesto onoj celivat za ljubav.
 Mož dati ti meni u riči najmanjoj
 Jad, komu svârhe ní, smârt, život, mir i boj.
 Gledaje tve dike vidi se jur meni,
 Medju sve vil' slike da na svit tebi ní.
 Tvoj ures ljuveni i slavni ukras taj
 Kažuje sad meni na svietu novi raj.
 Ter misli mój se mni, staviv um i kripas,
 Kad narav učini angjelsku tvú lipos,
 Da sasma raztvori izgled taj, iz koga
 Najprie satvorì lipos lica tvoga.

20.

Gospoje svih gospoj, ká tuge moje znaš,
 Krozašto pogled tvoj od mene sve skrivaš?
 Znaj dobro, tvé oči kad svârneš, k strani ih dav,
 Iz moih 'er toči dvi rike zla ljubav.
 Nebi li t' nigda čut, što vas svit stav pravi,
 Da su oči pravi put od svake ljubavi?
 Razmisli toga dil, ter mi hti pak riti,
 Zašto bi sunce bil', da svitu nesviti.
 Razbor tvoj toli lud ní, da t' ní dano znat,
 Koli je gruba ćud, liepu stvar zakrivat?
 U ni'ednoj meu nami scieni se nebroji,
 Jedan lip drag kami, skroveno ki stoji.
 Od blaga zlo bi se svud moglo vik reći,

Da ga árdja sve grize u tminah stojeći.
 Nečin' tim, verni tvoj da tužno sve hodi,
 Pogledom pogled svoj pogleda' kadgodí,
 I biežat tač nemoj od drage ljubavi,
 Višnja čás u kojoj svu rados postavi.
 Nu ljubko ovi svit uživaj bez sile,
 Dočim je s tobom cvit mladosti tvé mile.
 Sve slasti gizdave čin' da te svud slide,
 Pri nego sunce tvé k zapadu otide.
 Ar voće tko zriło netárga u svoje dni,
 Man ga je pak gnjila brat, kad već vrime ní.
 Vremena ni'edan dan nehti zlo strajati,
 'Er se je pak zaman po stvoru kajati.
 A oto sama ti bez ni'edne sad štete
 Mož dobro poznati, kako nam dni lete.
 U lipos tuj tvoju neuzdaj se nikadar,
 'Er svárhú na svoju dohodi svaka stvar.
 Sve, lieti sunáč zrak što čini da zene,
 Opet toj zima pak sieverom zlim svene.
 Nu vazda naprieda čin' s misli da tečeš,
 Neka pak, kad sieda uzbudeš, nerečeš:
 »Jao, niesam liepa sad, a kad bih jur liepa,
 Bit mudra neumih tad, nego li prem sliepa!«

21.

Kaže, zašto je žestoka njegova gospoja.

Najprije skrovena taj narav odsgori
 Od tvárda kamena mú vilu satvori;
 Pak tako se prima svim lipim vilami,
 Putim i kostima uresi taj kami.
 Nu narav u tome činjenju na svit saj
 Prem stvari malome izšteti vas stvor taj:
 Kada kip sváršeno tom puti napravi,
 U nutra kameno sárce joj ostavi.

22.

Sgodi se na svit saj, da Ljubav vesela,
 Kraduó med sladki taj, peči ju zlo pčela.
 Tuj ona nemilo cvileći poteče
 K materi na krilo, ter ovuj rič reče :
 »Od pčele zlu t' ima zled rana na sviti,
 Zasve 'er je očima zvir mala viditi.«
 Mati se nje tada nasmiã, ter tima,
 Tiešeć ju, njojzi dà odgovor ričima :
 »Da i ti, má diko, što malo nevidiš,
 Biv mala, koliko žestoko zlo raniš.«

23.

Gospoje svih gospoj,
 Ni čudo, ako ja u želji ljuvenoj
 Rih slavno od tebe, da lipša na sviti
 Ni se vik rodila, ni se će roditi.
 'Er narav sva svoja mišljenja postavi,
 Da tebe lipotom vārhu svih proslavi :
 I tač te učini,
 Da nitko pod nebi takmen ti ni u čem ní ;
 I kadbi taku vil'
 Gizdavu opeta satvorit ona htíl',
 Triba bi bilo njoj,
 Sa trudim mnozima, u mucí velikoj,
 Al ni'ednu da satvar neučini nje kripós,
 Al opet da stvori angjelsku tvú lipos.

24.

Elegia, aliti tužba na ljubav,

*u kojoj kaže, ké tuge trieba da prodju svi oni, ki služe
 ljubavi.*

Gorući taj tvoj plam, ljubavi ne prava,
 Velike muke nam svaki čas zadava.

Često se zadosti u tebi prigadja,
 Da velje gorkosti mala slás poradja.
 Svedjer je na svit saj okó tvoga cvita
 Žestoka ljuta taj zla zmija povita.
 Ki ruse u taj tvoj perivoj brat hode,
 Vazda ih dračje toj zlo sasma izbode.
 Stan u tvoj uniti spàrva jur lasno je:
 Ali pak iziti veomi premi mučno je.
 Tvoja je taština u svako nam vrime
 Od lieta maglina, vedrina od zime;
 Rana, kój nać se lik u liecieh nemore,
 Koje zlo može vik na svitu bit gore?
 Duša svieh naga dobrieh prem dila',
 Gdi rados ni'e draga, a muka jes mila.
 Služba tvoga dvora s štete je mladosti,
 A sa zla prikora nejakoj starosti:
 Zled, koja tárpi vik, i ako joj koi daš
 Pristojan vridan lik, stvori se gora dvaš.
 Ni'ednoga s tobom ní kripka vik zlamena:
 Gnjivi su cakleni, a viera kamena,
 Hinbena rič je tvá, stvori su zla čina,
 Dobít je sumnjiva, a pogib istina;
 Krepmo su stojeće sve s tobom žalosti,
 A naglo bieguće prem sasma radosti.
 U malo jes meda veomi nemilo
 Sve od zloga jeda skroveno gàrčilo.
 Neplodni piesak taj svak sije, tkogodi
 Za tobom na svit saj bludeći dni vodi.
 Tko hoće da čuje, tvé što su nehari,
 Ove sve trebuje da pati on stvari.
 Očitit skrovena željenja kada gre,
 Da mu rič studena sred ustah vazda mre,
 U svojoj čemernoj kad tuzi tuguje,
 Nevieri neviernoj da vierno vieruje.
 RANJENU rani vik, ni rano, ni zaran
 Ni'e moći naći lik u ni'ednoj svita stran'.

Još da se sàrcome prem duša razstavi,
 Da žive željome vārḥ reda naravi,
 Da pušta mir za rat, da kopni, da sgara,
 Da sebe tisućkrat priko dan zlo vara,
 Da poje, da piše vil' své čas sve svoje dni,
 Da plačem užije taj mramor studeni.
 Na svaku promienu u željah sve tårnut,
 I u stvar ljubljenu sasma se obårnut.
 Sad càrven, sad bio plam na licu nositi,
 Kadgod strah ali sram uzbude sliditi.
 Tvorit plač priljuti, s načini čudnime
 Sred lieta stinuti, goriti sred zime;
 Zaklinjat, dvoriti, moliti i služiti,
 Plakati, cviliti, uzdisat i tužiti.
 Čin't, jadi da česti budu te sve moriti,
 Pasti se bolesti, plačući smih tvoriti,
 Od srama uzlom bit vas jezik zavezan,
 I velmi besiedit kadgod i reda van.
 Kod ognja, zrak gdi sja, sve se zlo lediti,
 A kad je dalek tja, vas u plam vrućiti;
 Želeći jedan dan izletit mnogo lit,
 Pak naglo jakno san zginuti na saj svit.
 Neostaviv taj tvá čas za sobom stvar drugu,
 Neg s stidom zlu boles, kajanje i tugu.
 Nehotjet primiti nikada vriedan sviet,
 Na sebe mårziti, a družim dobro htiet.
 Cviliti dan i noć, s čemera i s jada,
 Hotinju podat moć, razlogom da vlada.
 Svim tužno vārḥ svega zlo sàrce nositi,
 I od grieha tudjega proštenje prositi.
 Hranit se svedj tome (zasve 'er se neprima)
 Jestvinom, kojome smårt život uzima.
 U sàrcu plakati, a sdvora privelje
 Družima kazati radosno veselje.
 Sve dugo misliti, a paka prem jedne
 Besiede činiti, razbieno neredne,

Kadno je zla zima, tierati vârh toga,
 S nemoćnim stupima jeljena plahoga.
 U miru nikade neživiet sobome,
 Sijane livade polivat morome,
 Česte imat rati, a riedke mire,
 Na ledu pisati, bez ni'edne jur mire.
 Većekrat još na tu stvar taštu, da bude
 Dostojat, i platu nepitat za trude.
 Stvar je pak najhudja vârh svega na pokon,
 Htinja htiet da tudja vazda t' su za zakon.
 Oda zla umora pakao imati
 U sârcu, a sdvora raj veseo kazati.
 Lieno obiet vâršiti, a naglo prevare
 Himbene tvoriti, ké činit zli mare,
 Dni jedno sve trajat, i život gubiti,
 Za slobod nehajat, a robstvo ljubiti,
 I vazda pod nebi čim sunce sgar sviti
 Mârtav bit u sebi, a u družih živiti.

25.

Toliko na nebi ní svital sunač zrak,
 Kad neima pri sebi oblaka tmasti mrak,
 Koliko lice tve i slavni tvoj ures,
 U kom su dike sve, ké dili dobra čes.
 Tko dni své provodi s tvojome mladosti,
 Vazda se nahodi u rajskoj radosti.
 U pakao da bi htíl' poč lipos tvoja taj:
 Pakao bi, znaj, stvoril on čas se viečni raj.

26.

Elegia gospodinu Luci Lukareviću,
*u kojoj mu piše kao priatelju svemu, da razlog neima karat
 ga, jer ljubav veliku jednojzi gospođi Latinci nošaše.*

Priatelju dragi moj, nemoj se čuditi,
 Ako tač ljuven boj htí me zlo raniti;

'Er ljubav u tomu, znaj, takú ima moć,

Da može svakomu na svietu vārha doć.
Človika hvaljena toli ní viku bil',

Koga ní od ženah kadgod blud zamamil;
Tkogod je pače bil vik vridan ištare,
Svakoi jes ćutil nje hude prevare.

U stare one dni, kad već sviet bieše prav,
Sgodilo što se ní na svitu za ljubav!

Svies ljudska govori, da niekad rad toga
Jove se satvori u vola jednoga.

Velike jur muke podnese s ljubavi
Apolo, ki lieke iznadje u travi;

Ki mnozieh ozdravi, a svojoj rani lik
U ni'ednojzi travi nemože naći vik.

S Venerom svojome Marte, boj ki ljubi,
Mrežome jednome poklopljen tvårdo bi.
Nemožé od bludi uteći ljuvene

Pluton bog, ki sudi tej strane pakliene,
U koih zli plač stav, svedj po sva vremena
Nežive vik ljubav ni želja ljuvena,

Ki velmi tač rabi u ljuvenom hipu,
Da silno ugrabi Proserpinu lipu.

Andromaku ljubi Perso željom tome,

Da za nju zao boj bi s nakazni morskome;
Zao podni ljuven var i hude zle sile

Tesalik Leksandar rad Tebe sve mile;
Liepa Ariadna Tezea zaradi

Veomi prem jadna s otcem se zlo svadi.
Fedra, Ipolita nemoguć imati,

Čini ga sàrdita od otca zaklati.
Enea Lavinu Turnu uze, rad koje

Stvoriše u plinu od rata zle boje.

Medea pak ona, kraljska kći ká je bil',
Zaradi Jazona što nije učinil'

Nemilo, rad koga, 'er ga tako ljubi,

Da brata zlo svoga svom rukom pogubi?

Veliki Akile zaradi ljuvezni

Kolike nemile podnese boliezni?

Demofonta svoga ljubi tač Filide,

Da smàrtni rad toga na konac jur pride.

Safo pak, ká krasno tač piesni činjaše,

Da spievce sve lasno dobiti mogaše,

Velmi tač prem ljubi svojega Fauna,

Svih mladác koj bi slava, čas i kruna.

Circe, koja ljudi u zviri stvarase,

Odisa zabludi, da nać dom neumiaše.

Orfeo, ki pojal toliko sladko je,

Hti sliesti u pakal Euride rad svoje.

Alcide, na svitu koi jak toli bi,

Lava zvir sàrditu da rukom svom ubi,

I stavi pod silu, ké će vik bit slava,

Idru zmiu nemilu, Cerbera troglava :

Nu ženskom znanju pak, ljuvenu vlàs dvore',

Za sve 'er bi velmi jak, odàrvat nemore,

Ter kroz tu on želju moguće ljubavi

S dievojkam kudielju presti se postavi.

Užiže na svit saj još taj zrak ljuveni,

I mudra, sieda taj sàrca, u kih kàrvi ní.

I čiste dievice kadgod taj čuju plam,

Ter tužno njih lice poliju zlim suzam.

Atalantu dobi napokon ljuven boj,

U teku koja bi bàrza prem tolikoj.

Za sdružít ljuven plač od svoga Pirama

Tisbe se na oštar mač nabosti htiè sama.

Leandro tač moćno Eru svú ljubljaše,

Da more ponoćno ne malo plivaše.

Nehteć čut vile cvil, ká mu dar mao pità,

Narciso, ki je bil liepota od svita,

Čini ga rad toga Ljubav, bog svim pravi,

Na se man istoga zlu ljubav da stavi.

Tač Niso zlí rabi kroz svoju neviru,

Da Alcidu ugrabi liepu Dianiru.

Na svitu tač ima zle muke ljuvene
 Pariž, sin Priama, zaradi Jelene,
 Kú skrovno ljubeć on od muža kriueć
 Ugrabi napokon nju njemu iz kuće.
 I njegov tač žestok oganj se svim pravi,
 Da rotno vas istok u boj se postavi.
 Silna moć taj jaka pridobi zlim jadi
 Masinisu paka Sofonisbe radi.
 Bibli, blud od koje vik će se na svit znat,
 Nemoguć na svoje hotinje brata imat,
 Toliko zlom rati plaka své nesgode,
 Dokle se obrati u riekú od vode.
 Kroz huđu prieváru zlim bludim otrova
 I kralja Cinaru Mira kći njegova.
 Videći Ezako, gdi bieše sred luga,
 Eperiju kako zmija peći iz kruga.
 Za moći zginuti sred morske dubine,
 Tište se niz ljuti od jedne visine,
 Gdi njegov na poraz bozi se smiliše,
 Ter njega u taj čas norcome stvoríše.
 Tim nori svud na svit taj norac dan i noć,
 Jeda bi utopit njemu se kako moć.
 Dobra htje tolíkoj Ifi Anaksarati,
 Da gnjívno život svoj sam sebi prikrati.
 Nisovi nieki čas tolíko zloj Scili
 Veomi prem lip ukras Minosa omili.
 Da ljuven tárpeć boj svom otcu ostríže
 Kosu, u kój tolíkoj zlámenje jur biše.
 Neron kí čemeran i žestok toli bi,
 Ženski ga ljuven plan napokon pridobi.
 Kleopatra Cezara, koi svit dobi vas,
 Učini, da sgara plámenom svaki čas.
 Faustina čemer zal učini patiti
 Marku, kí mudros znal svaku jes na sviti.
 Hanibal, hvaljena koi se čas pravi,
 Jedna ga svim žena prem tamna zatravi.

Psikrata kraljica Mitradata ljubi
 Tač velmi, da lica njega rad pogrubi.
 A toj jes 'er dviže najprie ures svoj,
 Pak kose ostriže, za moć poč š njim u boj;
 Gdi tač zlo u mucu ljuvenoj goraše,
 Da kopje u ruci svedj prid njim nošaše.
 Portia kad začu, da Bruto sginul jes,
 Zlim ognjem u plaču prikrati svoju čas.
 Kroz ljubav svakoje podnese zle sile
 Antioko rad svoje Stratonike mile.
 Gdi znana da pomoć liekara nebiše,
 Taj mladac svoju moć prie reda sgubiše.
 Ako ćeš ti riti, blud da taj imaše
 Ljudi, kí na sviti vik Boga neznaše.
 Plam toga umora tač u njem prem vruć bi,
 Siken, sin Emora, da Dinu ugrabí,
 Rad koje čineć boj, do malo za time
 Prikrati život svoj i s otcem svojime.
 Hti službu veselu svim Jakob satvorit,
 Za moći Rakelu kako god izdvorit.
 Sanson, kí svu slavu bojnika zatravi,
 Na krilo svú glavu da Lidi postavi,
 Kú toli za drag dar na svitu dâržaše,
 Da od nje viku stvar zlu prijat nemujase.
 Nu mu tuj pokore zle velmi pripravi,
 Ter u tem nemore od'arvat ljubavi.
 Pak zatim bez vida slipimi željami,
 Tač kralja Davida Bersabe zamami:
 Da čime boj biju bojnici sârditi,
 Nje muža Uriu htje prava ubiti.
 A sve toj govore čim bude š njom bivat,
 Nje dike da more bez sumnje uživat.
 Amon pak, koi bi sin kralja Davida,
 Tamaru tač ljubi svu sestru bez stida,
 Da njojzi zlu silu samoj najedini
 Odveće nemilu prem sasma učini.

Salamun, mudrosti koga Bog nadari,
 Velmi se zlo dosti u žene privari;
 Toli ga ljuvena zlo iskra goraše,
 Sedam stotín da žena' u dvoru dâržaše,
 Gdi ga tej pakljene muke tač sgubiše,
 Da jedne rad žene, càrnica ká biše,
 Vieru Boga svoga pogàrdiv ostavi,
 Na svitu rad koga čestit se jur pravi.
 Ne samo ima vlas nad nami ljudima,
 Da nu se nje ukras i zvieri još prima.
 U gori zeleni meu stvore jur ine
 Jeljeni smamljeni meu sobom rat čine.
 Ni'eli se vidilo u stadu svaki broj,
 Da velmi nemilo za ljubav bije boj.
 Taj ljubav još tiri lava, zvir sàrditu,
 Za sve 'er se svih zviri' kralj pravi na svitu.
 Tigri, čiem mukaju u gorah ljutih stav,
 U tomu znat daju, da vlada njim ljubav;
 I ptice, pod nebi ké lete nepristav,
 Samirno u sebi kazuju, što je ljubav;
 Gârlica, ká druga izgubi ljuvena,
 Neće stat sred luga nigdiere zelena.
 Ni bistre vik vode todjer se napiti,
 Za u te nezgode moć tužno živiti,
 I vârlé nakazni u morskoj dubini
 U ljubav priblazni taj plamen jedini.
 Ter Fluta riba onaj, u moru ká plie,
 Izide na suh kraj za ljubav od zmie;
 A zmija nalip svoj na kami tuj stoje
 Izriga, cié da njoj nestvori zlo koje.
 Paka se naredno od svake sumnje van
 Sadruže zajedno u sladku ljuvezan.
 Alfea gospodi rieku tač sve ljubav,
 Kroz more da hodi s morem se nemiešav,
 I své toj dan i noć dieluje svim dilom,
 Kretuzi za moć doć kladencu nje milom.

Kamenja ljubavi još se ona klanjaju,
 Od mora kim plavi pravedan put znaju;
 Kojega zlosàrdo ljuvezan tač steže,
 Da gvozdje toj tvàrdo sve k sebi poteže.
 Tuj ljubav još služe, i nje vlas poznaju
 I dubja, kà duše u sebi neimaju.
 U zemlji kad paoma kod paome žudjene
 Neraste, veoma na pospieh uvene
 Koju stvar znan kopač videći, za njoj moć
 Ozdravit ljuven plač, taku joj da pomoć:
 Uriže mao štitak od paome žudjene,
 U sàrce ter ga pak stavi njoj, kà vene,
 I tako na svit saj s čudnome ljubavi
 Svenuta paoma taj opet se pojavi.
 Napokon ljubav taj, kój se raj priklada,
 S nebesei vas svit saj uzdrží i vlada.
 Zato ja sad velju, ako jur na sviti
 Niesu ti tuj želju vik mogli dobiti
 Neumàrli bogovi, od kih moć prijaka
 Hrabreno sve slovi vàrh višnjih oblaka',
 I duše tolike od vridnih tač ljudi',
 Kih slave velike po svitu cte svudi:
 Reci mi svies tvoja, priatelju moj mili,
 Kako ću moći ja od'àrvat toj sili,
 Bivši má moć mala, a nje vlas velika,
 Koja je skončala s bogovi človika?
 I ako kamenja i dubja zelena
 Nemogu zlamenja uteći ljuvena:
 Ja, koga Višnji sgar nadari dušome,
 Kako ću moć igdar neživiet s željome?
 Vik mi već tim nemoj zabavljat čes tvoja,
 Ako toj prijakoj ljubavi služu ja
 'Er ludos s tim se 'e bit, svi znani govore,
 Nikako ki dobit viku bit nemore.

27.

O vi svi, ki ste čas od mudrih na sviti,
 Meni se, molju vas, nemojte čuditi,
 Ako, čim cvit zene vile, kú sviet slavi,
 Zla ljubav jur mene s pameti razstavi.
 'Er i vi, kí časti imate, tako stav,
 Svi ludo upasti mogli biste u ljubav.
 I radi pokore, ká se tuj dostoja,
 Činiti dvaš gore nego li činju ja.
 Ar ljubav ima moć, kroz nje vlas sàrditu
 Sviem sàrcem vārha doć, koja su na svitu.

28.

Od želje ljuvene, o slavo sva moja,
 Da ljubiš ti mene, koliko tebe ja,
 Zval bih se vik blažen vārhu svih ja ljudi',
 Za sve 'er sam poražen bil mnogo zlim trudi.
 Ti sama meu nami u mucí u svakoj
 Mojimi tugami velmi si drag pokoj;
 Ti sama sve moje izvidat mož' rane
 Liecima od tvoje milosti izbrane.
 Ti s' pravo ufanje i život sladki moj,
 Ká mož' mé skončanje dić rieči u jednoj;
 Čim tužu skroveno kroz rajski tvoj ures,
 Mé sàrce sdruženo s tobome velmi jes;
 Ni žudju ni želju na svitu vik inoj,
 Neg kaogod da velju milosnik ja se tvoj.

29.

Kāgod zvir (vieruj) jes pod nebom na sviti,
 Izvan tih ké sunca nemogu viditi.
 Način je obćeno sviema vazda dan,
 Da trude toliko, koliko vide dan;
 Nu zvizde kad pridju. sve zadju u gore,
 Za moći počinut daj mirno do zore.

A ja, vaj, netom zrak taj svitli od zore
 Počne se kazati s neba sgar vârh gore,
 Pokoja neimam dokli god târpi dan,
 Pod toli nemilu sreću sam doli dan.
 Pak kako mrak skrie zrak svitli na sviti,
 Nemilo plaču sve želeć dan viditi,
 I kad se nebude veće zrak viditi,
 Da s neba prosvitlja svaku stvar na sviti,
 Sve moje počnu klet večere i zore,
 Dokle god sunce sgar izide vârh gore.
 Videći ja, u vlas jadovno da sam dan
 Toj, ká mi vik neće dopustit miran dan.
 Pri će se mârkla noć obârnut u biel dan,
 Neg li će ijedan mir od nje bit vik mi dan:
 I zviri sârdite utažit vârh gore,
 Neg ću imat jednu noć mirnu ja do zore.
 Toliko nemilos nje huda na sviti
 Malo se jur boli moju zled viditi.
 Pokli od nje nie mi dan miran dán viditi,
 Mé zore vik će mrak smârti imat na sviti.

30.

Gospoje svih vila',
 Iz očih iz tvojih izleti zla strila,
 Ká mi prem nemilo sârce je ranila.
 Ko s travom, ní rieči,
 Toliko zlo se zled u nutra uprieči,
 Tuj ranu žestoku nemože da izlieči.
 Zato te ja molju,
 S milosti da s tvojom u pomoć, čim bolju,
 Pristati ti budeš na moju nevolju.
 Neka svak na sviti
 Reče, čas za tvoju visoko poniti:
 Virno vik ovakoj pravo je služiti.

31.

Ako me nepristav

Ucvilja žestoka, nemila, zla ljubav,

Jak zvieri kad tiera po gori sàrdit lav:

Zač neće odniti

Ki prav gnjiv želju onu, ká sili sliediti

Mene tú, ká žudi moju zled viditi?

Ludos je sijati

Zemlju onu, kú budeš ti kušav poznati,

Podoban da t' neće na vrime plod dati.

Tako ti velju ja

Oružja obukši, kime bi svis moja

Mogla se dobiti pàrvoga pokoja.

Nu jad zle ljubavi

On čas me s oružjem tim mojim rastavi,

Ter za moj trud veći u skut ga njoj stavi.

32.

Vil' želi tač mu zled;

Er kadgod ukaže meni se jur mila,

Cić muka da moja nebi se svàršila.

A kad ràt gnjiva nje mé sàrce uvridi,

Žestoka jes toli,

Da mnom se neboli,

Dokli god smàrti mé biljege nevidi.

Kad li pak, gdi sblidi,

Upazi smàrti jad nevoljnu mú mlados,

Tada mi ukaže milosnu svu rados.

Bolje bi tisuć krat, da konac prikine,

O komu zlo takoj

Sve visi život moj;

Nu njemu nje dike nedadu jedine

Poginuv da sgine,

Cić da se za čudo sve kaže i pravi

Mé bitje svim tima, ki služe ljubavi.

33.

O gorka ljubavi,
 Kroz ovu vil', koja slavan se cvit pravi,
 Tvårdo ti vruć plamen u sårce mé stavi!
 U komu jak zmija,
 Ká pije kårv, stoji, ter nebog tužan ja
 Prijati za mal čas nemogu pokoja,
 Vik mi stril tvoj mira
 Nehoće da poda, nu hoće da umira
 U mucí bez plate má služba i vira.
 Koja ti hvala jes,
 Činit mi sve kroz taj jedini nje ures
 Patit nevolje, trud, muku i boles?
 Ni pravo, da tuže
 Tí, kí t' su podložni, nu oni, kí družé
 Oholas, ter neće tvoju vlas da služe.
 Znan lovac, dobro znaj,
 Za zvirim, kú ima, nebårzi svoj stupaj,
 Nego li za onom, ká bieži na svit saj.
 Molju te, tim nemoj,
 Ljubavi nemila, davat mi tolikoj
 Odveće čemeran i žestok nepokoj;
 Nu ako ć', hvaljeno
 Na svitu tvé da je kraljevstvo ljuveno,
 Tvím plamom užeži nje sårce studeno.
 To ti će na saj svit
 Slava, čas i dika jedina vazda bit,
 Koja se vik neće ni zabit ni sgubit.

34.

Toliko velmi jes,
 O vilo, tvoj ukras na svitu meni drag;
 'Er se ja velmi blag
 Zovu, kad vidim ga za moju dobru čás,

Ni žudju ino stav
 Tuj uzanj, nego ga sve gledat za ljubav.
 Čić toga vcliku
 Sve tugu ja patim, kada sam daleče
 Od tebe, ká reče
 Zvati se má milos uvike za diku
 Ljubavi, ká neče,
 Da zla har služi se vernu vik nameče.
 Nečini, molju te,
 Da moja sve mlados pati zle silosti,
 Nu s tvojom liposti
 Izvida' skrovene mé rane priljute,
 Koje mi pokoja
 Nedadu hoteći, da sgine svis moja.
 'Er veće na svit saj
 Ni, vieruj, nevolje, neg svedjer svaki dan,
 Patiti trud zaman!
 Uzdišuć kroz hudi, ljuveni, ljuti vaj,
 Ki mukam sve zlima,
 Životnu svu kripas velmi zlo vazima.
 Toj život dobro moj
 Sad pozná, čim žive u tužnoj zloj uzi,
 Ko li se zlo suzi
 I cvili odveće pateći žestok boj,
 I kako nije zledi
 Vik gore od one, kú ljubav odredi.
 Tim, dušo, neumori
 Kroz hude, nemile, čemerne, zle tuge,
 Verna tvoga sluge,
 Ki t' s veljom ljubavi priklono tač dvori,
 Da krozi te tužit
 Pria voli, nego se s drugome sadružiti.
 'Er tvoja najmanja
 Rič ima čudnu moć, da moje nemile
 Zle rane, ké strile
 Stvoriše od oči', kim ljubav sve RANJA,

Čim budu pogledat
 Na mene, mogu mi sve zledi izvidat.
 A tvoj smih veseli,
 Ki sladko stvaraju tvá usta medena,
 Čini mi, skrovena
 Má želja da ino na svitu neželi,
 Neg u tojzi slasti
 Drag celov jedan moć kako god ukrasti.
 Nijedna t' stvar negine,
 Milosnom pomoći htit milo ugledat
 Mene, ki slobod dat
 Nebranih, za dvorit tvé díke jedine,
 Nu vazda čás biti
 Hoće ti, koja se vik neće sgubiti.

35.

Odieljenje.

Svi oni, kí putuju
 Po svitu, veličak u sebi vaj čuju,
 Kada se od dražih od svojih dieljuju.
 U mucu priljuti
 Njih sárce nevoljno zlu boles očuti
 A pozor suzami grozno se zamuti.
 Ter u tu zled priku
 S načinom rič neda jad ríti človiku,
 Tač sárce uzčuje zlu boles veliku.
 Najliše skusi li
 Po dielieh, kad budu (čim budu živili)
 Š njima, da vierno vik jesu ih ljubili.
 Muka je velika,
 Kad se duh odielja od tužna človika,
 Nu toj ni zledi ovoj ni blizu prilika.
 Toj sada poznám ja,
 Videći, dragi moj, gdi daleč ideš tja
 Od mene, ká se rih zvati se vik tvoja.

Tej rieči veljaše

Vil' jedna, čim svoga dragoga gledaše
Dieljat se, kojega vārh svega ljubljāše.

36.

Odieljenje.

Pokli se odili

Od mene daleče, priatelju moj mili,
Vietri te i more svud zdravo nosili.

Boles, ká svies mi ubi,

Sve bi rek, da veli: Stvar koja se ljubi,
Kada se odieli, polu se izgubi.

Vidju sad, da duša

Na svitu ovomu ino vik nekuša

Razmi jad, kím naš sluh smetno se zagluša.

Pravo ti sad velju

'Er bez tvé priazni, priaznivi priatelju,

Malo se viku ja s družima veselju.

Ti s' hrabren u boju,

A na tvú vridnu svis ríti ovo dostoju:

Da s' velmi nadišal svim dušu svakoju.

Od sārca hvaljena

Od tvoga pri meni ostaje spomena,

I stāt će pri meni sve vike vremena.

'Er ljubav, kome svies

Od mudrih veže se, na gārlo moje jes

Postavil', dobro znaj, neizdrišan prem tvārd vez.

37.

Odieljenje.

Julia neplaka Ponpea kruto tač,

Čuv da čēs prijaka zada mu smārtni plač.

Zlo toli necvili Prognina sestra tad,

Tereo nemili kad joj da gorki jad.

Menelao tej suze neproli one dni,
 Jelenu kad uzè Pariž mu himbeni.
 Sikeadido vik neima tač zlu boles,
 Videć zli da človik skratil mu život jes.
 Nemože cvil se reć, da ima tač s ljubavi
 Ona, kú samu spèć Teseo ostavi.
 Nitko mnju nikadar necvili kruto tač,
 Koliko ja sada lievaje grozni plač,
 Od mene videć sad, vaj, gdi se odilja
 Taj, bez ké mene jad smärtno svedj ucvilja.

38.

Odieljenje.

Kad se ti, má vilo, od mene odili,
 Velmi mi nemilo zled sárce ucvili.
 Gora vik, jaoh, tužba nebi mi s ljubavi,
 Neg kad se má družba s tvojome razstavi.
 Nigda se pozor moj u mucu priljuti
 Suzami tolikoj velmi zlo nesmuti.
 Vik kroz plam ljuveni u meni na sviti
 Nebi već ognjeni uzdah moj viditi.
 U nídnoj moj boli, kroz nídnu nevolju
 Neima vik jur toli má misal zlu volju.
 Vieruj mi, ni'edan hip nesrećna má duša
 Čemer, jad i nalip gorčii nekuša,
 'Er je zled pakliena, gdi duše zle cvile,
 Kad se dva ljuvena meu sobom razdile.

39.

Odieljenje.

Tvoje mi diljenje, koje ti sad spravi,
 Toli zlo cviljenje u sárce postavi,
 'Er ako oni čas nebudu umriti,
 U koi tvoj ukras bude se dieliti:

Pravedno s tugami moči ću ja rìti,
 Da veće me'u namí ní smàrti na sviti.
 Toli taj nepokoj, kí se smàrt má pravi,
 Po sreći život mój s životom razstavi,
 Molim te, gospoje, s priekloniem ufano,
 Ćin', sàrce da moje vazda t' je pridano.

40.

Za niekom jur gorom, livada gdi staše,
 Lip junak pod borom trudan počivaše.
 Jedna vil' tuj mило cvitje stav sve braše,
 Ter njemu na krilo ljubko ga sipaše.
 Njoj samoj kon skuta jak zmija iz kruga
 Taj plaha košuta proteče iz luga.
 Komu vil' tuj začé u riči prem mile:
 »Stan' gori, junače, uzmi luk i strile.
 Bojniče hrabreni, ako zvir ustrili,
 Hoću, da s' ti meni ljubovnik moj mili.
 Toli 'e griesiti uzbude stril tvoja,
 Pobratim na sviti dá mi si, hoću ja.«
 Tuj junak priskoči, ter hitro izkrovi
 Vili toj na oči bårzu zvir ulovi.
 Ká vidiv stvar onuj, gdi vojnik zvir ubi,
 Pristupi naglo tuj ter njega poljubi.
 I š njim raj drag tvore poda mu uzanj stav,
 Što dragu drag more poklonit za ljubav.
 »U slasti sad slovi, 'er vridno jes, reče,
 Tko dobar lov lovi, da dobar dar steče.«

41.

U boju što junak gore se snebiva,
 Toj draže plieno pak s junaci uživa.
 Što žedan ní človik kígod trud svoj tvore,
 Od pitja slasti vik dobro čut nemore.
 Što veće nevolje pate, ki putuju,
 Pokoja to bolje na domu slas čuju.

Sve što već jednu plav val morski skončava,
 Toj draže pak pristav kraju mir poznavava.
 Što u zlu pri smeća' gorá se zamuti,
 U dobru slas veća to se pak očuti.
 Tač s pàrva što človik s ljubavi veći trud
 Pati, toj draže vik pak kuša ljuven blud.

42.

Dar čekav ljuveni, kí mi doć sve cknjaše,
 Svaki se čas meni godište činjaše.
 A u mé to lje stanje sve sàrce predaše,
 Ter strah zli i ufanje boj po njem činjaše.
 Tuj kroz taj željni var ja poznah na sviti.
 Ko li je huda stvar s željome živiti.
 Nu kad se svàršeno izvàrši obit moj,
 Iskusih, pravedno da vele mnozi toj:
 Človika što poraz s pàrva već snebiva,
 To draže paka slas u dobru uživa.
 I kako meu svime raj na sviti imaju,
 Kí s drazim svojime ljuveno dni traju.

43.

Bivši sad sdruženi u ljubko mi dilo,
 Razbludnih sto meni celovah da' milo.
 I kad ih razum tvoj sve sbroji iz nova,
 Opeta smeti broj tih milih celova'.
 Da im ni svàrha vik, ali da s požude
 Nami kí zavidnik zavidit nebude.
 Paće mi ih, vieruj, daj bez broja na sviti,
 'Er malo žudi ih taj, kí ih može sbrojiti.

44.

Gizdava má vilo, rad koje na sviti
 Samo mi jes milo i drago živiti,
 Celujuć, jaoh, nemoj koralj, cvit od mora,
 Ugrizat toliko, 'er kàrv gre nadvora.

Nu grizka toliko u tvojoj razbludi
 Ti vidiš, koliko da celov neudi.
 Ar stvoriv inako znaj dobro svis tvoja,
 Da te već nikako celivat neću ja.

45.

U veselje radosti ljuvene.

Liposti vārħ vila' svih te Bog nadili,
 Razbludo má mila, sgovore moj mili.
 Kad mi čás k tebi doć, má mila, podili.
 Svitlja se stvori noć nego dan pribili.
 Tuj čijem ja budu uza te počivat,
 Drago 'e u bludu tvé dike uživat.
 Najliše gdi kroz toj zagārliš mé gārlo,
 Ter rečeš: »Dragi moj, mé dobro neumārlo,
 Uživaj radosti od slasti ljuvene,
 Čim naše mladosti na svitu cvit zene.«
 Onda mi sviet ovi svitlostju prosine,
 Kad naši celovi jezike promine.
 Dvornu slas kušati kad mi ukras tvoj pusti,
 Sladko je grizkati medene tvé usti.
 Čim budu kon tvoje česti ja pribivat
 Uzdišuć, milo je tvé oči celivat.
 'Er slasti sve na svit u dugo domore,
 A celov dosadit nigdare nemore.
 Slas viečna meni čut onda se učini,
 Razdvojna naša pūt kada se sjedini.
 Čim pjesni naše mi budemo priepievat,
 U skutu tvome mi drago je počivat.
 Ležeć tvá pribila sa mnome pūt naga,
 Velmi mi jes mila, velmi mi jes draga.
 U milo dobra čás kad sdruži nas dilo,
 Uživat sladko jes pribludno tvé krilo.
 Svaki je meden stvor, kí ures tvoj dili,
 Ti s' tugam razgovor, ti s' pokoj moj mili.

Stêc s tobom, znaj pravo, vidim se u raj,
Mà mila zabavo, moj tihi Dunaju.

46.

Pastirske piesni.

Pastir, ki skrivà vik své drage ljuvezni,
Cié da mu hud človik bil nebi s boliezni,
Našad se na vodi jedan dan jur liti
Na koju dovodi imanje své piti,
S pastirkami tance stavi se igrati,
Ter drage piesance veselo spievati;
I kolo tuj vodeć na travi zeleni
Nemogué tãrpet već svoj oganj ljuveni,
Koi mu zle sile podieli neprave,
Od svoje primile pastirke gizdave
Jedan drag celov lip ukrade krijuće,
Kim diže zli nalip své iskre goruće.
I toli nje usti on sladke tuj nadje,
Da piesni nepusti, dokli dan pozadje.

47.

Spila je kamena, kú sunce nepeče,
A iz nje studena voda van sve teče.
Iz dvora takmeno u čudnoj tišini
Toj dubje zeleno lieti joj hlad čini.
Pastirka má mila gdje mi se ukaza
Sva gola sred vrila deri tja do pasa:
U komu tuj kupljuć pút bielu hladjaše,
Čim stado plandujuć pod borjem ležaše.
A ptice odi sgor po dubju pojahu,
Koliko razgovor da njojzi davahu:
I sunce s neba sgar bieše se ustaviť
Tač liepu videć stvar, kój slike ní vik bil'.
Toj pãrvi bi mile početak ljubavi
Pastira, kí strile ljuvene vik slavi.

48.

Pastir, kí duge dni patì zla ljuvena,
 Siedeći u sieni od dubja zelena,
 I videć, da mu stvor van diela negrieši,
 U taki on govor svoj jezik izdrieši:
 O ti, ká na svit saj nam »Ljubav porodi
 Ostaviv viečni raj, po komu ti hodi;
 Vazda ću činit ja, uz tvoj dom prisveti
 Da budeš od cvitja svaki broj vidieti;
 I nosit na tvoje toj divno kamenje
 Od stada sve moje najpárvo rodjenje,
 Uzrokom, pokoli od tvoga plamena
 Mnome se poboli moja vil' ljuvena,
 I meni nebrani pod granam dubja stav
 Nje ures izbrani uživat za ljubav.

49.

»Ovi dan primili, ki skratì mé trude,
 Kamenak da bieli bilježat vik bude;
 Kraj vode studene danas se ugasi
 Žedja ona, ká mene žestoko porazi.
 Od mene hvaljena u sve ćeš bit hvale,
 O vodo studena, medju sve ostale.
 Dopusti višnja moć, da nídna zvir prika
 Na blizu tebe doć nebude do vika.
 Da nídna zla trava niknuti nebude
 Konì tebe, ká slava biti ćeš má svude.
 Da tvé dno cakleno, bistrinom kó sviti,
 Od stada smučeno nebude vik biti.
 Siencu ti pak zatim, tvé da su sve dike,
 Javorje granam svím stvaralo do vike.
 Pastiri, ljuvezni koji su poznali,
 Njih medne vik pjesni uza te spievali,
 I tance njih mile kon tebe nepristav,
 Gizdave sve vile vodile za ljubav.

Ni'edan te vik oblak tamnostju neobujmil,
 Ni lietnji sunač zrak svím plamom prisušil.
 Neka su tvá diela rad dara čestita,
 Vārhu svih sve vrila' najdražja od svita.
 Niekoi jur pastir tej rieči veljaše,
 Uz bistri čime vir pod borjem siedjaše.

50.

Dievojka govori.

Jedan dan šetaje po lugu zelenu,
 Za rados gledaje na vodu studenu,
 Upazih kon vira, kí bistro viraše,
 Jednoga pastira, gdi ranjen ležaše
 Na krilu vil' jedne, ká sàrcem tužnime
 U suze neredne plakaše nad njime,
 Videć, čim pozira na nju nje dobro toj,
 Gdi ranjen umira u mucu nerednoj.
 A pastir, svim smàrti da se bliz' vidjaše
 Život svoj, ki stàrti zla boles nagljaše,
 Većma ga vile plač moraše u gori
 Neg rana, koju mač prem britak, satvorì.
 Dievica ja mlada želeći viditi,
 Kú svārhu stvar tada imat će na sviti.
 U hladan skrih se mrak od dubja sred gore,
 Sunčani gdi se zrak vik nazrit nemore.
 Gdi moć me ni'ednu vlàs neimaše viditi,
 Jer se sva u taj čas za grane htieh skriti.
 Tuj rieči smiljene pastira, ki mraše,
 I suze smučene vile, ká plakaše,
 Rekal bi, da bihu pateći zlu silos,
 Sve vode, ké vrihu, priveli na milos,
 I tvàrdi taj kami, kí blizu njih staše,
 Njih jadnim tugami da se zlo boljaše.
 Pastir taj videći, da blizu smàrti jes,
 Rič ovu hti reći prí neg ga skрати čes:

»O vilo, liepotom ká se mož' svud slavit,
 Ní mi, znaj, životom mučno se razstavit,
 Istom da u tvome sàrcu ja na sviti,
 Za kó godi vrime moć budu živiti!«
 A vila, kú poraz čemeran obteče,
 Čuvši taj snižan glas, rič ovuj tuj reče:
 »Ako nas kí svú moć uzbude skratiti,
 Kako će igdar moć sam drugi živiti?
 I ako u tvomu sve sàrcu živu ja,
 A tvá čás u momu živit se dostoja.
 I ki si čás moja budući umriti,
 Kako ću moći ja bez tebe živiti?«
 I čime suzami riči tej veljaše,
 Rane mu kosami rusima sve traše.
 A on njoj na skuti čim bolan ležase,
 Čemeran plač ljuti ustima piaše.
 I tako cvileći sgodì se čudna stvar,
 Do danas kú reći ja nečuh nikadar.
 Celove pastir taj pokonje vili toj
 Dajući, na svit saj prikrati život svoj,
 Kojega i vila životom sadruži,
 Toli čás nemila duši joj prituži.
 Tač oba umriše, jednoga sgubiv mač,
 Drugoga, ki bieše bolježljiv, grozan plač.

51.

**Niekojim, koji ga siljahu, da kúgod pjesan
žučne.**

O, vi svi, koji stav ovdí sad slišite,
 Pokli me za ljubav pjesni piet silite,
 Bivši svi ljuveni, čim tužeć cvilite,
 Molju vas sad meni za milos recite:
 Kad s kégod odluke zle dodje nesreća,
 Od ove dvi muke ká muka ješ veća?

Jednu vil' dan i noć svim sârcem žuditi,
 I š njom se vik nemoć nikako sdružiti;
 Ali čim ljuveno budeš je ljubiti,
 Da 'u vidiš svâršeno pak sasma sgubiti.
 Kroz moju ja tugu ljuveno čim suzih,
 I jednu i drugu tuj satvar izkusih.
 Ter činju pravedno sud ovi u meni,
 Da 'e čemer zli jedno, drugo jad pakljeni.

52.

Sokó je čudi ove, svi ljudi toj znaju,
 Kad vidi sinove, da u sebi neimaju
 Vlâs, za moć zârčati u sunce, ké sviti,
 Neće njih poznati za plod svoj na sviti.
 I slični za sve tim 'er mu su krilima
 I stvarim ostalim, u sebi ké ima,
 Za stvor svoj nikadar neće njih da scieni,
 Nebivši jedna stvar, ká slična njemu ní:
 Čud ti je čudna toj, stvar vridna po sve dni,
 Da uzme nauk svoj jedan znan ljuveni;
 Komu se neprima, da dvore scieniti
 Za svoju vil' ima nijednu vil' na sviti,
 Štogod je na svoje sve želje viditi
 Nebude svakoje njemu se takmiti.
 Velju t' sad ja time, gospodje obična,
 Svim željam mojime čin da si prilična.
 Tebi se dostoja, hteć, da se ja dičem,
 Ali u svem bit moja, ali prem u ničem.

53.

Jâki ti niekada mio bieh tolikoj,
 Kako me ti sada htî ostavit ovakoj?
 Kako ti spomena pri tebi izginu
 Od dobra vremena, medju nam kó minu?
 Tko bi mnil, hvaljena ti ká si dobrotom,
 Da viera sdružena ni'e s takom lipotom?

Ti priekor veliku, znaj, vieruj, dobivaš,
 Ká vieru toliku tač bårzo zabivaš.
 Znaš, kad bi pravila ti meni vārḥ svega:
 »Ti s' duša má mila od sārca mojega;
 Ljubav mi jes tvoja tač draga na sviti,
 Da bez nje nebih ja vik mogla živiti?«
 Znaš, kad bi tvé dike dielit me vídile
 Od suzah dvi rike kao bi te polile?
 Ní pravo, cvite moj, niti se dostoja
 U polje poč bit boj, pak uteć iz boja.
 Nu malo spomeni, čim mene ljubljaše,
 Riči one, ké meni čestokrat veljaše:
 »Zraci suncu sgoru prije će strajati,
 I dubje po moru poč et se radjati:
 Mårkla noć prie će bit svietlja neg dan bili,
 Neg ću ja neljubit vazda tvoj plam mili.«
 Svih vilah gospoje, ká si čas i gizda,
 Privarit lasno je jednoga, kí se uzda.
 Sad obiet, kí daje vil' svomu ljuvenu,
 Upisat triba je u vodu studenu.

54.

Ah pravo je li toj, je li to pravedno,
 Da tako život moj ucviljaš neredno?
 Bivši ti vieran bio, svak kako t' sviedoči,
 I veće ljubio nego li mé oči.
 Spomen se malo sad, kadno me ljubljaše,
 I na mé gārlo kad tvé ruke stavljaše;
 Spomen se, kad t' mio bih, i kad mi hti riti:
 »Vazela s tobom bih ovako umriti.«
 Vaj tomu vazda bi, vazda taj zled čuje,
 Ki vele prem ljubi, i vele vieruje.

55.

(Iz Tibula.)

Spovieda nieki glas, da sgreši má vila,
 Ká niekad svieh ukras gospodjah jes bila.
 Hotil bih sad gluh bit i slijep bez vida,
 Za nečut ni vidit, što od nje glas spovida.
 Bez jada moga, znaj, stvoril' stvar ní ta se,
 Zamukni, što me, vaj, skončaješ, zli glase.

56.

Ljubav me skončava kroz ljutu nje silu,
 Videć, má zabava da 'e družim u krilu
 Ne cieć ké gizdave i mile liposti,
 Neg zarad neprave i hude skuposti.
 Veliku t' ima moć, o zlato, tvoja vlás
 Da čini mnokrat oč poštenje, slavu i čas.

57.

Gospodje, tvá ljubav velmi me usili,
 Da t' dvoru nepristav službenim sve dili.
 I odkle t' u ruke mú slobod donesoh,
 Velike t' ja muke rad tebe podnesoh.
 I veću što t' vernos má služba nošaše,
 To veću nemilos tvá mi čas tvoraše.
 Kolikrat ures tvoj tač me zlo utruđi,
 Da čini, život moj gorku smárt da žudi.
 Čineć mi nerazlog i svaku krivinu,
 To neka ja nebog prav prie poginú:
 Ja bih to sve podnil veselo i milo,
 Da nis' ti prominil' na družih mé dilo.
 Nu m' od tvé ovi dan, gospodje, ljubavi
 Jedan prav gnjiv čudan prem sasma izbavi.

58.

Piesni,

u kojih se zlim ženam ruga.

O vilo ti, koja sve živeš u mitu,
 Za sve da t' mnogo ja dārovah na svitu.
 Ti, vidju, nigdare nehoćeš pristati
 Iz nova sve dare opeta pitati.
 Velika skupos taj čuj, da plam ljuveni
 Nebi vas na svit saj sgasnula u meni,
 Znajući 'er vele svi ti, kih lōv sdārži:
 Tko oteže lúk vele, bārzo ga prikārši.

59.

Ki razlog jes ovoj, neka mi sad reku,
 Ja sgriah peć, a u njoj sad družu kruh peku.
 Svak toj zna, 'er velé, a vieruj mnogo uprav:
 Vladalác gdi'e vele, tuj sgine bārzo plav.
 Vārħ svega govore, da dviema na sviti
 Dobro se nemore nikako služiti.
 Ní pravo cvite moj, má mila gospoje,
 U ruci u jednoj dva mača da stoje.

60.

Gospodje žestoka, kú ćud má neznaše,
 Za sve 'er se visoka ti toli dāržaše.
 Pipah ti zaisto rukami, gdi t' staše,
 Stvar onu, kú čisto ti toli dāržaše.
 Ustah tvih ká je slas, usta má sad znaju,
 Imah te pod mú vlas, veće se nehaju
 Ljubavi, kóm tvá čės mú pamet primisti,
 'Er štetna meni jes, a tebi s koristi.

61.

Zloj ženi,

ká se s níckich razsipaše, a svega priatelja ljubí veče nchtiaše

Vilo, ká tvé blude na miesto zlo stavi,
 Velmi si zločúde i hude naravi.
 Tvàrdo je tvá zloča od veče zle sviesti,
 'Er samo hoč voča nezrela sve jesti.
 Znaj voče nezrelo jedući kí traju,
 Usta im nemilo zlo gárka ostaju.
 Zao si put obrala, na svitu svak vika,
 U tih je moć mala, a šteta velika.
 Ni taja umiu dobro ti tajati,
 Ni žito kađ siu, s načinom siati.
 Ljubav, ká njih steže, i po njih ká lazi,
 Bårzo se užeže, a båržje ugasi;
 Hvaljeno nikada nije dobru težaku.
 Da lozu pribada na pritku nejaku.

62.

Nepriatelju,

*koi se ludo zahvaljivaše, da ima ženu, ká svomu ljuvenu pravu
 vicru nedàržaše.*

Ti, koi domome sve živeš opako,
 Nemo' se sa mnome natiecat nikako
 O ovu vil', ká biega nigdare tvá nebit,
 'Ere ćeš na svega sa mnome izgubit.
 Hteć, da si blag riti kroz tvú ćud mahnitu,
 Veće ja nego ti blaga imam na svitu;
 A diela i ćudi, cić kih se sve smieju,
 Neka ih svit sudi, koi zna objeju.
 Lje tebi nje dike manje iskat s tom dlakom
 Biv grube prilike zlo obučen i lakom.
 Neslanu rieč toli pak imaš, da 'e nebi
 Nasolil' sve soli, koje su pod nebi.

Koliko hoće posila po kom hoće nju zvati :
Neda má kobila vik dviema jahati.

63.

Priatelju,

koga zlo žene razsipahu.

Što se si, znanče moj, reci mi sad uprav,
Zadal prem tolikoj odveće u ljubav?
Da s' Jusep dobrotom, Salamun mudrosti,
Apsalon liepotom, a Sanson jakosti.
Nedajuć pak blaga, bil nebi meu nami,
Družba tvá vik draga zliem hudiem ženami.
Tiem da te po sve dni zla huda netište,
Tuj ljubav odženi, ká miedi sve ište.

64.

Družini svojoj, kí š njime stahu.

Tužna je naša čes, ljuveni ovdi stav,
Gdi imamo na pienez kupovat sve ljubav,
Toliko imamo slasti s njih uresa,
Koliko davamo našega pieneza.
Njih himbe var neprav ako nam i ukaže,
U čem god kú ljubav sve hineć toj laže.
Muke se na sviti vik hudje nevele,
Neg žene ljubiti, ké miedih sve žele.

65.

Rič ovu čuh ja reć, koja vik stvara se:
Tko oganj mni razdeć sniegom, zlo vara se.
S tárpeze svudi se čoeć diže s bolesti,
Ki meso stavi se sirovo sve jesti.
U žene, ké tvore muževom svojima
Privare, nitkore uzdat se neima.

A za svú hudu čás vil' hude tko ľubi,
Vrime čás i pienez i zdravje své gubi.

66.

Stražniče, kí gledaš i bljudeš studeni
Kladenac, zač nedaš napit se ti meni?
Kupľju se sve gnjusne zviri u njem, neka znaš,
A meni ti usne okvasit vik nedaš.
Taj straža tamna je, tvoj razum sad gdi 'e?
Začesa voda je, neg da se jur pie?
Molju te u mú har, žedna me posľuži
Priē neg ju sunce sgar zrakami prisuši.

67.

U dare ľjuvene, pravo se svud pravi,
Da su svud zle žene neharne naravi,
I da svak još ima mučenje pakľjeno,
Ženami tko zlima gre služit ľjuveno.
Sa zliem još tugami život svoj minuje,
Odveće ženami tko vierno vieruje.
Mužu ká var čini sa zliema dielima,
Nje priatelj ľjuveni ufanje zlo ima.
Nigda se niēdno zlo ní na svit sgodilo,
U koje uljezlo ni'e žensko kó dilo.
Žena bi stvar prika, ká vārē sve naravi,
U omrazu človika s Višnjime postavi.
Tim tomu velju ja, kí dvorbi duh spravlja,
Da u žene ufanja vik svoga nestavlja.

68.

Izbrana nieka vil', za kóm mre život moj,
Bivši jur nasadil' liepi svoj perivoj
Voćima svim tima, i tima još cviti,
Ké zemľja svud ima u sebi na sviti.
I na te sve plode, ké zelen gojiše,
Kladenac od vode prem bistre tecišē,

Ká s milom vil' sviesti, da priam š njom pokoj,
 Čini me uljesti u nje taj perivoj.
 Gdi brati žudjene sve plode dà meni
 Kraj vode studene na travi zeleni;
 Tuj ona od gospój videći, da dili
 Nje miesto liepo onoj; velmi mi omili,
 Reče mi: »Verni moj, kadgod ti šetat hoć,
 U ovi moj perivoj slobodno možeš doć.«
 I putah bez broja toj se je vidilo,
 Voće toj jedoh ja u družbi š njom milo.
 Nu jednom obćeno kako mi tuj bieše,
 Iduć brat žudjeno toj voće, kó zriše.
 Na koje za vas svit, kako me upusti,
 Nikako otvorit nemogoh mé usti.
 'Er mi se tadi hip, za sve 'er me nudjaše,
 Pri gārče neg nalip i čemer činjaše.
 Uprosih uzrok njoj na kú stvar ja tada,
 Koja mi jur takoj odgovor vriedni dà:
 »Verni moj, znaj ovoj, ter se neć' čuditi,
 'Er slasti tolikoj ni'e sladke na sviti,
 Kú dugo mogu rīt jedući sve vrime,
 Neće se primrazit s porazom čudnime.«

69.

Jedna 'e vil' u sieni od duba siedeći,
 Cvitak drag rumeni za kosom dāržeći:
 Star junak jezdec sám tuj vilu upazi,
 Za kóm ga ljuven plam velmi zlo porazi.
 Na konja ter vārže svoga nju silome,
 A pak ju najbārže povede domome.
 Uprosi kú takoj: »Jezik tvoj divičan
 Rec' mi, dom ovi moj je li ti običan?«
 Komu vil' reče toj: »Starče moj nesličan,
 Ni'emi dom ovi tvoj nikako običan:
 'Er mnogo jes bolje mladca vik želiti,
 Neg velmi na volje zlostara ljubiti.«

Čuv star vil', gdi svede rič, kú čút nemniše,
 Opet nju povede k miestu, u kóm prí biše.
 Do malo zatim pak u velikoj snazi
 Jezdeči mlad junak tuj vilu upazi,
 Na konja kú vārže svojega silome,
 Ter ju pak najbārže povede domome;
 Uprosi kú takoj: »Jezik tvoj divičan
 Rec' mi, dom ovi moj, je li ti običan?«
 Komu vil' reče toj: »Mladče moj priličan,
 Meni dom ovi tvoj velmi 'e običan;
 'Er mnogo jes bolje svim mladca želiti,
 Neg velmi na volje zlostara ljubiti.«
 Tuj se u vlás mladcu dá vil' veleć željome:
 »Kako hoć' ti vlada', mladče moj sad mnome.«
 Zato ja sad velju, ako je človik star,
 Ljuvenu da želju neslidi nikadar.
 'Er nigda na sviti dievojka do vika
 Nemože ljubiti zlostara človika,
 A grubo vazdakat jes, kad se gdi vidi,
 Da ljubav ali rāt star človik ki slidi.
 I svud tim govore: »Sve, što star vik dvori,
 Sili se što more, sve konja man mori.«

70.

Sgodi se niekada, da ona vil' jednome,
 Na volju ká vlada mladostju mojome;
 U polje gdi zadje rad cvitja, kó braše,
 U cvitju da nadje, gdi ljubav ležaše,
 Kú s cvitjem veselo u vienac svu zavi,
 Paka ga na čelo vārļ kosah postavi,
 Kak' ona vidie toj, zaupi svim od nebes:
 »Na nebu, ko će stoj: mé nebo ovdi jes.«

71.

Za skratit moje dni, gospodje svih vila',
 Tvårdo t' se proc' meni kažeš ti nemila.

Tvorec mi kako zmaj u gnjivu ognjen boj,
 Toj da plam vrući taj prie spàrži život moj.
 Nu mojim tugama ja se zlo boleći,
 Gasim plač suzama svaki čas suzeći.
 Tako me hteć stàrti tvá milos nepravà,
 U mjesto zle smàrti život mi sve dava.

72.

Angjelska bi dika vile, kú svit slavi,
 Od tudja jezika, ká mene zatravi,
 I hudo zamami mladcima meu svima,
 Zlatima kosami i càrnim očima;
 Nemogoh ja ino, neg li se njoj dati,
 Ká se mé jedino dobro će vik zvati.
 Pokli mi nje ures nehti dat u trudu
 Ljuvenu man boles sve patit zaludu.

73.

Gospoje ljuvena, ká mi tač omili,
 Da nje stril ognjena sàrce mi prostrili.
 Ter smàrtno svaki čas ja patim toga dil,
 Muku, trud i poraz, uzdahe, plač i cvil.
 Ako mi davat taj tač budeš jad ljuti,
 Bàrzo ćeš na svit saj nemilo začuti.
 Gdi vas svit govori: »Ah neboga *Dinka*,
 Kako ga umori *Livia* zla Latinka.

74.

O cvite svih gospójj, velmi se zovu blag,
 Pokli sam tolikoj ljuveno tebi drag.
 Ni žudju ni želju na saj svit, znaj, inoj,
 Neg da se ja velju milosnik vazda tvoj.

75.

Franu Lukareviću.

Pjesniče dragi moj, čul sam tvoj ki 'e vaj,
 Nu meni ti nemoj čudit se na svit saj:
 Ako čim stoju mlad na dvori bez stida
 U ovi slavni grad, ki Zangle sazida,
 Latinka slavna vil', čini me nepristav
 Patiti ljuven cvil za milos i ljubav.
 Ljubovnik', veći dil, koji su hvaljeni;
 Na dvoru jesu bil' ljuveno smamljeni;
 A pisma nu čitaj, ter ćeš moć viditi,
 Kolicih jes tudj kraj zatravil na sviti.

76.

Rad tebe gospodje, vieran ti biv sluga,
 Neštedju, da dodje na mene sto tuga',
 Znam, da ti, ká veliš sam se cvit gizdavi,
 Da mene sve želiš rad velje ljubavi.
 Neštedju života, za skratit moju čás:
 Istom tvá lipota da mirna s mene jes;
 Života rok moga, nebranju, da mine:
 Istom glas da tvoga poštenja nesgine.

77.

Uhiću pticu ja, i stavlju pod zatvor,
 Ká misli, kao bi tja uteći moć nadvor.
 Svaka zvier trud pati, ter pria zlu boles,
 Za slobod imati, ká toli vridna jes:
 A ja, vaj, pod nebi jak taj stvor jedini,
 Ki zatvor sám sebi sagradja i čini,
 U sàrce u moje zatvaram tvú diku,
 Za nemoć, gospoje, uteć ti u viku.

78.

Na grani kad stoje od duba zelena
 Ki slavic uzpoje svá pienja medena :
 Tad stari plač svoj, znaj, ponavlja u sebi,
 Ki niekad na svit saj patit mu trieba bi.
 I cvil taj on slidi toliko na sviti,
 Koliko jur vidi, da može cviliti :
 Tako ja, kad poju nebavac pjesnim tim,
 Nepoju : nu broju mé tuge, ké patim.

79.

Prikrati svoje dni sred ognja bez boli
 Sagunski puk oni, kí vieran bi toli:
 Katon se na sviti sám rukom svóm ubi,
 Toliko sgubiti slobod mu mučno bi.
 Nalip hud hti popit Sofonisba zvana,
 Rimljanom za nebit u robstvo podana;
 Na služstvo već mārzi neg na smārt, kú spravi
 Kraljica, na pārsi ká zmiju postavi;
 Silim se a ja, vaj, sve život moj d'ljiti,
 Za družim na svit saj u robstvu služiti.
 Istina dal' je toj, da li se dostoja,
 Da ja vik jesam tvoj, a da ti ni'es moja?
 Kroz tvé zlo hotinje, o moćna Ljubavi,
 Sliposti želinje u sārce mé stavi.

80.

Lipota tvoja taj i slavna tvá dika
 Tārpiti na svit saj neće ti do vika;
 Dokli cvit mladosti sad sdružen s tobom jes,
 Uživaj radosti, uživaj dobru čás.
 Nikako na sviti tvé vrime negubi.
 Hti toga ljubiti, kí tebe sve ljubi.
 Bārzo ćeš viditi mraz i zimu priku,
 Ká ti će odniti svu lipos i diku.

A kad ti sgine tja od lieta taj hvala,
 U pakao iz raja naći ćeš da s' pala.
 Ter tvá čés ljuvena kad bude izit van,
 Izvan se vremena brinut ćeš a zaman.

81.

Nigda ti oganj moj nehtieh ja odkriti,
 Ki kroz plam ljuti svoj sve me iste spàržiti.
 Bojeć se toga dil, za hudu čés moju,
 Da nebih razgnjivil kako god svis tvoju,
 Ká bi stvar bil' uzrok, od šta svak bljude se,
 Da većma moj prierok uzmožit bude se;
 Nu veće tãrpiti nemoguć ovi jad
 Silan sam ja riti liposti tvojoj sad:
 »O cvite gizdavi, u meni čuju, znaj,
 Rad tvoje ljubavi gdi sve mrem na svit saj.
 I neimam radosti ja ine na sviti,
 Neg kad tvé liposti gdi budem viditi.
 Molju te, čin' zatoj za skratit mé trude,
 Prid tobom uzdah moj da miesto nać bude.«

82.

O vilo čestita, kú slavno svak poje,
 Uresu od svita i dobro sve moje;
 Pokli umu svis stavit tać hotje hud poraz,
 Liposti tvoje cvit, ki cavti svaki čas;
 Tvoj ures izbrani, molju te, da meni
 S pogledom nebrani taj celov medeni.
 Celov, ki tolikoj mio mi jes i drag,
 Da mnokrat život moj rad njega zovu blag.
 Taj ti sam istu dar za ljubav, kú t' nosim,
 Van koga inu stvar ni žudim ni prosim.

83.

Ja ti ću svakoje dat slave, Ljubavi.
 'Er sãrce u moje svet plamen postavi,

Plamen, kom' zle oči svaki čas zavide,
 A mojim uzroči, da na svit raj vide:
 Raj, koi način jes, da svis mé kriposti
 Razbirat može čés sgar višnje svitlosti.
 Svitlosti rad koje za tí plam pošteni
 Tebi se dostoje hvale, kim svârhe ni.

84.

Ljubavi, nemnju vik, da lipšim, dobro znaj,
 Uzlome bi človik zavezan na svit saj,
 Nego sam ja sada videći, da mene
 Tač liepa stvar vlada u želje ljuvene,
 Ké toli hvaljene jesu sad u meni
 I toli poštene, da ništor draže ní:
 Jer slava, kóm slovu, svudi mi svitlo sja,
 Vârhu svih gdi zovu ljuvenih blag se ja.
 Ljubavi, koje čés silna svud doseza,
 Pokli me u taj vez tvoja čés savezà,
 Moć ću rit u svakoj od svita ja strani:
 Blažen stril budi tvoj, kim sârce mé rani.

85.

Maroju Mažibradiću.

Ti, koi skrovene u svakomu cvitu
 Potaje ljuvene mož' znati na svitu;
 Ki na dni na naše u čudnu načinu
 Razabrat od laže umieš istinu,
 Reci mi, Boga dil, ká me stvar potište
 Sliditi onu vil', ká mú zled sve ište?
 Ako je rič onaj pravedna, kú vele,
 Da ljudi na svit saj sve dobro vik žele,
 I ako dobro jes ona mé pod nebi,
 Zač sârce zlu boles sve ima u sebi?
 I sârcu stvara zled ako mi očima,
 Zač k njoj gre moj pogled, ki ta jad š nje prima?

Molju te, nebrani riti mi sve uprav,
Tako te nerani zlom ranom zla ljubav!

86.

Izbrani cvite moj, ki se čas má brojiš,
Spomen' se, cvitje toj, kó svedjer ti gojiš,
Koliko kratak hip njegova zelen taj
I njegov ukras lip jur tárpi na svit saj:
I kako na vrieme ubrat ga bolje jes,
Neg da moć od zime skrati mu slavnú čás.
Nedajuć cvitja sgar za ino nam nebesa,
Neg da se kágod stvar njim na svit uresa.
Tač i cvit slavni taj tvé dike jedine
Netárpi na svit saj, neg naglo sve gine.
I koli bolje jes ubrat cvit mladosti
Pri neg ga huda čás zle satre starosti.
Staros, ká ní nami ino vik na svit saj,
Neg čemer s tugami i s jadom plač i vaj.

87.

Cvite moj, cvit oni vārhu svih gizdavi,
Ki meni pokloni u biljeg ljubavi,
Svedjer ga u vodi hranju ja studeni,
Da nebi kao godi uvenul gdi meni.
Nu tuj ga sdāržati ni voda neima moć,
Da svú čás nekrati po vas dan i svu noć;
Ká mi stvar sve čini razborno misliti,
Moj cvite jedini vārhu svih na sviti,
Da sve 'er cvit od tvoje izbrane lieposti
Suzami od moje goji se mladosti,
Nemoreš kroz kripas ni'ednu ti stvoriti,
Da tvoja sve lipos negine na sviti:
Lipos, kój sve vrime vriednu čás odnosi,
Jak vihar sred zime kad zelen gdi kosi.

88.

Mogu se blag zvati, gizdava má vilo,
 Kad počnem gledati tvé lice pribilo.
 Drag mi je tvoj pogled, pogled tvoj ognjeni,
 Za sve 'er mi stvara zled u želji ljuveni.
 'Er kad se stvar draga ljuveno pozire,
 Sladko se primaga a sladje umire.
 Ter oči mé nigdar prem željne na sviti
 Van tebe nijednu stvar nežeze viditi;
 Ti si njih blaženstvo i drag mir u trude,
 Van koga kraljevstvo ino vik nežude.

89.

O cvite svih gospój, kój slike vik nebi,
 Ako ja pogled moj gdie svárnem proć tebi:
 Takodjer na mene i tvoja lipos taj
 Sve oči ljuvene obárne na svit saj.
 Ako što govoru, besiedu mú zoriš;
 Toli smih ki tvor, i ti ga tuj tvoriš.
 I tako meu nami tvà lipos ljuvena
 Mnozima željami meni je takmena.
 Od tebe nu ako ja pokonju prošu slás,
 Gluha se čás tvoja satvori u taj čas.
 Ter moj taj vas govor, s hitrinom takom greš,
 Kroz nieki čudan stvor na drugo izvârneš.
 Ljuvena má hvalo, molju te za ljubav,
 Razmisli ti malo, činiš li toj uprav:
 Vodu mi staviti kod ustah, a kad ja
 Hoću se napiti, odniet je budeš tja.

90.

O sunce s neba sgar, koga zrak jedini
 Na zemlji svaku stvar prosvitlja i čini;
 K nebeskoj visini hotij se vratiti,
 Zač svitlost sad tvà ní potrebna na sviti.

'Er svitle dvi zvizde na zemlji sād sjaju,
 Od raja ké gizde sve sobom imaju:
 Kojih zrak svedj more prosvitljat, dobro znaj:
 Svit, zemlju i more i višnji viečni raj.
 I kako čes tvoja sunce jes na svit taj,
 Tač i vil' jes moja sunce pak na svit saj.
 Još čiem tužu ja budući ti doći,
 Za meni vlás tvoja bit s kégod pomoći;
 Ter studen mniš mramor od sārca užeći
 One vil', ká umor može se moj reći:
 Kój moji ognjeni uzdasí za mal čas,
 Neimaše sve svo'e dni moć sgriat studen mraz:
 Molju te, vrati se k nebesom tvoja moć,
 Zač malu, vidi se, da mi dat mož' pomoć;
 'Er oganj, mogu reć, sārce mé taj ima,
 Da mogu tebe užeć zrakami svim s tvojima.

91.

Ljubavi, koje vlás na svit se svud slavi,
 Zašto me u poraz ovako gork stavi
 Ovako gork stavi, da nebog tužan ja
 Vārhu sve naravi nevim nać pokoja?
 Nevim nać pokoja, ar meni nedaš vik,
 Da moja gospoja stvori mi vriedan lik,
 Stvori mi vriedan lik, neka ja na sviti
 Mogu se sve človik tužan zvat i riti.
 Tužan zvat i riti, nu bi bil' dvaš bolje,
 Da budem umriti neg cvilit s nevolje,
 Neg cvilit s nevolje, ká kroz nje žestok vaj.
 Sārce me zlo kolje jadovno na svit saj.
 Jadovno na svit saj 'er život tkó vodi,
 Nežive vieku taj: nu mārtať sve hodi.

92.

Nijedan ní človik ni'ednoj vil' pod nebi
 Tuj ljubav nosil vik, kú nošu ja tebi.

'Er da sam u raj, rieć ću ovo sad smirno,
 Gdi duše imaju blaženstvo jedino,
 A da s' ti pak doli u paklu, svaki duh
 Gdi grijeh svoj boli za zli svoj neposluh:
 U raj, nebih stal nu, taj čas moguć ja
 Sliezal bih u pakal tuj, gdi je čas tvoja.
 Za moći u vike kon tebe živiti,
 Kojojzi ni slike viku bil' na sviti.

93.

O ti, ká s' život moj, smirno te ja molju,
 Nečini tolikoj ljuveno da bolju;
 Nu meni daj pomoć, kako ću moći ja
 Odagnat mú nemoć od mene dalek tja,
 Ká mi vik pokoja ni mira nedaje,
 Neg hoće, svakoja da me zled skončaje,
 Da ti tko u družbu nereče kazaje:
 Ovo, ká za službu slugam svím smárt daje.
 Ká bi stvar uzrok bil', da na se ti sama
 Gnјivno bi pomàrzil' od muke i srama.
 Vriedan red daj zatoj, kako ć' čas tvú shranit,
 A tužni život moj zle smàrti ubranit,
 Od dobra neka t' glas ostaje na sviti,
 Ki čudnu ima vlás čin't ime živiti.

94.

Kad tvoju ljuvenu gdi lipos ja vidju,
 Rad koje sve venu, uzdišu i blidju,
 Velju ti u istinu, mni mi se vidieti,
 Jednu stvar jedinu neumàrlu na sviati.
 Izriv tvih očih zrak vazel bih umriti,
 Prid Bogom goru pak za dobro moć riti:
 Lipotu rajsku ja vidil sam na svit saj,
 Kojoj se dostoja takmiti viečni raj.
 Ma kako, raj, moj, mogu ja umriti,
 Ako je pogled tvoj život moj na sviti?

95.

O cvite nemili, ki kroz tvé zlo dilo
 Sârce mi prostrili odveće nemilo.
 Ki 'e toj razlog prik, ja tebi kârv moju
 Nebranju, da je vik zapovid na tvoju;
 A ti neć' milosti ni malo da stvoriš
 Mojojzi mladosti, kú jadno sve moriš?
 Još ufam u Boga, da se ćeš kajati,
 Kad mene neboga uzbudeš strajati.
 I da ćeš kroz tugu u suzah još rîti:
 Kak' ovo htih slugu čin't verna umriti,
 Koi mi tuj ljubav nosil je na sviti,
 Da za me htî jur prav nepravo umriti?
 Nu meni taj kasna milosti bit će har,
 A tebi lje časna neće bit nikadar.

96.

Srid očih tvojih ti, od svieta ké s' ures,
 Vidiš se nositi niekoju taku čás,
 Da tko te pozriti uzbude kon sebe,
 Siliš ga, ljubiti da počne on tebe;
 A pak se videć ti ljubljena za time,
 Nanj počneš mârziti s načinom čudnime;
 I toli žestok vaj ti njemu tuj tvoriš,
 Dokli ga na svit saj prem sasma umoriš.
 Tim Božju s neba sgar sad molju ja kripas,
 Da meni ovu stvar dopusti za milos:
 Pokli htie sârcu jad vidit se ljubiti,
 Da t' počne svak od sad na svitu zlo htiti,
 Neka tva veće čás, nemilos kú slavi,
 Nedaje zlu boles u miesto ljubavi.

97.

Zločudu zlotvoru.

Kako ti želiti i hotit dobra moć
 Mogu ja, gdi mi ti za dva dni dobra hōć?
 Stvar se taj dobrima neprima jur nigdie,
 Ljubi me kao s' ima, ali mi sve zlo htie.
 Zač stvoriv inako, i bivši tač prem hud,
 Činit ćeš, da opako izvārnem ja mū ćud;
 Ter ću bit zleće moj pravedno potaknut;
 Da budem rīti toj, što nebi ti rad čut.
 Er ako srama vid tvoga nī zlo tvorit,
 Manje će mene stid oda zla govorit.

98.

Himbeniem priateljom.

Na ove tamne dni već nī moć živiti,
 Priatelja verna nī sad nigdie na sviti.
 Sad je svud nepokoj, nī veće veselja,
 Prodje tja vrime onoj od dobrih priatelja';
 Priatelji od danas štogodi jur čine,
 Kroz nieku skrovnu vlās himbeno sve hine.
 Jes tkogod, tko kaže ljubit te s ljubavi,
 Ali pak sve laže u tomu što pravi.
 Ovi svit, mogu reć, kao dobro vidi se,
 Sve što se stara već, sve zlobnji čini se.

99.

Istiem.

Ká je ovo huda čės, kú čuti sad ja rieh,
 Da danas malo jes priateljah dobrieh.
 Taj kaže ljuveno tvoju čės ljubiti,
 A od tud pak himbeno ište te sgubiti.

Taj mnokrat još veli, da dobrom tvojime
 Vazda se veseli s načinom čudnime:
 Nu kad pak upazi, da t' ká stvar dobro gre,
 Tad ga zled porazi, da s tuge smàrtno mre.
 Čina su himbena, a kažu ćud milu,
 Svaka rič takmena ní k sàrcu ni k dilu.
 Jezikom kažu med, a u sàrcu imaju
 Nalipa huđu zled, kóm sve svit skončaju.
 Tim pravo Bog vika: Proklet bud ćlovik taj,
 U umàrla ćlovika ki se uzda na svit saj.

100.

Istiem.

Zle ti su postale na svitu sad zloće,
 Veliki ni mali ní pravo da hoće.
 Pogibe sva viera na svijetu meu ljudi,
 Svak drugu zapira, da u ćemgod naudi.
 Ní reda, ni mira, ni prava razloga,
 Ni da se ozira veće tko na Boga.
 Puno je sve jada u taju skrovitu,
 Uzdat se ní sada ni u koga na svitu.
 Taj kaže ustima, da t' dobro satvara:
 A u sàrcu pak ima tisuću prívvara'.
 Tim život daleće bolje jes s ljubavi,
 Neg da t' se zlo steće š njih hude naravi.
 Ar živuć muke sve pati van veselja,
 Ufanjem tko žive od tacih priatelja'.

101.

Kaže lažtvo nepriateljah današnjih.

Tko je tač nesviestan na svitu od ljudi,
 Ki će rit, priazan da danas neudi?
 Tom, ki tako mni, pravedno ja velju:
 Da viere sada ní n ni'ednom priatelju.

Priatelji svi slide danas te, ovo jes
 Istina, čiem vide, da je s tobom dobra čes:
 A netom na sviti sreća ti pogině,
 Priatelji svi t' se ti zločinci učine.

102.

Priatelju,

*koi se riečima priatelj činjaše, a dielim pak svako
 zlo tvoraše.*

Ti, ki si vazda bil od ljudih tamnilo,
 Kako si jur hotil, tako t' se sgodilo.
 'Er človik zao kad čini zled nepravu,
 Mnokrat mu iznenad zlo pade na glavu.
 Ja t' rekoħ, sa mnom skok neskači, zlotvore,
 'Er što uj ne' po skok već skočit nemore.
 Ovo je bitje mé, ovo je jur moj red,
 Tko hoće sladka me, sladji sam nego med,
 Tko li me gārka kad poželi koi hip,
 Gārči sam nego jad i čemer i nalip.
 Nemogu himben vik ja kako ti biti,
 Inako mnju človik nebih se brojiti.
 Tim na svit blago 'e me uživat puštaju,
 Da jaci dvore me, a mudri svietuju.

103.

Zavidniku.

Ljuven trud satvoril ní te tako bleđa,
 Neg te je napunil' zavidos zla jeda.
 Zavidos, koja bdi s tisuću očiu',
 Da tudje zlo vidi, kó dobri zrit kriju.

104.**Istomu.**

Zavidos, jadni càrv, u tebi vidi se,
 Iz žilah gdje ti kàrv sve sisa i grize,
 Tamniče, nevidiš zled tvoju pod nebi,
 Ti svima zavidiš, a nitko vik tebi.

105.**Istomu.**

Človiče, ki tvú vlàs nebraniš sgubiti,
 Istom da tudj poraz mož' kako viditi.
 Bil je uzrok, da t' má čés, ké me Bog dobavi,
 U sàrce zlu boles s čemerom postavi.
 Nu meni toga rad, tamniče hudi moj,
 Malo se haje sad, hoteć mi zlo zatoj.
 'Er siena kip slidi, a hudi nenavis,
 Prid znanim ki blidi razumu u svaku svís.

106.

**Jednomu, ki pjesni Šiškove i Gđorine
 svojaše.**

S napravam čudnime bieše se jedan dan,
 Tim perjem tudjime uresil càrni vran.
 I lip se on takoj videć, htì otiti
 Od pticah u taj broj, ké lete po sviti.
 Ké kako vidješe njegove tuj dike,
 Meu sobom sve riše: »Oh lipe prilike,
 Na perja, ká ima, mogal bi svak rìti,
 Nad pticam da 'e svima on sám kralj na sviti.«
 Od perja nu tega kada var vidiše,
 Velik rug vàrh njega u smihu stvoriše.

Pak taj vas pticah broj ize své pero van,
 Bez perja ter takoj osta gó càrni vran.
 Veleći svakome: Takoj bud' na sviti,
 Tko časti tudjome ište se počtiti.

107.

**Jednomu, ki ništo neučini, a tudje sve
 huli.**

Jadovni zleče moj, zavidos s kim biesni,
 Za zle prem tolikoj nescieni mé piesni,
 Ak' u njih ní sada onieh sve riči,
 Kim staro niekada vrieme se tač diči:
 »Svitlusto sunačce, rožice, diklice,
 Ljuveno sàrdačce, grimizna svilice,
 Zašto me tač verna ostavi moj venče,
 Krunice biserna, moj zlačen pàrstenče.«
 U ova vremena, moj hudi tamniče,
 Druga sad imena naše piesni diče.
 Jer jak lís u cvitju, tač ni'edna na svit saj
 U jednomu bitju netàrpi običaj.
 Takodjer i riči, kime se jur niekad
 Stara svijes diči, u scieni niesu sad.
 I ove sad ké veće jesu znaj scienjene,
 S vremenom bit neće od družih primljene.
 Razliki svit ovi, ki tàrpi svoju čás,
 Sve veći i novi štogodi na njem jes.
 Tim nehteć rug biti sviem spievcom na svit saj,
 Kad što hoć' huliti, pri dobro razmišljaj.

108.

Razsàrdiv ljuveni Ljubav se sa svu moć,
 I videć da meni nemože vārha doć,
 Otide u taj čas, za mene moć stàrti,
 Ter sdruži svoju vlàs s nesrećom i smàrti.

S pàrva mi zla huda ljubav dà prem tolik
 Velik jad pun truda, da odahnut nemnju vik.
 A ucvili tač me boj zlohude nesreće,
 Da veće život moj bit vesel vik neće.
 Pak smàrt, kà neima razborne naravi,
 Znaj, drazim mojima svime me razstavi.
 Kolicih prikrati vaš taj sud nepravi,
 S nesrećom zla smàrti i huda ljubavi!
 Tim čudo ní, liepi drum znanja da gine,
 'Er buduće svi sliepi bez znanja sve čine.

109.

U putu za moj vaj sreksi se sastavi
 Smàrt jedna ljuta taj s čemernom ljubavi;
 Ter kada svitlos proč od sunca vidiše,
 U jednom stanu noć jednaga dieliše.
 S jutra ustav pak rano, kad se tme odile,
 Meu sobom neznano prominiše strile.
 I cié 'er vele se svi sliepe naravi,
 Za grehe ote se ni'edan njih nestavi.
 Starcome ja u toj idući jur tada
 Opregnu smàrt luk svoj, da njemu smàrt zadà.
 A ljubav proč meni strili se svom strilom,
 Cié da me po sve dni plač mori mukom zlom.
 Tim ja, ki dar prošu prid očim tvojime
 U licu smàrt nošu s bliedilom čudnime.
 A taj ki pravedno imaše umriti,
 Za tobom neredno vidi se smamiti.
 Tako t' se na svit saj, sgodiv se taj smeća,
 Za hud moj plač i vaj promini má sreća.

110.

Molju te rad Boga, o moćna Ljubavi,
 Ali me tužnoga života izbavi,
 Ali me onoga cvita ti dobavi,
 Na svitu glas koga sve slove u slavi.

111.

Pokli me izbrani tvoj ures gizdavi
 Toliko izrani čemernom ljubavi,
 Molju te, nebrani, da tko te sve slavi
 U miloj tvój shrani, da se drag tvoj pravi.

112.

Zlo ti sam jadovan, vaj meni nebogu,
 Uhitit svu noć san mé oči nemogu.
 Ti sad spiš, a meni, toj hoće má vira,
 Tvoj ukras ljuveni sve se u san prizira;
 Ter s' u odru vārću tja sve s čela na čelo
 Scieneći naći ja tvé lice veselo.
 Ní dosta, da ob dan nož stavljaš mi u dušu,
 Nu mārklom noćju još činiš me da tužu.

113.

Od mora tužni rat smiri se u vodi,
 Ako ne vazdakrat a ono kadgodi;
 Nejaka morska plav, u moru ká gine,
 Na kraju gdigod stav kadgodi počine;
 Od zime studene silna moć taj jaka
 Kadgod mrak odždene od càrnih oblaka;
 U gori još pustoj žestoke sve zviri,
 Kadgod je tih pokoj veselo samiri:
 A mlados vaj moja meu mladci jur svima.
 Za mal čas pokoja nemože da ima.

114.

Gospodje, hotij oć
 Taj rat zli sàrdjbeni,
 Ki nosiš proć meni:
 'Er zdrišit neima moć
 Hudi tvoj gnjiv neprav
 Uzal ti, u ki nas zavezat htì Ljubav,

Za biljeg od vire ká naše: toj tvoje
 Sârce mi htie dati, a tebi jur moje.
 I tač nas zaveza uzome svojome,
 Da sam vik s tobom ja, a ti todj sa mnome.

115.

O zvizde ljuvene,
 Gdi Ljubav sve dârži své strile ognjene
 Nieste li vi oni
 Tatovi skroveni,
 Ki sârce ukrasti hotjeste jur meni?
 Nieste li one vi, ké vašim pogledim
 Htiste plam užeci,
 U komu goreći
 Sârce mi na konac huda smârt odredi?
 Odnimte za malo
 S mene plam taj vrući, da nebi skončalo
 Kao godi jur mene vaše toj nemilo
 Činjenje i dilo;
 Pak sârce vrat'te mi, ko ukrast nebogu
 Htiesti mi, bez njega
 'Er živiet nemogu.

116.

Vidju sad za ures tvoj, o mila Ljubavi,
 Da u rusi u ovoj gnjezdo tvé postavi;
 U koje stvor svaki blag cić 'er su nje žile
 S lipotom razum drag i dike sve mile:
 U svako ter vrime cteć medju granami,
 Jaoh ranjaš sârce mé oštrima dračami,
 A nedaš vik na svit za službu kú t' tvorim,
 Da od nje dâj jedan cvit u platu izdvorim.
 Na svitu ovomu Ljubavi tvoja moć,
 Ako ćeš svakomu, da možeš vârha doć,
 Nositi već nemoj taj tvoj stril izbrani,
 Neg dračali tizih broj, kim sârce mé rani.

117.

O dubje zeleno, meni sad recite,
 Što tako skroveno mé sunce daržite?
 Spletoste vi grane gusto tač na sviti,
 Da meni sve brane sunce mé viditi.
 O huda dubravo s dubjem tim tvojime,
 Mrak činiš nepravo očima mojim.
 Kroza što zle sieni kroz taj vaš hudi mrak
 Nedate vi meni zrit sunca moga zrak?
 Vi ste uzrok, da oči mé, na ké sien pride,
 Jaoh sunca s istoči željnoga nevide.
 Sunce mé, kó ima moć, čim mi zrak svoj dili,
 Da stvori tma se noć u svital dan bili,
 Zlo gvozdje vidíela na tvóm tom korienú,
 Pokli mi s' zrak skrila u tvoju tuj sienu!
 Pravo ti ja velju, da ću još na svieti
 Na moju svu želju sunce mé vidieti.
 'Er nemož tolíkoj ti gusta vik biti,
 Da kadgod uzdah moj neće te razbiti.

118.

Ako me svaki dan to hudje ti moriš,
 Cié žešće ljuven plam da u meni razgoriš;
 Znaj, tvoreć sàrdjbenu gnjiv mi tač nepristav,
 Mogla bi u meni sgasnuti svu ljubav.
 'Er sàrdjba nemila, mnokrat se vidilo,
 Gospodi skratila službeno da 'e dilo.

119.

Nemogu neg riti, pokli me sad slišaš,
 Prida mnóm koli ti velmi zlo sagrišaš,
 Zapričav svedjer put kroz hude tej stvore,
 Da dragu drag u skut vidjet se nemore,
 Višnji Bog učinil s načini čudnima,
 Vik da tvoj ljuven cvil pokoja neima!

Toj neka po tugi tvoj umiš pak bolje
Razumiet, put drugi, sve tudje nevolje.

120.

Ja onu, kú slidju, ostavit odlučim,
Ali u tem pak vidju, da se man sve mučim;
'Er kad smih tvoreći pozor mi obrati,
U sàrce plam veći opet mi povrati.
Najliše rič milu, kad s time sadruži.
Satvori dvaš silu veću mi u duši;
Tač ljubav sve gore dava mi već mûke,
Zaradi pokore od moje odluke.

121.

Htil bih rît ja tvomu razumu naredno,
U sàrcu što momu sve dâržim skroveno;
A toj jes, u čudnoj 'er mucu umiru,
Kadgodî pozor tvoj u željah poziru.
S poštenjem čas tvoja, i sramni još stid moj
Bil je uzrok, da ti ja niesam vik rekal toj.
Nu bih htil, željo má, od tebe tolikoj,
Domisliš da sama misli se ti mojoj.

122.

Misleći ja nebog o tuzi ljuveni,
Sve htinje i razlog kara se u meni.
U tomu ter boju čím mene rat mori,
Za koris za moju razlog mi govori:
»Serenah piesni čut toliko nehodi,
'Er to ni pravi put, na nebo ki vodi.
Odagni ludi san, ter malo pozira,
Nevidiš, svaki dan kako se umira?«
A htinje pak veli: »Nevieruj ništa toj
Hteći, da veseli život se sve dni tvoj;

Nu tvoje sve na svit ti sárce postavi,
 Da je već zaslužít podložno ljubavi.
 Tako t' me sve mori od dviejuh gnjivan boj,
 I sumnju da gori dobit će razbor moj.

123.

Skupcu.

U paklu nahodi stvar se ova neumárla,
 Človik gó u vodi gdi stoji do gárla.
 Dni mu se zlo traju greznući sred vira,
 Usta mu pucaju, od žedje umira,
 I kad se napiti oči mu požude,
 Voda mu otiti daleko tja bude.
 Vårh njega pak voće tuj rāste na grani,
 Kó ubrat kad hoće, grana se odstrani.
 Od tebe, skupče, toj pripovís sve veli,
 Ki vik hoć, da duh tvoj odveće sve želi;
 Čim blaga dosta imaš, skupos te tač vlada,
 Pri njemu da umiraš od žedje i glada.
 Koja stvar vik na svit hudja se može rit,
 Ubožki neg živít, za bogat pak umrit ?

124.

Piesan iz Marciala,

u kojoj kaže, da se priateljem darovi poklanjat imaju.

Znan lupež it diže pieneze svaki dan,
 A oganj zli užíže od dvorah našieh stan.
 Dužnici na saj svit tako se podnose,
 Da mnokrat svú dobit i s dúgom odnose.
 Tko sievom livadu neplodnu nasadi,
 Od nje pak u jadu ni sieme nevadi.
 Himbena zla žena od hipa do hipa
 Svojega ljuvena nemilo razsipa.

A val, ki prolieva po morskoj pučini,
 Kârcata jur drieva razbiat sve čini :
 Nu sreća neima vik gospostva nad time,
 Dariva što človik priateljdom svojime.
 Blago, kó daš njime, nemož' ga sgubiti,
 Ar s tobom sve vrime vazda će živiti.

125.

Neima pokoja na svitu.

Spievalác starih broj stvar ovu nam poje,
 Da u strani paklienøj, zle duše gdi stoje,
 Jes jedan jur človik, kojega višnji sud
 Osudi, da ima vik patiti ovi trud
 Za svoj vaj pokore: da vâlja je'an kami
 Na jedan vârh od gore svojima rukami.
 I u svojoj kad boli gori ga uzvali,
 Da mu se niz doli opeta obali.
 I tuj jad njegova truda se neskrati,
 Nu opet iz nova počne ga valjati.
 Tač hoće višnji sud meu dušami tim zlima,
 Da njegov vik u trud pokoja neima.
 Što je ino duša taj, ká u zlu dni traje,
 Ner človik, koga vaj svita sve skončaje?
 A kami težki jes nevolja neprava,
 Ká mu sve zlu boles s čemera zadava.
 Ki u noćni dignut mrak scieneć zled sve rane,
 Druga mu sjutra pak iz nova osvane.
 Dobro mu još tuga jedna, vaj, nemine,
 A za njom pak druga on čas ga dostigne.
 Svakomu ter se mni, da viku do vika
 Trudnije ništo ní nevoljna človika.

126.

Pripovis jes nieka, da pastir jednome
 Divjega človika dovede domome.
 I u to 'er vrinie odasvud sniežaše,
 Pristupit hti š njime, gdi oganj goraše:
 Ki sunce svietlo sgar on da je jur mniše,
 'Er ognja prie nigdar vidio nebiše.
 A oganj, gdi 'e zima, i sunce na sviti,
 Velmi su očima prem mila viditi.
 U oganj tuj, gdi sjaše, nemneć se opàrlit,
 Skočiti htiaše za moć ga zagàrlit
 Ter jošte ljubiti: nu pastir taj znani
 Tuj satvar stvoriti veleć mu zabrani:
 Izvàrni tvoj stupaj, ter k ognju nehàrli,
 Inako oganj taj svu ti put izpàrli.
 Ter ćeš znat, da oko što liepo gdi sudi,
 Sve paka žestoko toj sàrcu naudi,
 I da ga gledati pomaga s daleče,
 Nu unj hoteć ticati na blizu zlo peče.
 U priči riči ove svud uče, gdi hode,
 Pribludne mladce tej, ki bludeć dni vode:
 Liepotah ženskih zrak koliko gledati
 Milo je, toli pak zlo je prem kušati.

127.

Čim svitli s neba sgar sunčani viečni zrak,
 Samirno ovu stvar u suncu vidi svak:
 Kad bieži ki človik tekuće napride,
 Njegova siena vik za njime da ide.
 Kad li se stavi pak tierat ju za time,
 Prid vietrom jak oblak da bieži prid njime.
 Čim žegu nas plami tej mile ljubavi,
 I žene meu nami take su naravi.
 Kad od njih ljuven dar budemo prositi,
 Tad one niednu stvar neće nam stvoriti.

Kad li pak upaze, da što nas ki neće,
 Tad se one poraze velmi zlo odveće.
 Ter s veljom silosti proč htienju našemu,
 Hoće nam milosti stvarati u svemu.
 Dafne, lip sunač zrak, od Feba biežaše,
 Narcisa a Eko pak, čiem bieži, tierase.
 Svakoja tim žena vazdakrat na sviti,
 Čoeka da 'e siena, može se vik riti.

128.

Cvite moj gizdavi, negnjiv' se svis tvoja.
 Ako ti tko pravi, da druge gledam ja.
 Višnji Bog od sgori nam oči, ké imamo,
 Za drugo neotvori, neg da njim' gledamo.
 Pravo ti sad velju, sve vile, ké gledam,
 Da niednoj mú želju na dvorbu ja nedam.
 Ni mi vik može ulis niedna njih u misal,
 Razmi ti, kój mú svis svu jesam zapisal.
 Tako mi višnja vlás dal' duga vremena
 Uživat s tobom slás od dobra ljuvena.
 Kako svim tvorju ja rug na svit vilami,
 Toli me svies tvoja zamami željami.
 Tim sumnju ostavi i digni taj zli vaj,
 Kome slas ljubavi sve gine na svit saj.

129.

O sričo, o smárta, o silna ljubavi,
 Da li me zatárti vaša se moć spravi?
 O zvizde nemile, o svite himbeni,
 Da li mi zle sile daste jad pakljeni?
 Da li mi mira vik nećete vi dati,
 Várh tužnih da človik budu se ja zvati?
 Nebi li vam dosti, da pose svaki vas
 Bude mi gorkosti stvarati svaki čas?
 Neg li se u jedno svi htjeste sastati.
 Za moći neredno već mene skončati.

Bil' bi mi dvaš bolje. da budu umriti,
 Ner svedjer zle volje u sàrcu nositi.
 'Er smàrt, ká kroz svú čës stvorenja sva kolje,
 Na svitu svàrha jes od svake nevolje.

130.

Veliko, prem velje na ovi dan hvaljeni
 Radosno veselje čuju sad u meni,
 Tolike videći milosti i hvale,
 Po dobroj mój sreći da mi su dopale.
 Nu pokli za naš vaj, kao mudri svi znaju,
 Sve stvari na svit saj promieniu imaju:
 Molju te željome, o Bože jedini,
 Nesrećom malome ovu čës zamini.

131.

Umàrlim u tugah razgovor daje.

Človiče, moj ti sviet nečini zle volje,
 Da te tač sve na svit zlosàrdo nevolje.
 Miran daj misli red, zlu misal prikrati,
 Nitko ní, tko svú zled na svitu nepati.
 Ni vrime vik tugu svú na svit neminja,
 Nu iz jedne u drugu svak čas se prominja.
 Ní voća, ni dārva, ni trave pod nebi,
 Koja svoga cārva neima u sebi.
 Ni človik na svit saj bez misli vidi se,
 Da kroz svoj kigod vaj svo'e sàrce negrize.

132.

Vil' ona, kú tiri jadovni moj stupaj,
 Žestocih od zviri' rodi se na svit saj.
 Zmije je jadovne njih mliekom hraniše,
 A trave otrovne s čemerom dojiše.
 Milosti vik neda, 'er molbe nečuje,
 Koga god pogleda. svakoga otruje.

Nemože nać se lik žestokoj nje rani,
 Ljudskom se kârvi vik uzdržti i hrani.
 Ona je vârh vila' svim velmi van puta
 Ohoľa, nemila, žestoka i ljuta.
 Nje dvoreć pogledu, u kóm je jadan zrak,
 Upiši na ledu, na ognju prigrí pak.

133.

Od kosih dva prama, koraljne dvi usti,
 Iz kiĥ se bez srama sladka rić izusti:
 Dva luka, pod kima pozora dva stoje,
 Kim se vik reć prima, da svu čas dostoje:
 Jabuke dvi mile, mило prem skrovene,
 Iz kojih sve strile izliću ognjene,
 Čine mi na svit saj patiti nepristav
 Jadovni grozni vaj za milos i ljubav.

134.

Svietuje ljude, da veoma nesmagnu za zlatom.

Človiće umârli. nećini, život tvoj
 Za zlatom da t' hârli odveće tolikoj.
 Zla žedja od zlata, ká mnozih zlo vara,
 Na saj svit nam vrata od slave zatvara.
 Nje hudi zli poraz čime mi slidimo,
 Nam istim čini nas, da zlu čas želimo.
 Rad njega vazdakat, inako nescieni,
 Na svitu zla se rat satvara i čini.
 Vridnos, ká š njime jes, u ni'dnoj ni scieni,
 Protivna zašto čas mnokrat ju promieni.
 Ter kad nas pak vrime životom razstavi,
 Sve naše tad ime u zabit postavi.
 Tim tamni taj nemoj obćeni slidit drum,
 Nu svârni stupaj svoj na slavni taj razum,

Ki ti će, znaj, svudi, tvé da su sve dike,
U usteh čin't od ljudi' živiti sve vike.

135.

Suze nijesu lik tugam.

(iz Filemona gârčkoga spievacca.)

S' jadima suze lik, da mogu koi dat,
Človik bi ih imal vik na zlatu kupovat:
Nu ako vik suze nedižu zli poraz,
Plakati čemu se nemilo svaki čas?
Na svit se sgadja tač, u ki se zla sbiše,
Ili plač il neplač, boles se nediže.
Kako plod dub ima, tač boles ina plač,
Koja se reć prima, da'e sârcu žestok mač.

136.

Vaj meni nebogu, život mi sve vene,
Već târpit nemogu zle muke ljuvene.
Neda mi radosti vik ljubav jur ova,
Ká ljutom gorkosti prie toga netrova.

137.

Čim platu it prošu služenja za moja,
U sârcu mom nošu sve drugo sârce ja;
Kó sârce me sili kroz svoj plam jedini,
Da htinje u dilih njegovo sve čini.

138.

Jednomu, koi se imanjem svojim slavljaše.

Človiče, ki reći možeš se oštar mač,
U tvój se toj sreći oholit nemoj tač,

Sve više čoeć ko li bude se dignuti,
 Ukinuv pak toli niže će padnuti.
 A sreća ima ćud, kad koga priblaži,
 Da ga pak kroz nje sūd zlosārdo porazi.
 Zakona š njom prava nikada, vieruj, ni,
 Dobra, ká nam dava, prominjat sve čini.

139.

Žestoku ja ti se tierati stavih zvir,
 Ká sgubit mni mi se da mi će svaki mir.
 Polako gredu ja, nu ona, ká preši
 Nagleći dalek tja, prida mnom sve bieži.
 Ako mi u ruke upade ikada,
 Činit ću, da muke plati mi sve tada.
 Muke, ké za nje dil prem trudno na svit saj
 Ja jesam jur patil slideći nje stupaj.
 Ter gorči što poraz bude mi u trudu,
 To ću pak veću slas uživat u bludu.
 To li 'e stić neuzmogu stavivši svū silos,
 Ovi ću dar Bogu prositi za milos :
 Ako je ki človik loveći u trudu
 Uztiera, da ju vik on slidi zaludu.

140.

O Bože ljuveni, jedini na sviti,
 Za milos sad meni, molju te, hti riti:
 Je l' itko, da reći blažen se, kako ja,
 Može vik u sreći pōd suncem, kōje sja?
 Videć dar da oni, ki sam tač ja želil,
 Za ljubav pokloni jur meni moja vil'.
 Ké ures s lipotom i slave i dike
 Mojime životom vladat će u vike.

141.

O moćna Ljubavi, pokli me tvá strila,
 Ovaćo zatravi kroz ovu od vila',

Tako t' plam ljuveni i zlate tvé strile
 Na svitu po sve dni slavljene vik bile:
 Molju te ja milo, nečini da ima vlás,
 Ijedno vik gârčilo za smutit moju slás;
 Neka, čim tja gredu dni kratke mladosti,
 Mé vrieme provedu u sladkoj radosti.

142.

O moćna meu nami neumârla Ljubavi,
 Kojoj plam s strelami na svitu svak slavi.
 Móm sârcu ní poraz, da ga si ranila,
 Ako tvá mala slás toliko jes mila:
 Slas, ká um zanosi, ter nevim ja riti,
 Stvar ká se jur prosi meni sad na sviti.

143.

Vàrh sreće.

O pravdo prisveta, o Bože jedini,
 Nu gledaj, prokleta zla sreća što čini.
 Hoć' ona svakih tih, ki tebe it štuju,
 U mukah prem čudnih da vazda stanuju.
 A ti, ki proć' tebi zledno idu svaki dan,
 Da svedjer pod nebi imaju miran stan.
 Bogatstva, ká ima na svitu, vidi svak,
 Jednim ih vazima, a družim daya pak.
 Nîedan vik krepak red na svitu ni'e u njoj,
 Pravednim daje zled, a zlima tih pokoj.
 Nje huda tonota kroz nje moć sârditu,
 Vik krepka života neima na svitu.
 Nemogu neg reći pravedno ja sada:
 Laživo hineći vas saj svit jur vlada,
 Čiem čini, da vârvî zla boja tužni rat,
 Dostojstva ni kârvi nehoće razbirat.
 Zakona neima, istinu da brani.
 Mladce nam vazima, a starce zle hrani.

Odluke sve naše i naša ufanja,
 Satvara u laže kroz zla nje vladanja.
 Bivši ona pod nebi na svitu po sve dni
 Nekrepka u sebi promiène sve čini;
 Ter hudi nje poraz i ob dan i ob noć
 Uzima svitlim vlás, a tamnim dava moć.

144.

Opet vàrh sreće,

Gledaj, srećo, moga jada,
 Ja većekrat bih u boju,
 Nu vik tako zledno u znoju
 Neostah ranjen kako sada.
 Veće putah putujući
 Ih po daždu u zloj snazi:
 Ma nigda me daž neskvasi,
 Kako sada doma idući.
 Veće riekah pieš prigazih,
 I zla neimah u taj vas rok :
 A sad što htih mao prit potok,
 Na zlu miestu zlo se upazih.
 Mnogo travu brah godišta'
 Konju momu po livadi,
 Todjer gdi se drača sadi,
 I nigdar mi nebì ništa :
 A sad sviesti s niekom sliepom,
 Ubrat hteći jedan cvit ja,
 Skrovno iz kruga zla me zmija
 Peči u sàrce zlim nalipom.
 Ja idjah kako dobri taj drug,
 Ki nesumnji nigdie gdi je,
 A nescienjah, da se zmije
 Pod cvijetjem viju u krug.

I prie patih morske smeće,
 I vik pàrs me nepoboli:
 A sad što me mao val poli,
 Stuži mi se prem zlo odveće.
 Bez potrebe i u potrebi
 Ja većekrat bez zazora
 Plivah strašna čudna mora,
 I vik sàrcu zled mi nebì:
 A sad što se (čudne stvari)
 U jedan lokanj spustih malo,
 U ruke mi veomi zalo
 I u noge gârč udari.
 Igrah mnokrat ja s vilami
 U pustoši vihrieh gora',
 I u tem nečuh vik umora,
 Jak taj mramor tvârdi kami:
 A što sad mal s jednom stoje
 Skoknuh, tač me stavi u smeću,
 Da za vele danah neću
 Čut u meni snage moje.
 Mnogo vodah pih po sviti
 Mutnih, i zdrav vazda jur bih:
 A što bistre sad se napih,
 Za sàrce me zlo uhiti.
 Mnokrat mene želja zani
 Lieti loveć prôć daleče,
 Nu me ovako vik neupeče,
 Taj privrući zrak sunčani.
 Patih muke, trude i jade
 I pri u nieke dobre mé dni;
 Nu vik, jao tužnu meni,
 Trudnii neostah nego sade.
 Mnokrat ruse brah kraj vode,
 I nebi mi zlo nikade:
 A što utârgnuh jednu sade,
 Zlo mi drača dlan probode.

Zatoj vele: Mnogiš satvar
 U mao jedan čas stvori se,
 Ká pak, vieruj, nesgodi se
 U vas čoeči život nigdar.
 Čudne ti si, srečo, čudi,
 Čoeka gladiš dugo vrime,
 A pak ga u čas jedan zlime
 Jadom tvoja zled utrudi.
 Niegda stoje kola tvoja
 Pravo, a niegda doli sárte,
 Lie se u okolo vazda várte
 U neredu bez pokoja.
 Sad si blaga, sad sárdita,
 Sad u ledu, sad u cvitju,
 Nekrepka si u tvom bitju
 I u svem vazda promienita.
 Puziva su i plaziva
 Tvá blaženstva puna smeće,
 Zato se uzdat neću veće
 U obećanja tvá laživa.

145.

U hvalu pastirah,

kth život jes bolji, nego su svi ini životi od svieta.

Blago vami, o pastiri,
 Kí živete bez zlieh volja',
 Gdi svedj teku pokraj polja
 Tihe vode, bistri viri.
 Ni'edan vas se it nemori
 Okó vratah zlieh gradjanah',
 Ni okó dvorna toga stana,
 Gdi se pravda huda tvori.
 Vam taj várli tere smini
 Boj nedaje zle pokore,
 Ni vas straši strašno more,
 Kó smárt mnozim prijat čini.

Čim se kí vas pićom štuje
 Vi bez sumnje sladko jíte,
 'Er se viku nebojíte,
 Da tuj tkogod vas otruje.
 Vas zavidos neskončava,
 Tudje blago da želíte,
 'Er se samo veselíte
 O tem, što vam zemlja dava.
 Ni'e manje vami drago
 Grabit, trovat, klati i biti,
 Za po smàrti pak ostavit
 Ko neizmirno velje blago.
 Medju vam' se neporadja,
 Ni mu date da romoni
 Nepravedni nesklad oni,
 Ki meu sobom bratju svadja.
 Svaki od vas rado uživa,
 Za sve 'er nisu vaši stani
 Tim mramorim sazidani,
 U kih zled se svaka skriva.
 Kad vam dodju koje prike,
 U ubožtvu se nebolíte,
 Ni u bogatstvu oholíte,
 Na jedan način živu'e vike.
 Iz vašega draga obora
 S jutra zorom onda, kada
 Izvedete pásti stada,
 Drag se iztok vam otvora.
 Ar pasu'e sve po gori,
 Vam pastierka vaša mila
 Neda, da vam huda sila
 Od ljubavi vik zled stvori.
 S kome hode po dubravi
 Neimav ni'edne vik boljezni,
 Vi spievate sladke piesni
 U veselju i ljubavi.

Kad se dubje pak pomladi
Došadši vam primalitje,
Sve razlike trave i cvitje,
Brat idete po livadi.
Kó za dobit mir željami
U venačce postavite,
Pak njim čelo uresite
Vašim gorskim tim vilami.
Još pod siencom od lovora
Vi na travi na zeleni,
Gdi vietrici sve studeni
Vietre, hladeć zemlju sgora,
Na romonu, kí slišate,
Bistre vode i studene,
U sne mile i žudjene
Oči vaše zatvarate.
Vami daju po dubravi
Stada vunu, žita njive,
Kim se čeljad činit žive
U veselju i ljubavi.
Za vas pčele na svit trude
Med berući po tom cvitu,
Kó je dano primalitu,
Da gojiti rosom bude.
Vi na volju vazda imate
Grude sira, masla, mlika,
Voća čudna i razlika,
Koja lieti uživete.
Svako je vaše čudno dilo,
Znano lozje vi režete,
Koje mnokrat još penjete,
Na brijeste toj njih mlo,
Na kóm rasteć u tišini
Sladki dava sok od vina,
Kim se sárceu sva gorčina
Čudno sginut na svit čini.

Vaše čaše vi u slavi
 Gorskim cvitjem uresate,
 Kad zdravice napijate
 U drag biljeg od ljubavi.
 I kad plandit ide stado,
 Gdi vietrici tihi hlade,
 Vi činite čudne tade
 Igre, za dan strajat rado.
 Tere tako dobre volje
 U plandištu gdi igrate,
 Put biljega svi strieljate
 Ne bez plate, tko udri bolje.
 A čim igre tej se traju
 Svi slavici, kí tuj stoju,
 Milim piesnim, koje poju,
 Vam razgovor vesel daju.
 I kušavši rados velju
 Sa svim dražim tim željami
 Velmi milo jes tuj vami
 Trajat vrime u veselju,
 Gledav zraci čime peku
 Uz dubrave tej zelene
 Bistre vode i studene
 Gdi romoneć sladko teku.
 Kad li pake zamirite,
 Da je došla s snigom zima,
 S strelam, s mrežam i sa psima
 Svaka zvirja vi lovite.
 Kad li rabeć trud prijate,
 Do bieloga deri danka
 Slás tuj milu tiha sanku
 U pokoju uživate.
 A mi, jaoh, vazda svudi
 Mi gradjani na svit samo
 Život zao prem imamo
 Vârhu svijeh inieh ljudi.

Nigda nami dan neosvita,
 Ki nam neda sto zlieh tuga'!
 A vami 'e vik za druga
 Sve blaženstvo sega svita.
 Pri nas jadah svih je sila,
 Nam nesreća sárce kolje
 Kroz svoje tuge i nevo'je,
 Koje na nas sve posila.
 Od života sve tišine
 Sladke mile vami dvore:
 A nas jadi hudi more,
 Ter nam život mårzit čine.
 Taj imavši vi čes velju
 Svim se može blažen riti,
 Tko uzbude svoj voditi
 Život s vami u veselju:
 Ovdí stojeć, dobro znajte,
 Ja životu velmi vašem
 Sad zavidim, čime kažem
 Slás, kú svedjer vi kušate.
 Poznav dobra, ká su pri vas,
 Mnozi jesu kralji bili,
 Kí su svoja ostavili
 Sva kraljevstva družim u vlás,
 Da ih budu gospoditi
 Sa sviem htienjem i željami,
 Za svoj život medju vami
 Moć veselo provoditi.
 I taj život još činiše
 Ondi dobri pàrvi ljudi,
 Ki na svitu bez zle čudi
 Vas svoj vijek provodiše.
 Kada zemlja neorana
 Sama na svit plod davaše,
 A iz dubja sve med vraše,
 Svud okolo sa svih strana'.

Jašuć gorom ká svud cćaše,
 Bivši život njih vidio,
 Gospodičić jedan mio,
 Čim promienit čės iskaše,
 Tuj piesancu sam pojaše.

146.

**Luci Sorkočeviću, Franu Lukareviću i
 Gjorgju Bartoli.**

Priatelji moji mili
 Kojih narav svim darovi
 Vårh svih, od kih sad glas slovi,
 Velmi vridno prem ukrasi.
 Kripos vaša taj s nebesa
 Kom sud viečni vas nadari,
 Sve otajne na svit stvari
 Razbiraje sgar doseza.
 Vi poznate zašto suh panj
 Lieti zene po vårh gore;
 Zašto je slano sinje more,
 Zemlja težka, a lak oganj?
 Zač miesecu tom jasnomu
 Sunce svitlos svoju dava,
 I zač mu je pak skončava
 U svitljenju svom punomu?
 I put vrelu znate pravi,
 Kime može čoek na sviti,
 I po smårti još živiti.
 U viečnojzi svedjer slavi.
 Radi knjižne tej mudrosti
 Meu nam bivši ljubav mila,
 Ká kušat mi kroz nje dila
 Čini divne sve radosti;

Videć gdi se spravno càrne
I velike težke plavi,
Kim se miesto naše slavi,
Uputiše za tej strane.
Za sve 'er ni'este u tom nađu,
Ove stvari šlju vam tamo,
Neka znate kako amo
Mi živemo u ovom gradu.
U ovom vridnu slavnu gradu,
Gdi Latinke lipe mile
Kroz skrovene drage sile
Svim ljuvenim sàrca kradu.
Od kraljevske sej dàržave,
Ká tih slastih dosta traje
Ibla gora, koju slave
Svi spievaci, taj plod daje.
Znam da tamo ovi dari,
Mnogo bolji nahode se,
Nu človiku primraze se,
Svedjer jesti jedne stvari.
Pak mú ljubav vaša slava
Videć, vam se reći prima,
S milom misli dar se uzima,
Kad se s draziem sàrcem dava.
Printe tim ga, kao bih i ja
Vaš dar prial s dobre volje,
Za moć njime kaogod bolje
Dobit milos sih gospoja'.
Koje stvari ké posila
Tudja zemlja tvàrdo žude,
Da u piću njima bude,
Izvan svijeh inieh vila'.
Ter nam daju mnokrat rati,
Za tej stvari moć im naći,
'Er se i njim kruh domaći
Svedj primrazi blagovati.

Kakono se (za uprav riti)
 Sgadja mnokrat tamo i tima,
 Kim moć ćete slasti ovima
 Dobro želju utažiti.

U stvar šlju vi još rečenu,
 Da se vaš um razgovori,
 Sgovor jedan, kí duh stvori,
 U besiedu odriešenu.

Ki protivši, htite riti
 U tem pismu nova čina,
 Je li dobra ká hitrina,
 Za neznanim har stvoriti?

Jako milos vi želite
 Učiniti zatim meni,
 Buduć tamo naš RANJENI
 Priatelj, njega pozdravite.

I recte mu piesan draga
 Kú mi posla tač je lipa,
 Da sva sàrca na svit cipa,
 Od ljuvezni ká su naga.

Još tako vam zle gorkosti
 Ljubav nedal iskrovita
 U tom gradu lipu od cvita,
 U kom cavte sve liposti.

Jur ako ste od ljubavi
 Štogod hitro satvorili,
 Svaki s' od vas naglo usili,
 Da me stvari tej dobavi.

'Er mudrosti vaše znaju,
 Da nas uče svieti stari,
 Meu priateljim da satvari
 Bit obćene vik imaju.

Ako ovo što sad pišu
 Ni'e naredno u napravi,
 Uzrok dajte zloj ljubavi
 Kroz kú željno sve uzdišu.

I vik ká mi neda mira
 Ni radosti ni pokoja,
 Hoteć mlados da se moja
 U bolesti sve satira.
 Neću drugo sad pisati
 Bog vam dao duga lita
 Sve blaženstvo sega svita,
 S vašiem draziem uživati.

147.

Lovac u smàrt psa svoga.

Sam iduć k zeleni zorome k dubravi,
 Taj lovac RANJENI nemilom ljubavi;
 Kom kako pozadje gdi voda viraše,
 Svojega psa nadje gdi màrtav ležaše.
 Prasac ga zli divi ranio tuj biše,
 Čim sokó jak sivi za njime teciše.
 I njega zlo takoj ranjena videći,
 U tuzi čemernoj nemože neg reći:
 Koliko jur zvirih pri tobom vaj pade,
 Ko'e sa mnom tiri u lovu niekade?
 Pri stadnoj nevolji gdigodi grediše,
 Najvernii i bolji svih pasah ti biše.
 Kadgodi vidihu, da ih stup tvoj tiri,
 Velmi zlo treptihu pri tobom sve zviri.
 Lupeži prokleti i vuci sred gore
 Sad će se spraviti, da svako zlo tvore.
 Gdi hoćeš da naša stada sad jur minu,
 Videći da straža verna im poginu.
 Tim za tvé ja dike u gori zeleni
 Gradju sad kraj rike ovi grob kameni.
 Od tvoga imena začasno sloviti,
 Neka t' vik spomena ostane na sviti.
 Ovdi ja verni pas ukopan sad stoju,
 Ki taku vernu čas za vernos dostoju.

Gospodar moj ures ta mi kti stvoriti,
Kako ki haran jes svim vernim na sviti.

148.

Vàrh lova jednoga.

Jezdec ja jednome po jednoj dubravi,
Velmi se željome má misal postavi.
Da bi mi kako moć kigod lov stvoriti
Pri neg dan bude poč družima svititi.
Napokon svim slavnu ulovih k večeru
Plovku, ká po travnu plovaše jezeru.
I on čas potekoh uzam nju za time,
Tere ju zapekoh s napravam čudnime.
Pak siedoh vesel tuj, pun željnoga ktinja
Blagovat travu onuj, kú ocat načinja.
Mačka u toj zla pride u dilu himbenu,
Ter s ražnja tuj skide mu plovku pečenu.
I skrovno zasiede, da nitko nezna toj,
Ter moj lov izjede, ki žudjeh tolikoj.
Nu ki štiš zgod ovuj, znaj dobro svis tvoja
Ako kad mačku tuj uhitit budu ja,
Tako mi vik nemir u tuzi neimati,
Činit ću na nje pir sve miše dozvati.
Neka zna tudju stvar tko na svit vazima
Kako vik on hud var s prievare sve prima.

149.

Čuh niekieh ja reći, još človik na svit saj
U tuzi živeći da pati plač i vaj.
Dobro jes živiti istom da k starosti,
Bude on priniti dni od sve mladosti.
A ovo ja velju sad človiku, da bolje
Jes umriti pri, neg jad kuša zle nevolje.
Blaženstvo najveće kad je š njim na sviti
Sva dobra kad sreće budu se skupiti.

'Er bolje kratak put bez truda imati,
 Nego dug, a zled čut, da t' sàrce sve rati.
 Toj dobro vidju ja, videći da meni
 Ljuven jad dodia u mucì pakljeni.
 Nekteći milosti da meni vik stvori
 Neka u zloj žalosti trudnome civil mori.
 Bolje mój mladosti jur biše umriti.
 Kad u nje milosti življaše na sviti.
 Ar nebih nevolje vaj patil zlo dilo,
 Ká sàrce mé kolje toliko nemilo.
 Da život zvat se moj drugo sad neprima,
 Neg živi nepokoj, ki svàrhe neima.

150.

Jednomu,

*ki se ričima moći velike činjaše, a prikor napokon
 veliku primi.*

O ti ki ričima oholo besiedeć,
 Medju svim tamnima moreš se pàrvi reć.
 Stavi se tvá sila, ká ludo sve víka,
 Odveće ter krila ukaza velika;
 A malo pak njima prem sasma poleti,
 Ter stvarim svojima sam sebe ošteti.
 Gore se tej tvoje sve bredje stvoriše,
 A male niekoje pak miše rodiše.
 U tonot uveznu, koi se nesmiče,
 I lievom tvú desnu u laktu odsiće.
 Hotiet se sa mnome natiecat gore t' bi:
 'Er časti vriednome svu slavu izgubi.
 Zlotvore hudi moj, dobro se mož' stavit
 U pričah što ti toj má piesan hti pravít.

151.

Franu Lukareviću, priatelju svomu.

Da su mé snižene moći sad kriposti,
 Poredom takmenej tvojojzi vridnosti.
 Činil bih svud glas tvoj, ki mali sad vide,
 K nebesom tolikoj visoko da otide.
 Da meu sve ostale, ké su se vidile,
 Tvoje bi tej hvale najpârve svim bile.
 Nu ako kóm srećome s vremenom ikada,
 Znaj ovo pismo mé, kó pišu ja sada,
 Spievano aliti šteno gdi uzbude,
 Tebe cié na sviti što misli mé žude.
 Svi ljudi viditi dobro će moć tada,
 Kako čas stvoriti želil sam niekada.
 S čudnime željama zaradi ljubavi,
 Kú razum meu nami od pisma postavi.

152.

Marku Ranjini, priatelju svomu.

Pokli se na razum jedini na sviti
 Prihitri taj tvoj um sad hotje staviti.
 Čin s veljom ljubavi, da stupi tvoj slide
 Taj desni put pravi, ki mali sad vide;
 Nemoj čin't nikada za uma bit zčila,
 Da te čin pripada tierat trud dočela;
 'Er na vārha tko žudi, ké gore visok doć,
 'Triebla je potrudi prie toga da svú moć.
 A tomu razlog prik ni'e (bivši rečeno),
 U zemlji stoji vik svud zlato skroveno.
 Što veći nepokoj pri budeš podniti,
 Sve é' toj znaj veći broj pak slave dobiti;
 Ká ti će činiti, da u duga vremena
 Bude glas živiti od tvoga imena.

153.

Gjuhu Ranjini , priatelju svomu,*razgovor u smàrt brata njegova dava.*

Ako te na svit saj smàrt s draziem rastavi,
 Na svemu hvalu daj višnjojzi ljubavi.
 Nikako ter nemoj pateći tej smeće,
 Cviliti tolikoj žestoko odveće.
 Plač poda puku zlom, ki misli nestavlja,
 Stvorenje stvorcu svom kako se odpravlja.
 Tebi se meu svime podobi na saj svit,
 Porazom svakime nesreće rug tvorit.
 Taj smàrtna huda češ što ga je skončala,
 Život mu viečni jes nehteći podala.
 Iz zemlje hotivši, da žito novo gre,
 Trieba je razgnjivši prie toga da umre.
 Tač nami prie vsega trieba se rastavit
 Životom, višnjega hoteć se dobit.
 On, sada mogu rit, da mirno pribiva,
 'Er tàrga svih dobit bezsvàrènu uživa.
 Sviet je ovi perivoj, sunac zrak nad kim sja,
 U kómu velik broj jes voća i cvitja.
 A stvorac od zgore nad svima gospodar
 Utàrgnut ki more, kad hoće, koju stvar;
 Ki mnokrat opéi pak brat stvari zelene,
 Cić da ih sunac zrak ali led nesvene.
 Znaj móre tko brodi, sej svitne nevolje,
 Što ga se slobodi prie, toli sve bolje.
 Tim pravo ní, tuga da s tobom boravi,
 Ako se od duga on robstva izbavi.

154.

Maraju Mažibradiću.

Na znanje pridrago nastojat svak ima
 Veće, neg na blago, kó sreća vazima.

'Er znanu nigda glas, još da umre, neumira,
 Da nu se svaki čas to više prostira.
 A bogat mogu rit još dobro nemine,
 A on čas mu na svit saj spomena pogine.
 Bogatac mnogo je bil, kih se sad meu naju,
 Spomena sva sgubil, ter se već neznaju.
 A vik će hvaljena bit, ino nemore,
 Meu nami spomena od Šiška i Gjore.
 'Er stvari kamene sve na svit lipsaju,
 A samo spomene od mudrih ostaju.
 Tim pustit taj nemoj put, mali kí vide,
 Po kom si stupaj tvoj uputil da ide.
 Zač ako svedjer taj budeš drum sliditi,
 Krunu ćeš se viečnu znaj na čelo tvé sviti.
 I ako se dostoja čas dobro činiti,
 Pisma će vik tvoja na svitu živiti.

155.

Rečenom Maroju.

Nebivši dobro vik spievče moj jedini,
 Jedan čin da človik na svitu sve čini.
 Doć k meni malo sad, ako je tvá misal
 Svim pomua, za naš grad tej knjige izpisal;
 Na ovi dvor mili moj, za si dan navodi,
 Pod koi drieba broj svakojih nahodi.
 Daj na glas Serena, ki uzanj dan trate,
 Je da t' se ljuvena spievanja povrate.
 Ká niekad medena bil su tač na sviti,
 Da će njih spomena ne malo živiti.
 Nagleći jezik moj sve t' ovo sad kriči,
 Za moć muk kao taj tvoj čin't razbit u riči.
 I neću pustit stvor, od piesni spievati,
 Dokli se na govor moj budeš ozvati.

156.

Čim móre plivaše Leandro u noći,
 Za toj, kú željaše, veselo moć doći.
 Gledajuć na jedan plam malahan ognjeni,
 Kí mu bi vazda sam put za dvor ljuveni.
 I pliuć on takoj, za raj drag uživat,
 Od vala hudi boj poče ga dobivat.
 Gdi vidi, da ima vik skratiti on tadaj,
 Izdriešit kti jezik u romon sladki taj.
 O móre Boga rad kroz hudo tvé dilo,
 Što se tač kažeš sad proč meni nemilo?
 Kroz vale smučene mojojzi mladosti,
 Oh nemoj obćene zabranit radosti.
 Nu ako tolikoj ti sada na sviti
 Želiš mi život moj na svàrhu doniti.
 Molju te, kroz tvoje tišine daj mi vlás,
 Da mogu od moje ja želje kušat slás,
 A toga pak po tom kad priam tuj rados,
 Na uzvrati životom rastavi mú mlados.

157.

O vilo, ti, koja pod tvú vlás stavi me,
 Kadgod ja moj celov sadružim s tvojsime;
 Duša má izide iz sàrca veselo,
 Ter pake tuj pride od ustih na čelo;
 I tuj ti kroz tuj slás, jak da se otravi,
 Uzdiše svaki čas veselo s ljubavi.
 Kroz slasti medene; ká ju tač zamàrsi,
 Da hoće studene ostavit mé pàrsi.
 Za u te pak tvoje (ranam svim za nać lik)
 Uljesti, u koje veselit mni se vik.
 Nu za ciec 'er ona j' odluka, pod kú jes
 Stavljena na svit saj, za slidit tvoju čes;
 Kroz nídnu jur satvar neda joj mene van,
 Da može ikadar živiti čas jedan.

Ustavi stupaj svoj uzdišué nu paka
 Ukaže ko li njoj mučna je stvar taka.
 Koja joj svim na svit brani, jak sobome,
 Da živit i umrit nemože s tobome.

158.

Gospodje život moj kú služit sam obra,
 Bivši ja sluga tvoj, zašto mi neč' dobra?
 Zašto me svaki čas skončaješ to veće,
 Koliko da poraz neznaš mé nesreće.
 Lipotu tvú dvore većma se na sviti,
 Nikako nemore ni'edna stvar ljubiti.
 Nego li ja tebe i ljubim i dvorim,
 Rad koje sam sebe neštedim da umorim.
 Toj ti zna dobro vid tvoj na svit jedini,
 A nu mi zapovid kúgodi učini.
 Da bih znal nevolje sve na svit podniti,
 Neću t' vik iz volje nikako iziti.
 Na službi 'er tvojoj već volju umriti,
 U družbi ljuvenoj neg s drugom živiti.

159.

Piesan,

izeta iz Moška spievaoca gârčkoga.

Jednom se prigodi onaj vil, kú piana
 Na svitu porodi od móra studena,
 Sve čedo ljuveno sgubila da biše,
 Rad koga svâršeno u sàrcu cviliše;
 I videć na sviti da mira ni'e njoj,
 Umárlim praviti tuj vase ovakoj:
 Od sina ako glas bude mi tko dati,
 Od mene taj će čas lip celov priati.
 Toli ga dovesti tko meni bude, znaj,
 Za svoje sve trude, ké uzme on tadaj.
 Ne samo priat celov njegova hoće čes,
 Nu drugi, znaj, darov, kí vriedni mnogo jes.

Ter tko god bude poč njega tuj iskati,
 Biljezih on će moć po ovih ga poznati:
 Čedo je mlado toj zmirne prilike,
 Na svit saj, u kojoj čudne su sve dike.
 Rudokos i očih žestocih odveće,
 Iz kojih gdi skoči svud plamen vruć meće.
 Púti on ní bile, nu plamu takmene,
 U kój su sve sile od ognja skrovene.
 Sladku rič svim čini besiedu kad tvori,
 Nu u sàrcu tom ní, što ustim govori.
 U njemu čudna moć na svitu sve živi,
 Utažit ní ga moć, kada se razgnjivi.
 Kadgod stvar kí stvara dieluje ter čini,
 Vuhvena sve vara i laže i hini.
 S malima rukami, nu njima daleče
 Meće, kteć da nami ká god se zled steće.
 I njim stril ognjene tač bitro poteza,
 Da iz strane pakliene kad godi doseza.
 Gó hodi strelami, kao ptica leteći,
 U sàrcu vilami i ljudem stojeći.
 Malahat luk ima i na njem malu stril,
 S kóm se mnokrat prima i nebu da dá cvil.
 S tárkačom zlatime, gdi se strile hrane,
 Nalipom ké zlime sve su zlo trovane;
 Ké buduć ognjene njimi se tač brani,
 Da mnokrat i mene svú mater izrani.
 Sva je š njim nemilos, ter mnokrat zlim dili,
 I svoju on mlados žestoku ucivil.
 Plam nosi u ruci, kim čini sunac plan,
 Da pati u mucu žestoku boliezan.
 Ako moć ká znana uhiti čedo toj,
 Meni ga svezana dovesti kti takoj.
 I ako bi cviliti stat vazel s tej stvari,
 Nemoj se smiliti 'ere te privari.
 Toli bi smieh tvorit tuj vazel u blude,
 Nedaj, smieh privarit da tebe tuj bude.

Ako bi još hotil celov dat on tebi,
 Za moći uteć evil pripravan tuj sebi.
 Nedaj se kroz taj blud celivat tvá sila,
 'Er celov otrov hud na sárce posila.
 Toli bi po sreći himbeno čim cvili,
 Kuil ti tuj još reći moj dragi i mili;
 Evo t' sad bez sile darivam na sviti,
 Plamen, luk i strile, a k time pustiti.
 Neuzmi toj nigdar, za hudo 'er dilo,
 Taj je vas ognjem dar ogradjen nemilo.

160.

**Piesan ova kaže, da rieči božje u
 sebi ni'esu protivne.**

Izeta iz Pulča, spievaoca gârčkoga.

Biv bredja mnom mati, otide za mir svoj
 U Bogov prašati, što se će rodit njoj.
 Febo joj lti riti, od tebe ženo znaj,
 Mužka se roditi glava će na svit saj;
 A Marte, žena će od tebe iziti,
 Na svitu koja će svim se moć viditi.
 Juno pak moljena reče joj zatime,
 Polu muž pol žena rodit se teb' ima.
 I tako zgodise, kad se ja porodih,
 U meni vidi se i žena i človik.
 Opet još prositi ide ih mimo toj,
 Kóm imam svâršiti ja smârti život moj?
 Marte kârs, Juno mač a Febo voden kraj,
 Reče joj, kroz hud plač dat mi će smârti vaj.
 I toj se sve takoj napokon jur sgori,
 Dognav me stupaj moj, gdi rasteć dub rodi;
 Tuj se uspeh ja tade, kí vodu sienjaše,
 Mač mi van izpade iz pasa, gdi staše;
 I nanj tuj pri strani ja padoh lazeći,
 A noga na grani osta mi viseći;

Doli pak glava mi k vodi se prikuči,
 Ká s čudnim mukami jedno me izmuči.
 Sgodi se meni tač, da svârših ja moj vik,
 Kroz vodu, kârs i mač, biv žena i človik.

161.

Životu nemili, pun svake nesreće,
 Koi me ucili žestoko odveće.
 Životu, pokoja kí nikad nevidi,
 Tač tuga svakoja teško te uvridi.
 Životu, komu čes odluči na sviti,
 Da ima zlu boles u tugah patiti.
 Životu, u dilu ki nidnom neimaš
 Radosti kroz vilu, kú svedjer svud tieráš.
 Životu, sebi sam, ki tugu zadaješ
 Kroz ljuven žestok plam, čim se zlo skončaješ.
 Životu, kí meni istomu dotrudi,
 Toli jad pakljeni mom sârcu naudi.
 Životu, kí živi moreš se riti vaj,
 Toliko razgnjivi tvoja me muka taj.
 Životu, vik mi dan dán jedan neprodje,
 Kad sto zlih boljezan na mene nedodje.
 Životu, kóm neće ni smârt se ozvati,
 Da se mé nesreće jad na svit neskrati.

162.

Nadgrobje Šišmunda Menčetića.

O Šiško razumni čestiti odveće,
 Koga glas svim se mni, da lipsat vik neće,
 Ljuvenim kí niekad goril si plamenom,
 Po koli ležiš sad pod ovim kamenom;
 I pokli t' nikada nevidih priliku,
 Ovu t' rič ja sada govoru za diku.
 Medju sve gizardave blažena gospoja,
 Ká dike i slave na svitu dostoja.

Razliki ovi broj od cvitja zelena
 Postavljam sad na tvoj grob svitla kamena.
 I čim čas pripivam, u kój glas tvoj slovi,
 Suzani polivam mramorni grob ovi.
 Užival' duša t' raj u društvu tvoje vil,
 A zemlja na svit saj laka ti kostem bil'.

163.

U istoga.

Putniče dragi moj, molim te s ljubavi,
 Nebàrzaj tolikoj, nu stupaj ustavi;
 Ter pozrit kti sade, uprašav pak mene,
 Što su ove sgrade s mramorom kamene?
 Ovdí znaj spievalac Šišmundo počiva,
 Kí svu čas svih mladac svom časti dobiva.
 On svomu hotinju nepostavi platu,
 U dragu kamenju, u srebru ni zlatu;
 Nego li u tu stvar, prem sasma čestitu,
 Ká sginut nikadar nemože na svitu;
 I zasve 'er susta smàrtni ga zli poraz,
 U sto mudrih ustah sad žive njegov glas.
 Ar pisma ljuvena tač mudra ostavi,
 Da će vik spomena živiet mu u slavi.

164.

U istoga.

Putniče Boga rad pokli te Bog doni,
 Ovomu grobu sad časno se pokloni;
 I tako t' u slavi živiet pošteni,
 Od cvietja vienac sví na grob mu kameni.
 Šišmundo spievalac počiva pod kime,
 Koi će varh mladac svih živit sve vrime.
 Š njim piesan izteče i š njime zapade,
 Sginuti, što reče, neće mu nikade.

Od Boga ni sad već aliti od ljudi,
 Da umi čas itko reć u pienja taj mila.
 Tiem spievci pjesnima spievaocu stvorte čas,
 Kí vam put svojima otvori za steć glas.
 Neka po sve vrime, dokole tárpi raj,
 Njegovo toj ime sve žive na svit saj.

165.

U istoga.

Šišmundo, kí mile tač pjesni ostavi.
 Da te vik sve vile hvalit će u slavi.
 Dobro ja tebe znaj poznani, svim da vike
 Nevidih na svit saj očim tvé prilike.
 I činju t' čas sada, ter mi si uzcini,
 Rad pjesni niekada, koje ti učini.
 Na ova vaj vremena, pokonjat ká broje,
 Nitko ni ljuvena pienja već da poje,
 Od koli ti umri pjesnivče, iz koga
 Kladenac vriedni vri od znanja svakoga.
 Ma kako umrie rih, kako toj tih riti,
 Ako usta sto mudrih ti žive se na sviti?
 'Ere tá samo mre i gine s vremena,
 Spomenu kí svu stre od dobra imena.

166.

U istoga.

Bivši ti ki gledaš, tko je ovo znati rad,
 Ovdí znaj Šiško naš spievalac leži sad.
 Od pjesni u njem dar videći s čudesi,
 Vsega višnji sgar da mu raj uresi.
 I da mu kriposti umàrli kí žude,
 U viečnoj svitlosti spievati da bude.
 Putniče, moli tim sgar Boga od nebes,
 Da laka vik kostim na svit mu zemlja jes.

167.

U istoga.

Šišmundo veliki, ki spievà skrovne
 Tej pjesni u diki od želje ljuvene,
 Nemoguć kamenu sagradu zgraditi
 Podobnu imenu ja tvomu na sviti,
 Tvojemu pepelu u željah velmi rad
 Ovu ja veselu mú pjesan spievam sad :
 Dokli god na svit saj, ošad noć mårkla van,
 Uzvodi zora taj umårlim bieli dan,
 Leteći vik svudi, i stečuć veću čas
 Po usteh od ljudi' ić će tvoj viečni glas.

168.

Nadgrobje Gjore Dåržića.

Putniće, ki gredeš u slavi ljuveni,
 Molju te da pozreš ovi grob kameni;
 I pak mu učin' čas s poklonom svis tvoja,
 Zač njegov viečni glas svaku čas dostaja.
 Spievalac 'er Gjore ovdi sad leži znaj,
 Ki pjesni sve tvore dobil je viečni raj.
 Gdi u pjesni prave, kojih zrak svud siva,
 Sve hvale i slave višnjega pripiva.
 Kad huda zla kripas od smårti nanj dodje,
 Od pisma sva lipos pod zemlju š njim podje.
 Spievalac ni'edan vik neimà na sviti
 Sladji njega jezik za pjesni činiti,
 Najliše ljuvene, u kih hti skazati
 Sve stvari skrovne, ké trieba jes znati.
 Nitko već sada ní, umietno da piše
 Na naše ove dni, na koje sve lipše.
 Sad vile gizdave spievalac neimaju,
 Da liepe njih slave u pjesneh spievaju.

Putniče, podji tja, ter slidi taj tvoj put,
 Što želje sve ti ja podobno činih čut;
 Gdi bivši ovi dan njegovo čul ime,
 Velmi si znaj dāržan očima tvojime.

169.

U istoga.

O spievče hrabreni, koga sviet sad slavi,
 Ja pastir RANJENI žestokom ljubavi
 Na grobni tvoj kami za slavno tvé bitje,
 Punima rukami prosipam sve cvitje,
 Još nošu t' mirise s vonjima čudnima.
 'Er tebi prosi se taká čas i prima;
 I ovi lovor mlad sadju sad kraj rike,
 Neka ti čini hlad nad grobom u vike,
 I slovo po slovo unj pišu, pak zatim
 Mé novo pismo ovo, neka je znano svim,
 Da t' lipsat nemore u ni'edne i mé dni:
 Ovdí leži Gjore piesnivac razumni,
 Ki piesni tač spravno i hitro satvori,
 Da vás svit prem slavno sad o njem govori.

170.

U istoga.

Ljubavi, dobro znaj, 'er tvoja sva pala
 Jes s Gjorom na svit saj slava, čas i hvala.
 Pod zemlju otide, da već vik s tobom ní
 Oni, ki tvé slide slidil je sve svoje dni.
 Znanje, kim sve človik u pismu diči se,
 U nikom veće vik pod nebom nezri se.
 U našu potrebu, tko nam će skazat moć
 Pravi put, ki k nebu vodi nas dan i noć?
 Za našoj boljezni razgovor podati,
 Tko nam će već piesni vesele spievati?

Hoti mi kazati, o smàrti zla, prika,
 Zašto htje skončati tač slavná človika?
 Istina da li je, da li se reć prima,
 Da stvari vrednije vazda smàrt uzima?

171.

Zavidniku.

Zavidnik niekoí sve huli mé piesni,
 Ki se zvat dostoi u svemu nesviesni.
 Njemu zli nenavis, ki tudju zled želi,
 Tač velmi stisnu svis, da nezna što veli.
 Nu se ní čuditi, ar noćna ptica onaj
 Sunač zrak vik zriti nemože na svit saj.
 Zavidos otrovna kroz nje zled očitu
 Vazda bi protivna kriposti na svitu.
 Jade zli, s čemera jošte ćeš puknuti
 Videći má pera k nebesom dignuti
 Ne mnogo daleče od Šiška i Gjore,
 Kih piesan glas steče, kí sginut nemore
 Na zemlji nikade, kao dobro svit vidi,
 Gdi od njih svak sade u slavi besidi.

172.

Istomu.

Zavidni zleće moj, komu zla nenavis
 Kroz nje zli nepokoj svu čini zgubit svis,
 Kad s hulbam ludima tvá pamet pobiesni,
 Oštrim ti zubima sve grizeš mé piesni.
 Várh mojih satvari' čineći Midin sud,
 Jak s nieke da hari biti će taki trud.
 Istom čuj da ti se nesgodi jedan dan,
 Jak njemu sgodi se sudeći zlo piesan.
 'Er zavis ranu, znaj, na zdravu satvara,
 Kom sebe na svit saj ne družih umara.

Ja ću čin't jak putnik, ki svim rič da zlu ćut
 Bude, on neće vik ostavit dobar put.
 Duša má pored s tvom da nebi riku onu
 Isla pit, gdi glasom spomene sve tonu.

173.

Simu Ranjini, priatelju svomu.

Knjižniče dragi moj, ki mudros slideći
 Sve želiš tolikoj priatelj se moj reći,
 Svih starih ljubavi, od kih glas još slove,
 Ti s' izgled prem pravi na naše dni ove.
 Orestu Filade pravednu vieru dav
 Ni'e nosil' nikade veliku tač ljubav;
 Ni vridnom Piritu Teseo hrabreni,
 Rad koga na svitu podni trud svāršeni.
 Ni vik se, mnju, reče, u tuzi čemernoj
 Kastoru Poluče da vieran bi takoj;
 Ni nosi Pitia Damonu vieru znaj,
 Kú nosi čés tvoja meni sve na svit saj
 Rad tvoje velike dobrote, kojoj ja
 Nevim nać prilike, sve što zrak sunač sja.

174.

Blažen plam, lúk i stril najprije kad meni
 U tuzi zada cvil žestok jad ljuveni.
 Blaženi zavezaj, ki moju vlas sveza
 Kroz tuj moć na svit saj od tretih nebesa'.
 Blažena odluka, ká najprije odluči,
 Ljuvena da muka život moj zamuči.
 Blažena ona čés, ká čini, na mene
 Da bude doć boles od želje ljuvene.
 Pokli se moj poraz i ljuto gārčilo
 U dragu svārnú slas odveće prem milo.
 Blažena budi moć i sila i kripas,
 Kú podnih dan i noć sliedeći nje lipos.

Blažene sve rane, ké prijà sàrce mé
 Služeć nje izbrané liposti sve vrime.
 Blaženi svi gnjivi, ké podni bitak moj,
 Tàrpeći jad živi u mucu nerodnoj.
 Blažena muka i trud, uzdasi, plač i vaj,
 Ké kroz nje gorki sud podnil sam na svit saj.
 Pokli se ja velju sad vesel u meni,
 Ljuvenu što želju slidil sam sve mé dni.
 Blažene sve zvizde, pod kih sam složen vez,
 Koje mi nje gizde čin'se zrit lip ures.
 Blažena i kripas, silovat ká me hti,
 Izvãrsnu da lipos budu ja ljubiti.
 Blažena gluha smàrt, koju zвах tolikoj,
 Da mene bude stàrt u mucu ljuvenoj.
 Blažena na svit saj budi vik po sve dni
 Studena sumnja onaj, kóm sàrce sve kopni,
 Pokli má ljuvena vil', mila na sviti,
 Mene hti blažena vãrh blazih stvoriti.
 Blaženi budi dan, ki strajah idući,
 I noći koje san nezdruži plačući.
 Blaženo mé stanje, kó sám ja satvorih,
 Kroz željno plakanje čim liepos nje žudih.
 Blaženo bliedilo kó steče moj obraz
 Kopneći nemilo na suncu kako mráz.
 Blaženi ratni boj od hude nevolje,
 Kóm sàrce tolikoj me pati zle volje,
 Pokli mi svanu dan kroz zoru žudjenu,
 Kóm mi bi naćin dan za rados ljuvenu.
 Blažene boliezni, blaženi uzdasi,
 Blažene i piesni, kim se čas nje glasi.
 Blaženi pogledi, kim ona kroz smih svoj,
 Sàrce mé odredi da služit bude njoj.
 Blažena čes moja, koja me nanese
 Na nju, kój svakoja stvorenja čude se.
 Blažena višnja moć bud vazda u vike,
 Ká čini na svit doć liposti nje dike,

Pokli sam dobro uprav slideć nje liposti,
Veselom kroz ljubav nadiljen milosti.
Blaženo bud čelo, blažene i riči,
Kojim se veselo má mlados sad diči.
Blaženi lip pogled, blažene i usti,
Iz kiš se kako med sladka rič izusti.
Blaženi lip razum, ki čini moć meni,
Od neba naći drum u želji poštenu.
Blaženi svaki duh mogal se sad reći,
Ki stoji u posluh nje riči zoreći,
Pokli nje lipota, s ké svis má jad primi,
Od moga života zlu boles odni mi.
Blažen taj, tko moli nje lice izbrano,
Za zdravje svoj boli moći nać ufano.
Blažen taj, ki slidi i dvori nje ures,
U kóm se sva vidi liepota zgar s nebes.
Blažen bud dan i noć, i todjer sve vrime,
Ki zove na pomoć prislavno nje ime.
Blažen bud jošte taj blagoslov, koi njoj
Sve dava na svit saj u želji ljuvenoj,
Pokli u nje dvoru ja izdvorih dvoreći
Stvar, ká se nepria dvoranu vik reći.
Blažen taj, tko pravi, da njojzi u vike
U dvoru ljubavi ní bilo prilike.
Blaženo sunce toj, i miesec i zvizde,
Ké zamir velik moj stvoriše nje gizde.
Blaženi grad oni, i miesto u njemu,
Najpárvo kó doni oko nje k mojemu.
Blažena písma má i listja velik broj,
U kojih pjesnima dobivah slavu njoj.
Pokli tu gárljeh ja, kú kad bih spovidil,
Nikako rič moja vierovna nebi bil'.

175.

**Ptica, poslana dievojecl od mladca,
za njega govori.**

Jedan, ki cvileći sve tuži na sviti,
 Tvú lipos želeći očima viditi,
 Koja ga kroz ljubav tač hotiè satàrti,
 Da se on izgled prav može rit od smàrti,
 Tebi me posila u ovoj tamnici,
 Ká s' lipos dobila svakojzi mladici.
 A ja, ká tugami njegovim bolih se,
 Sa svime željami na ovi put spravih se.
 Zasve da s mojom me on drugom rastavi,
 Živih ja s kojome u veljoj ljubavi.
 Znaj tvoja dobrotà, 'er slobod neprošu
 Od moga života, prida te ki nošu,
 Nu te ću moliti, čim mu se zrit bljudeš,
 Da njega smiliti ljubavi tvom budeš.

176.

Dievojka ptici odgovara.

O ti, ká po sili doć hotiè sad k meni
 Od toga, ki cvili u mucì ljuveni,
 Ostaviv dalek tja tvú drugu jedinu,
 S kóm dobro čes tvoja čuh vrime da minu.
 Da slobod zgubiti nebudeš sasvíma,
 A ja stvar stvoriti koja se neprima,
 Na tvoj stan žudjeni opet se zavrati,
 K onomu, ki k meni hotiè te poslati.
 I njemu reci tuj: O mladče izbrani,
 Dalek ćeš mene čuj stojati na strani
 S tvóm misli, s kóm hini mú čistos oskvàrnit,
 Bez ké se nescieni ni'edna vil' na saj svit.
 'Er veće volju glas s poštenjem imati,
 Neg da svit budem vàs na mú moć vladati.

177.

Niekim zavidnikom,

koji nisu razumjeli njegovih pjesnik, a hulili su ih.

Vi, koji svakoje jezike učite,
 A stvari od svoje kuće neumite,
 Pokli se tolikoj vi mudri činite,
 Nu meni sad ovoj poredom recite:
 Ká ono hrabrena najpárvo duša bi,
 Uboga, svučena, ká blago ugrabi?
 I imali rad toga on muku kú tade,
 Nebivši tuj njega, kada ga pokrade?
 Rec'te mí vi sade lupež taj koga rih,
 Da uboga pokrade, stvori li koi grih?

178.

Jednomu tih zavidnikah.

Zoile tamni moj, ki lažuć sve hiniš,
 U pismu tolikoj čime se vieš činiš,
 Rec' mi, ako t' um nezdrav u svemu sad nije,
 Kó je taj, ki bi prav osudjen najprije?
 Ki slipac jes onoj, ki slipci meu svima
 Vidjenje tolikoj tanahno prem ima?
 Ké s' ono tri žene, ké nikad na sviti,
 Stojeći skrovene nemogu umriti?
 Ki človik ono bi, koga moć sardita
 Treti dil jur ubi na zemlji od svita?
 I ká je ono stvar, kú mudri govore,
 Da na svit nikada ljubiti se nemore?
 Htj mi pak tvá volja pravedno još riti,
 Ká je stvar najbolja i gora na sviti?

179.

Istomu.

O ti, ki buduć hud u svaka tvá dila,
 Sad kažeš pasju ćud staroga Zoila,
 Kunu t' se od sade na kripas najvišu,
 Da t' veće nikade neukažu što pišu.
 'Er s niekom nesviesti zavidnom odveće
 Vas pjesni red čisti postaviš u smeće,
 Hoteć ih načinjat s načini niekima,
 S kim pjesan vazda rat razbjenu zlu prima.
 Mogu te ja u toj prilična zazvati
 K olovu, ki pluto hoće učit plivati.
 Ma se ni toj stvarí čuditi na svit saj,
 Spievaoci zač stari patil' su taj vik vaj.
 Nu tebi spomene hoću ove stvoriti,
 Neka se na mene nemož pak tužiti.
 Muž oni niesam ja mǎrtvoga znaj doma,
 Ki kad psos kú pria, ni trieska ni groma.
 A dobru tuj horu poznal' su kroz smih moj
 Svi oni, ki pokoru patil' su za grih svoj.

180.

Istomu.

Što s tobom bit gore može sad od jada,
 Hudi moj zlotvore, kim navis zla vlada?
 Svakoje tvé dilo ukaza dan ovi,
 Da u tebi Zoilo stari se ponovi.
 Ter grizeš zubima oštrima nepristav
 Takmena pisma má, ká složih kroz ljubav.
 Nu da bih hvaljen bil kroz tvú moć jezika,
 Má hvala nebi bil' toliko velika.

181.

Istomu.

Ako um tamni tvoj nescieni mé piesni,
 Ní čudo velje toj, zlotvore nesviesni;
 Zašto rič kreposna niekoja govori:
 Tko razum nepozna, časti mu netvori.

182.

Istomu.

Sad poznám kroz tvú svis, zla zmijo od kruga,
 'Er mudrim nenavis vazda je za druga.
 I dobro da stari veli sviet od svita,
 Visocih da stvari' vazda se trís hita.

183.

Istomu.

Znaj dobro, Zoile moj, s kim navis sve slove,
 'Er piesni velik broj stvoril sam dni ove,
 Ké k tebi šlju sada, i na tvoj sliepi sud,
 Jeda š njih čés tvoja ki pria žestok trud,
 Zašto glas, ki vridnu vidi se da zene,
 Čoeku zlu zavidnu žestoko cin't vene,
 I njem zled svá poraz taki vik nedaje,
 Koliko tudja čas, ká ga sve skončaje?

184.

**Mihu Lukariću, priatelju i rođaku
 svomu.**

U gori dub jedan, ki žile tvárd ima,
 Zasve 'er je sa svih stran bjen zlima vietrima.
 Kad kroz njih zlo vitje dimaje s nebesa',
 Smaknu mu sve cvitje, kime se uresa.

Čím mu rat tuj tvore za moč mu zled stvorit,
 Ni'edan ga nemore na zemlju oborit.
 Isto se vidi toj u mudru človiku,
 Kad sreća kroz nje boj stvori mu stvar priku.
 Sârca mu hrabrena i krepke pameti
 Vik nje moć sârdjbena nemože uzeti;
 I ako kú njemu vlas dopustí višnjâ čes,
 Nigda ga oholas nestisne u svoj vez.
 'Er sebi za zakon u svemu jes stavil
 Tuj jakos, kóme on dub je svoj utvârdil.

185.

Jednomu koga žene u rasap stavljahu.

Ovi ti daju svit pravedan tere zdrav,
 Nikako za vâs svit neslid već tuj ljubav.
 Nu naglo izid' van iz toga ti kola,
 Ako neć jedan dan vidit te svim gola.
 Nevidiš, zaludu da činiš, što tvoriš,
 Čime tú prehudu ljuvezan zlu dvoriš.
 Nemože gora zled zvati se ni riti
 Neg svedjer tudj pogled bez plate dvoriti.
 Psom tudjim metati kruh kućnji svaki čas
 Bârzo će nestati tvé moći mala vlâs.
 A to ćeš poznati, kad veće vremena,
 Nebude kajati taj htinja ljuvena.
 Ter ćeš tad skusiv znat, kó li 'e zla želja,
 Vriedan svièt nepriat od dobra priatelja.

186.

O dušo, ti koja mož se raj moj riti,
 Mú želju ako t' ja nehtih vik odkriti,
 Uzrok je tomu, znaj, tvé lice jur bilo,
 Proć meni ko sve vaj tač kažeš nemilo.
 Da kad sam s tobome, nesmiem kroz ljubav
 Tužiti željome, kakono dalek stav.

Boječ se toga dil, da nebih kao veće
 Tvú lipos razgnjivil za zled mé nesreće.
 Nu ti ja u piesan velju sad slobodno,
 Tvoja me ljuvezan čini mrit jadovno,
 I toli gospoje ljubim te na sviti,
 Iz misli da moje neć mi vik iziti.
 Tim s mene čin' tuga ljuvena da mine,
 'Er pravo ní, sluga pravedan da zgine.

187.

O vârla, nemila, žestoka ljubavi,
 Kojoj lúk i krila na svitú svak slavi,
 Zač me hti dobavit dara, ki me mraše,
 Ako me rastavit opet š njim imaše?
 Zla je boles gledati ljubav, dragu stvar,
 A š njom se sastati nemoći nikadar.
 Nu mukah vik na svit ní gorih ni hudjih,
 Neg dobro své vidit u rukah u tudjih.

188.

O prika zla česti od hude nesreće,
 Čudnom ti s' bolesti ranil' me odveće.
 Toliko bi mi prik poraz, tvé pokore,
 Da niedan vik mi lik pomoći nemore.
 Molju te ostani mene se tvoja zled,
 Ter već tač nerani svudi me mimogred.

189.

O zvizdo nemila, kój bih dan za sužna,
 Tvârdó t' si stannila vârh mene pritužna.
 O česti žestoka, ká diliš hud poraz,
 Tvârdó ti s visoka tište me tvoja vlás.
 O jade prihudi, od sliepe nesreće,
 Tvârdó ti zlim trudi smuti me odveće.
 O sve vi odluke, s uredbom s neba sgar,
 Tvârdó ti zle muke podaste meni dar.

Človika ní dolí pod nebom na svít saj,
 Koi se već boli od mene kroz svoj vaj.
 Ní život život moj, toj svak sad poznava,
 Neg živi nepokoj, ki me sve skončava.
 U tuzi nemirnoj živući pun smeće,
 Ljubavi nevirnoj vieran rob odveće.

190.

Tko dobro svoje bude ljubljeno zgubiti,
 Za svâršit svoje trude on želi umriti.
 A ja ki od mé vil' razdiljen ostaju,
 S kojom sam jur živil' jakino u raju,
 Taj čemer smišljaje sve želju živiti,
 Má boles neka je bez svârhe na sviti.
 Zašto znam, 'er tko mre i živi da tuži,
 A ne taj ki umre davši mir svóј duši

191.

O dunjo prilipa, ké vridnos vaj meni,
 Sve sârce sad cipa u želji ljuveni.
 Molju te rad Boga, skuč' malo tvé grane,
 Da mene neboga svim plodom prihrane.

192.

O dube zeleni, blažene tvé grane,
 Pokli tač medeni u sebi plod hrane.
 Plod ki ću verno ja svim sârcem ljubiti,
 Dokli god sunce sja vârhу nas na sviti.

193.

O vilo má mila, u kój moć naravi
 Sva divna svoa dila i misli postavi.
 Da tebe daruje lipotom vârhу svih,
 Od kih se sad štuje glas vilah umârlih.
 Tvá dika ljuvena síluje na sviti
 Taj sârca kamena studena ljubiti.

Na puno nagledal nebih se tvih gizdah,
 Da bih broj ja imal od oči jak zvizdah.
 Nu kad god misleći živiet mi jad neda,
 Ako tko zârčeći na tebe pogleda;
 Ter mnogiš kroz tuj stvar, ká me zlo skončaje,
 Kad gromi s neba sgar daž od svud lievaje.
 U meni sumnju ja, da nebi Gjove taj,
 Za odnit te k nebu tja, kao sljezal na svit saj.

194.

Bieše jednome na suncu jur silo
 Sunce ono mé milo,
 Pod nebom kóm' slike
 Ni'e bil', ni'e sada, ni će bit u vike.
 Tuj oba zaisto
 Prosuvši od kosah njih zlato pričisto,
 Za vidit tko je liepsi u lice rajsko toj.
 Uzeše gledat se, gledav se ter takoj
 Sunce mé tolikoj
 Lipo se vidjaše,
 Da njemu činjaše,
 Sunce se toj biti,
 A suncu sunce mé, kim zora má sviti.

195.

Govori zao jezik što hoće riečima,
 Čista se zlata vik tamna árdja neprima.
 A dub ki sve žile tvârd ima u gori,
 Nigda moć zle sile vietra ga nebori.
 Biv čista tvoja čas ništa se nebrini,
 Bez griha zao glas prikora nečini.
 Neka t' pas hud vije vârli dobra života,
 Tko zdrav pârs zavije, zdrava ga odmota.

196.

**Gjorgju Bartoliću rođaku i prijatelju
svomu.**

Veselo življah ja u želji ljuveni,
 Dokoli vil' moja milosna bi meni.
 Neidjah polijuć suzami moj obraz
 Ni tiskah uzdah vruć iz sārca svaki čas.
 Toliko mû mlados ja vidjah čestitu,
 Da nikom zavidos neimah na svitu.
 Vik človik u sreći, ki dobra svá pria,
 Mogal se ní reći tač blažen kako ja.
 A tvārda sad toli sārca svit neima,
 Koi se neboli nesrećam mojima.
 Videći sve vike gdi ārvu noć i dan
 Od suza dvi rike iz oči mojih van.
 Tebi ovo koi štiš, velju ja, ki pišu,
 Neka znaš i vidiš 'er sārцем uzdišu.

197.

Sladki kuf pribili
 Pojući, svojim se životom razdili.
 A ja mru cvileći,
 Koja stvar može se čudnia vik reći.
 On saj svit ohodi zlom tugom poražen,
 A ja mru u svemu pričestit i blažen.
 O smārtna kriposti,
 Ká život rajske moj napunjaš radosti,
 Ako ki drugi jad nedili tvé dilo,
 Na dan bi tisućkrat umrit mi bil' milo.

198.

O česti skrovena moći sgar velike,
 Tvārdo t' bi sārdjbena proć meni u vike.
 O zvizde, kim u vlas bih podan pārve dni,
 Žestok ti gork poraz spraviste dat meni.

O huda, nemila nesrečo prokleta,
 Što me sad tvá sila jadovno sve smeta?
 O tužno mé stanje, mladosti vaj moja,
 Zač mi je imanje, kad neimam pokoja?
 Zač mi su tolike stvari ine na sviti,
 Ké čine u vike človiku živiti?
 O pjesni vi moje, što ću od vas sad ja,
 Pokli čes gospoje mé ide dalek tja?
 Razgovor niekad drag vi biste jur meni,
 Kadno se zovih blag u želji ljuveni.

199.

Pokoli ti znati
 Tač želiš, dobro mé, ja ti ću kazati,
 Gdi ljubav vazima svoj oganj i strile,
 Mé sårce kím veže, užije i RANJA.
 Znaj dobro, má vilo, kój se svit vas klanja:
 'Er pårsi tvé bile:
 Ti na svit kojima
 Dobivaš sve vile,
 Miesto su, u komu svoj oganj vazima,
 A strile iz očih, sårce mé kime, vaj,
 Se RANJA, užije i veže na svit saj.

200.

Kazuju ovu stvar nam stara vremena,
 Od kih stårt nikadar neće se spomena,
 Da dvorna niekada bi s čudnom vridnosti
 Božica Palade rad knjižne mudrosti.
 Cić blaga pokloni divno se svit ovi
 Nebeskoj Junoni, kom zemlja sva slovi.
 Zaradi liposti Veneri još prave,
 Da s čudnom svitlosti stvori svit vas slave.
 A ti, u kój liepota i blago od svita
 I mudros života svaka se počita,

Što ima bit znat želeć, da tač nis' čaštena?

Ja ti ću pravo reć, diko má poštena,
 Cić 'er ti, koju ja hvaljenu toli rih,
 Neć čut vik moljenja od slugah vernih tvih.

201.

Sgovor duše s Karantom.

D. Karonte, ki duše privoziš na on kraj,
 Cić da već netuže na svitu plač i vaj.
 K. Tko je ono, iz glasa tko zove sad mene
 Stojeći do pasa sred vode studene?
 D. Ja jesam jedan, znaj, priveran ljuveni,
 Ki želju na taj kraj moći doć žudjeni.
 K. Reci mi ti sada sled tvoe nesreće,
 Tko ti tuj smàrt zada žestoku odveće?
 D. Zla Ljubav nemila, ké silna može moć
 Kroz nje plam i krila svakomu vārha doć.
 K. Ljuvene neobćim ja privazat nikada,
 Inamo podji tja za te nać plav sada.
 D. Još da ti nećeš toj, prić ću val studeni,
 'Er imam tolik broj od strilah u meni,
 Da ću moć malo stav na kraju ovamo
 Sagradit s vesli plav za doći pak tamo.

202.

Gizdava má vilo,
 Hotil bih da tebi jes drago i milo
 Toliko koliko i meni istomu,
 'Er da smo takmeni i skladni u tomu
 Činjenju, željami,
 Goj bi i mir vierni bil u vike meu nami.

203.

O moja jedina gospoje svih vila',
 Da l' je istina, da s' toli nemila?

Da li ja kon dike tvé, kojoj ní slika,
 Nemogoh u vike rani mój nać lika ?
 Da li ti, ká mnome od vike jur vlada,
 Tugom se mojome neć bolit nikada ?
 Da li hoć kroz hudu nemilos podniti
 Tebe rad da budu nepravo umriti ?
 Da li se staviti hotieste, vi moje
 Misli, stup sliditi tać nagle gospoje ?
 Da li ti, Ljubavi, podnosiš, da tvá stril
 Kriva se sad pravi rad jedne tvoje vil' ?
 Kóm možeš činiti, da slava tvoja taj
 Svud vridno prostriti bude se na svit saj.

204.

Pokli me moja čés ovako skončala,
 Višnjemu od nebes na svemu bud hvala.
 Još znano da človik čuva se od zledi,
 Nemože uteć vik toj, što čés odredi ;
 I zasve s trudima da muči noć i dan,
 Tko sreće neima svak čin tvori man.
 A š njome tko živi padnuvši sred mora,
 Još plivat da nevi, izplie nadvora.

205.

Ní triba man, takoj bivši to huda stvar,
 Da traješ život tvoj netvoreć ni'ednu stvar.
 Ar človik na trude rodjen je na sviti,
 A ptica da bude, čim žive, letiti.

206.

Sad, gdi je mǎrtvih dan, ovi t' svit daju moj
 Gospodje čestita,
 Htiě dielit za dušu tvé blago od svita,
 I meni vǎrhu svih taj dila satvori
 Milosna, koga tvá nemilos umori.
 Molitav neištu, ní plama voštena,
 Nu onu milu slás od dobra žudjena,

Ká moje žalosti
 Sve može svàrnuti u rajske radosti.
 Tim mene ugledaj tač kao se dostoja
 Ako ćeš da opeta oživit budu ja.

207.

Nemoguć tàrpiti već gnjiva ljuvena,
 Ki čini patiti s vami zla pakljena,
 Sám tužan idoh ja pun trudna umora
 Od puka dalek tja u skrov pús od gora',
 Gdi samo čine stan žestoke tej zviri,
 Ké nigda tihi san u mir drag nesmiri.
 A sve toj za bolje moć se sám iztužit
 Kroz boles, ká kolje sàrce mé na saj svit.
 I želeć život moj kako god svàršiti,
 Plačući ovakoj sám počeh vapiti:
 O smàrti, Boga rad hoti mi kazati,
 Hoću li ja ikad ki pokoj imati?
 Ovu rič odveće jadovno čuh riti,
 Koja mi vik neće iz misli iziti:
 Tad će tvé sàrce moć s trudom se smiriti,
 Kad bude vrime doć, da budeš umriti.

208.

O višnji pozoru, kojemu sunač zrak
 S neba vik odzgoru prosvitlja tamni mrak,
 Tej tvoje svitlosti hti skriti na nebi,
 Da moje radosti odkrio tko nebi.
 O noći, tvoju vlás još molju s požude,
 Čin da tvá ledna tmas smàrklit svit vàs bude.
 I ti sne moj mili, pokoju svih truda',
 Zasloni tvim krili oči svim od svuda:
 'Er mišlju priti ja kroz tmine tej tvoje
 Tuj, gdi zrak svitli sja mé drage gospoje.
 A ti zgar svitlosti, ká svitliš nam obdan,
 Dar ove milosti stvori mi za tvoj plan:

Na istok iziti za tri dni ti nemoj,
Neka se nasiti radosti život moj.

209.

Mà vilo, nečeš ti
Toj, što bi ja hotil od tebe imati,
Za čin't mi gorčie sve suze lievati.
Oh zašto činiti
Neć, što znam dobro ja da moreš tvoriti?
Zašto li nečeš toj, što svedjer hoću ja,
Ako vik neohodi tvé htinje svis moja?

210.

Ti sne moj blaženi, sne dragi i mili,
Ljuven dar lip meni za milos podili
Vile, ká tolikoj imaše drag ukras,
Da pjesnih ni'edan broj izrit ga neima vlas.
S ljubavi čudnome mú ruku kad uze,
Ter poče pak svome utirat mé suze,
I milo svim tada željama ljubkima
Golubni celov dà ustima mojima,
Davši mi své pársi, da budem slás vazet,
U ké se zamàrsi sva má svis i pamet.
Blaženi svim sne moj, da mi tvá mila moć
Sdruženje češće toj ljuveno čini doć,
Zavidil, dobro znaj, ja nebih u viku
Ni'ednomu na svit saj umàrlu človiku.

211.

Tirsi, ki na sviti pastirah svieh je čas,
Nemoguć tãrpiti ljuveni već poraz,
Siedeći pod borom kraj rike u gori
Takime govorom usta svá otvori:
O Bože jedini, ki najpri hti dati
Red pravi, istini za vino radjati.

Napijam ove tri čaše u tvé sad ime,
 Iz kojih vince vri s pienami čudnime.
 Neka me tvom moći, kú na svit svi slave,
 Ljuvene nemoći daj malo izbave.
 I rekši toj, oni čas na usta postavi
 Čašu, ká kroz nje slás svu mú svis zatravi
 Čineći, da mu san na oči tih dodje,
 Ki čini ljuven plan svim s njega da podje.

212.

Toliko da sminje
 Ja imam, gospoje, koliko gorinje,
 Morebit slobodno smio bih izriti
 Moj oganj, kim svak čas ja gorim na sviti.
 Jezik se većekrat rít mu zled pripravi,
 Nu ga strah od toga zla gnjiva ustavi.
 Ter ako t' što reku,
 Veću zled mom sàrcu dobudu, isteku.
 Tim ti toj ja riti
 Hoću, znaj, 'er ako ja budu umriti,
 Ti ćeš bit vàs uzrok mé smàrti na sviti.

213.

Elegia od Ljubavi,

izeta iz Propercia spieraoca.

Može se reć uprav, da već znà od zmie,
 Dietetom tko Ljubav upisa najprije.
 On vidi, 'er lude sve misli gredu š njim,
 Hoditi ki bude za stupi njegovim.
 I časti 'er drag put neslidi nikade
 Taj, koi u nje skut neznano upade.
 Nu štetom stid hudi pati vik pun smeće,
 Kim sebi naudi žestoko odveće.
 Sliepa je još, veli, za dati znat svima,
 Kako taj, ki želi, razbora neima.

Nevidí on zdvora, ar uma š njime ní,
 Glas huda zazora gdi svak čas romoni.
 Vik dobra nevidi, ni pozna, ni čini,
 Nu vazda on slidi toj, što mu zlo čini.
 Naga je sva zdvora hoteć rít rad toga
 Od dobra 'er tvora gola je svakoga,
 On ni'ednu vridnu stvar, kú dobro mož zvati,
 Nemore nikadar nikomu podati.
 Jošte joj htiě krila postavít na pleći
 Kroz tajna taj dila nami reć hoteći:
 'Er tkogod ljuvenu tuj dvori ljuvezan,
 Svaki čas promienu u sebi čini man.
 Neimavši pokoja ni mira na svitu
 Godišta sva svoja pateć zled očitu.
 Ar svedjer u dvoru nje stojeć rat prima,
 Kako plav u moru, ká reda neima.
 Strile su trovane nalipom po kraju,
 Njegove 'er rane vik lika neimaju.
 I svakoj imamo na svitu boli lik,
 Ljuven vrid nu samo ozdravit ní moć vik.
 A toj sad dobro ja, vaj, čuju u meni,
 Gdi zli jad odnit tja nemogu pakljeni.
 Ní može život moj, da se zla izbavi,
 Vaj tomu, ki stup svoj na ljuven drum stavi!
 Što nas tač tvá tuga sve mori Ljubavi?
 Znaš, 'er se bez sluga' kraljevstvo nepravi?
 Toli hoć u sili zginuti ti koga,
 Molju te pomili daj mene neboga,
 Neka mé gospoje budu čas izriti,
 Od koje pravo je svim spivat na sviti,
 Ké ures i ukras i divna liepota
 Imat će vik oblas vārħ moga života.
 Ter slavni nje ures slavit ću sve vrime,
 Po njojzi neka jes hvaljeno tvé ime.
 Toli mi nebude stvoriti moć tvoja
 Milosti, za trude odnimit dalek tja,

Što mogu ino ja u tugah živeći
 Ner minut sva moja godišta mučeći?
 Tač tvá čas hrabrena uzrokom tvoji
 Stati će skrovena u taju sve vrime.

214.

I velik da vietar
 Várh ognja velika sve dima s neba sgar,
 Ugasit nikadar
 Plam njegov nemože.
 Pače se sve množe
 Moći mu tom silom, da većma sve gori,
 Nu mao kad no jes, i mala vietra moć,
 Ugasiv čini ga na manje sasma doć.
 Tim vilo mé sárce, koj na svit sve dvori,
 Zasve 'er se zlo mori,
 Má ljubav mogla bi mala se prem ríti,
 Da bude imal' moć činit ju otiti
 Sárdjba tvá, koj slike nigdie ní na sviti.

215.

Vidi se po dili', da bårzo jur prodje
 Svaka stvar, u sili velikoj ká dodje,
 Toli se prigodi da naglo ne takoj,
 A ono kadgodí kad dodje vrime njoj:
 A moje suze vaj, ké nagle bez slike,
 Pristati na svit saj nehoće u vike.
 Ní hudi uzdasí, ké svak čas stvaraju,
 I sárca moi glasi njih svårhe imaju,
 Ni muke pak ine žestoke tolikoj,
 S kih trudno sve gine nesrećni život moj.
 Pod nebom jad veći, mnju, da se nepravi
 Neg živiet u smeći žestoke ljubavi,
 Ká mnokrat utruđi človika zlo takoj,
 Pri reda da žudi svåršiti život svoj.

216.

Priatelji sad scine ove se naravi:

Ni edan njih istine pravedno nepravi.
 Od časa do časa, stvar gruba i prika!
 Sve idu s dva obraza i s dvojica jezika.
 Njih zlu čud himbenu priliču k zviri onoj,
 Ká čini promienu u slici sve svojoj.
 Kad bi moć imali, došal je svit nato,
 Da Boga prodali opet bi za zlato.

217.

Pamet je vridnia neg jakos i sila,

(iz gârčkoga jezika).

Riba ona, ká s traka' osam gre pliući,
 Na kraju vârh braka osekla budući,
 Videći tuj satvar orao nesiti
 Spusti se s neba zgar, za nju moć odniti:
 I dobro noktima na nju sgor nestupi,
 Kad ona tracima krila mu sva skupi,
 Čineć ga upasti taj ga čas u more,
 Neka se nečasti na svitu zlotvoré.
 Tač orao priludi, hoteći jur tada
 Da družim naudi, sám sebi smârt zadà.

218.

Ti hoćeš da umrem,
 A ja, ki stavih se tebe služiti,
 Znaj, želju umriti
 Za moć tvim svim željam ugodit na sviti.
 Ma u mom sârcu ja toliku čuju slas
 Videći, tvoj ukras
 Mom smârti gdi'e vesel, more bit neću moć
 Na konac vik mojih nesrećnih danah doć.

Toli se razstavi životom život moj,
 Moć ću se ja zatoj
 Vārhu svih ljuvenih blažen zvat i ríti,
 Pokli ti mom smārti ugodih na sviti.

219.

Pokli tmās cārna taj, s kome mûk pribiva,
 Svaku stvar na svit saj svīm ruhom sakriva,
 Za skratit zled moju, ká mé gre satārti,
 Trudah svih pokoju, rodjače od smārti,
 Pozore tegni mé, smirno te molju ja,
 Vodami vlažnime od tiha zabitja.
 I cārna postavi tvá krila na mene,
 Neka se dobavi duh želje ljuvene,
 S tebe mé jedine vile se dar steče,
 Zasve 'er je istine stvor velmi daleče.
 Ter na tvoj toj spili, kú toli svi časte,
 Lis maka pribili čin't ću od svud da raste.
 I cārna još onaj ljubica, kú vele
 Misli tvé na svit saj da velmi tač žele.

220.

Luci Sorkočeviću.

Priatelju dragi moj, pokoli svies tvoja
 Znat želi tolikoj, što sada činju ja
 Stojeći u gradu, ki niekad sagrađi
 Orion, u jadu ki more sve sārđi,
 Ríti će ovoj moj lis sada svu misal,
 Vrimena tolikoj nebivši vam pisal.
 Znaj dobro tvoj razum, 'er slideć ja oni
 Kriposni slavni drum, kim pjesan romoni,
 Trudju sad na pismo, neka tko kad meni
 Daj reče: Svi bismo s tebe mi pošteni.
 Najlisće od moje tej kuće, sad koja
 Dava mi svakoje sile, da pišu ja.
 A ja ki zaludu nemogu vik stati,
 Muka mi ní trudu takomu pristati.

221.

Neka sve u jadu
 Nevolje i tuge daju mi dosadu,
 Neka sve zle muke na mene napadu.
 S plačnima uzdasi
 Da duša moja jad nevoljno sve glasi,
 I da vik plam se moj u sàrcu neugasi.
 Neka me sve cvile
 Nesreća čin't pati, istom mé da vile
 Celuju jednome tej oči primile.

222.**Dubrovniku.**

Da toli van znane šlješ posle na tvoje
 U ove jur strane, Latini gdi stoje,
 Kih razum tač pravi hitar se pun vida,
 Da ih svak u slavi hvaleći spovida,
 Bil bi glas veći tvoj takoga rad stvora.
 Drag gradu rodni moj, sagradjen kraj mora!
 Ki se mož' s tvojima vridnosti takmiti
 K latinskim mnozima, ki slovu po sviti.
 Nu nieki kad budu doć samo za platu
 Svu svoju požudu imavši u zlatu,
 Nehteći za vās svit tuj kripos da žele:
 Što se ino može rít ner ono što vele:
 Težko tomu gradu, gdi ti, ki vladaju,
 Ima'u pamet mladu, ter razum neznaju.

223.

Kad od nas dalek van sunač zrak otide,
 Ter za njim kratki dan svitlostju izide,
 Liepote sve bude svo'e zemlja sakriti,
 Toliko ké žude gledat se na sviti.
 Snigome studeni dūt počnu sieveri,
 A bistri cakleni smute se jezeri.

Prid mrazom sve blidi, ništo se neshrani,

Listak se nevidi od dubja na grani.

Od pticah nečuju pjesni se ljuvene,

Da bi rek tuguju sve stvari stvorene.

O sunce mé milo, kóm slike nigdi ní,

Isto se toj dilo, znaj vidi u meni.

Kad god mi digneš tja lipi taj pozor tvoj,

Veselo kime ja sve živu tolikoj,

Tisuća zlich tuga', bolesti zle prike,

Koje su za druga nesrećnim u vike

Proz lieto veće krat s mukami čudnime

Čine taj hudi rat u meni od zime.

224.

Svim željam za čin't moć, da dodje jur plata,

Jove se satvori

Sad orlom sad volom, sad daždom od zlata.

A mú svis volja tim protivna sve móri,

Zač samo žudju ja mišom se stvoriti,

Za moći lov biti

Jur onoj prihitroj, ká ga opći tiriti.

Ter da mi moja čás stvar ovu podieli,

Da me ona ulovi, a paka u sili

Dragojzi igrav se životom razdili,

S Jovom tim s neba sgar

Mé bitje nebih htíl promienit nikadar.

Oh koli primilo i blago na sviti

Meu hitrim nje nogam bilo b' mi umriti.

225.

Pokli ide sunač zrak, da sviti družíme,

A dodje noćni mrak očima našime,

Molju te, dar stvori, sne moj, drag taj meni,

Mé oči zatvori u pokoj žudjeni.

Pomozi sàrcu mómu, kó mira neima,

Pomoći tom tvojom, kú rado svak prima.

Pomozi mé bitje, kó lipsa jakno cvit,
 Sne, ki si zabitje od zalah svih na svit.
 Odagni zled moju vesela tvá ruka,
 Sne dragi, pokoju svih trudah i muka':
 Sne, s tvom tom radosti dodj, ter skin' ti s mene
 Sve mé zle žalosti od želje ljuvene.
 Hodi sne, dodji sne, čini sne da tvá moć
 Mé oči zatisne, za mirnu priat noć.

226.

Marku Ranjini bratu svomu.

Hrabreni brajo moj, ki ričim tvojima
 Odagna mnogiš boj zlim mislim mojima.
 Molju te, Bože, rad velike ljubavi,
 Što t' pišu ovdi sad, u dielo postavi.
 Ki godi nepokoj dodje ti s nevolje,
 Nikako ti nemoj priati zle volje.
 Neka t' čés ali svit što hoće čini sve,
 Nikako ti nemoj kriposti gubit tvé.
 Zač lipše na sviti ní stvari, ja t' velju,
 Neg mladca viditi u svomu veselju.
 Znaj 'er svom garkosti u svaku stvar priku,
 Moz pie iz kosti zla volja človiku.
 A smih drag i rados gdi godi stanuju,
 U zdravju tuj mlados sve mirno shranjuju.

227.

Ljubavi, ako ti nebudeš dat pomoć
 Vili moj, u ovu pogibnu nje nemoć,
 Zginuti, dobro znaj,
 'Er hoće na svit saj.
 Kraljevstvu tomu tvom, kim sloveš do zvizda',
 Čás, ukras, hepota, razum, svis i gizda.
 'Er kako sve nosi sobome nje ures
 Mé sárce, kó samo podložno njojzi jes:

Tač tvoje ognjene

Striele su sred očih nje milih skrovene.

Za kú stvar tvoja moć

Ako joj nebude u skori dat pomoć,

Moj ću ja život vaj, a ti ć' tvé zgubiti

Oružje, kim sloveš toliko po sviti.

228.

O tvàrdi mramore, kako od mé bolesti

Plač te vik nemore na milos dovesti?

Kako li uzdah moj, moj uzdah ognjeni

Neíma moć taj led tvoj raztopit studeni?

Rad muke vaj moje, koja me sve sàrdi,

Tvàrdo ti toj tvoje ti sàrce utvàrdi?

Rek bi da nemile zviri, ké smàrt tvore,

Tebe su dojile njih mlikom od gore.

Promisli togaj dil, kolik sam na svit saj

Podnil jad, trud i cvil, uzdahe, plač i vaj.

Tako t' drum ljuveni nenavis zla prika

Nemogla po sve dni zapriečit do vika,

Nečin' čės da huda dārži me u boju,

Od mojih svih truda' drag mili pokoju.

229.

Franu Gunduliću priatelju svomu.

Vazmi svièt ovi moj, ki ti ću sad ríti:

Nemoj se tolikoj trudom zlo moriti.

Umorni nu ruci podoban red podaj,

U jednoj da mucí nepati svedjer vaj.

Znavši da razlog jes i običaj od svita,

Da trudnu svaku čės čekán mir počíta.

Skoro će prid skut tvoj zvir ona padnuti,

Kú strilah tvojih boj tač zlo htiè ganuti.

Ter ćeš još na nje čas i mene dozvati,

Da s tobom budu čas spravna doć kušati.

A ja ki tolikoj žudju toj viditi,
 Radosti u čudnoj čudno ću živiti.
 Videć što t' má piesan narečna jur reče,
 Da ti se stvora van nestvori ni steče.

230.

Jur pojah i cvilih razmirje rat i boj,
 Kojim se nadilih kroz ljuven nepokoj.
 Ki nikom u viku, sunač zrak što gleda,
 Boliezan veliku žestoku tač neda,
 Koliko vaj meni, ki podnih sve trude,
 Ké daje paklieni kraj tim, ki smärt žude.
 Tim vile poštene, koje stan dăržite
 Tuj, gđi dub nevene, koi vi gojite,
 Priklono s molbama molju vas na sviti,
 Po smärti pisma má činite živiti.
 Neka daj tad ljudi šteći mé nevolje,
 Mogu kroz mo'e blude tvorit što je bolje.
 'Er mnokrat taj, ki prav put bude zašad oč,
 Drugom ga ukazav može mu dat pomoć.

231.

O višnji Bože moj, komu svi na sviti
 Spievaoci sile se plam i luk slaviti,
 I želju ki milu u sárce kroz oči
 Posilaš, zla misal kom se pak uzroči,
 Ki s uzdasim paseš i suzam groznime,
 Tvé duše hraneći nalipom sladkime.
 Hrabrenim plemenom sve se ono učini
 Svietlo, što pozor tvoj pozira jedini.
 Pri tebi stojati nemože nikadar
 Nevridna, ni nižna, ni tamna niedna stvar.
 Ljubavi, veran rob kojoj bih sve vrime,
 Molju te priklono sad molbam ovime.
 Tako ti taj plam tvoj, zavezaj i strile
 Slavili vik na svit svi ljudi i vile,

Kako ću dobro moć, hoti mi vlas dati,
Sej pjesni mé nove ovdi sad pisati.

232.

O gluha má zmijo, ká tvoj sluh dan i noć
Zatvaraš. za meni nedati kú pomoć.
Čuj moj glas pritužni pun plača groznoga,
Ki boles podire iz sārca jasnoga.
Radi tvé nemile žestoke prem svisti
Živ buduć za mǎrtva plaču me sám isti.
Da li tvé oko sve radosno pozire,
Gdi t' jedan veran rob nepravo umire?
Čin gore neg činiš, jošte se ó' kajati,
Kad život kroz tvú zled budeš mi strajati.
Ja život tužan moj a ti ó' čas sgubiti
I slugu priverna, i Bogu sgriešiti.
Ter čarnoj kad zemlji budeš me viditi,
Znam da ćeš za žalos u sebi tuj ríti:
Ovdi prah ukopan skroveno sad stoji,
Nebavca onoga, ki se drag moj broji.
I htít ćeš tvú milos ukazat sasvime
Tad kad već nebude ni miesto ni vrime.
Zato t' ja sad velju, da nemož pak ríti:
A što sam ja znala, da ćeš ti umriti?

233.

Da svak čas iz očih dvi rike nelivam,
Plam bi me izgoril, u sārцу ki imam.
A da oganj iz pǎrsih nemećem, kroz rat svoj
Voda bi potopil' jadovni život moj.
Takož dvi satvari protivne na svit saj
Sdružene nedadu da se moj skрати vaj.
Ako me kad jedan do smǎrti dožene,
Drugi tuj odtiera pak zlu smǎrt od mene.
A sve toj zla ljubav hoće mi tvoriti,
Bez svārhe da vik zled bude me moriti.

234.

Hod' k meni, u tihu tko moru dan i noć
 Sve stoji, nemoguće k žudjenu kraju doć.
 I hodi, tko vode na volju neima
 Obilno da ugodi svim željam svojima.
 I hodi, tko zimi vruć oganj istući
 Nemože da sebe studena zavrući;
 Zač u ustih svud vietar ja nošu idući,
 Sred očih voden vir, u sàrcu plam vrući.

235.

Vidiv te, toliko oganj me izgori,
 U sàrcu da momu pakao se satvori.
 I drag mi jes pakao u sàrcu imati,
 Zač mi će radosti velike on dati.
 A to jes, 'er nehteć pomoć me ures tvoj,
 Uzrok ćeš bit, da ja izmorim život moj.
 Za kú stvar osudit hoće te višnja vlas,
 Da budeš sred pakla otiti u propas.
 Tako ti protiva hotinju tvojemu,
 Osudna doć ćeš stat u sàrcu mojemu.

236.

U tebe sad pomoć grem, smàrti, prositi
 Za mé dni nevoljne moć kako svàršiti.
 Na moje uzdahe i plačne žalosti
 Otvori vrata taj od tvoje milosti.
 Tvá uza i tvoj stril i tvoja tonota,
 Izbavi, izbavi tužna me života.
 Neka mir meu živim, koi ja kušati
 Nemogu, budem ga meu màrtvim imati.

237.

O sieno nesrećna, što činiš ti veće
 Sa mnome, ki živu u trudu pun smeće?

Od mene ti ino nemožeš vik čuti
 Razmi jad, plač i vaj, i čemer priljuti.
 Vidiv te mé oči nehoće plakati
 Za tebi mom tugom zle tuge nedati.
 Podj ter se ké družbe vesele dobavi,
 A mene s tugama mojima ostavi.
 Neka se tužu ja kroz hud plam ljuveni,
 Ki dâržu potajno skroveno u meni.
 Zač veće ni slasti nevoljnim na sviti
 Neg u svih moć tugh sam plačuć cviliti.

238.

Nato me dovede ljuvezan prokleta,
 Ká svaku mú misal jadovno sve smeta
 'Er ako kad godi hoću se tužiti,
 U tuzi nehoće suze me združiti,
 I ako čés gdi sretém ter počnem nju zvati,
 Da meni ki bude pomoćan mir dati,
 Uši své zatisne za moj glas nečuti,
 Pak bude dalek tja od mene biegnuti.
 A ona, ká život moj své snuje na sviti,
 Kad bi ga imala prikinuv odniti,
 Tada ga već prede i čuva i bljude,
 Čić da se čemer moj vik stàrti nebude.

239.

O dobro mé milo, vârh koga na sviti
 Vik ino nežele mé oči viditi,
 Ljubim te velmi ja prem sasma svâršeno,
 Nu u sârcu sve momu dâržim te skroveno.
 Ni te smim mientovat, ni manje pozriti,
 Za tebe na dvoru komu god neodkriti.
 Ter kad te gdi vidju, činju se gledati
 U zemlju, da nebih ljudem te dal znati.
 Ká bi stvar uzrok bil' tebi čint' zgubiti
 Čás milu, kom žive ime tvé na sviti.

I u tomu ja patim veliku boljezan,
 'Er gore dvaš žeže potajan skrovan plan.

240.

Kad godi gdi pride tvé lice pribilo,
 Svak mu se poklanja gledaje nanj milo.
 Kad li rič govorit kú stane tvá mlados,
 Može svu sàrdnu vlàs utažit za rados.
 Ljubav stat nemože bez tvoje milosti,
 Toli ju pomaga moć od tvé liposti.
 'Er kad luk hoće oteć, vazda uzme na sviti
 Po očih tvih omier za dobro strieliti.

241.

Vazel bih, da meni, mé dobro, budeš reć,
 Zašto me sve gledaš, ako mi dobra neć?
 Ali tuj hoćeš stvar himbeno činiti,
 Za čin't me kroz ljubav u tugah sve mriti?
 Kad digneš tvé oči i snižiš kroz smih tvoj,
 Neznaš 'er smàrtni davaš mi nepokoj.
 S tim očim tvojima sve bi rek da veliš,
 Hod k meni na rados, kú sàrcem ti želiš.
 A pak me ostaviv činiš me zlo mriti,
 Da budu vàrh tužnih tužan se ja ríti.
 Ako toj sàrce tvé, kó sàrce mé rani,
 Jur drugu ljuvezan u sebi sad hrani:
 Nemoj me nikako ljuveno gledati,
 'Er tvim tim očima smàrt mi ćeš zlu dati.

242.

Vlahu Lukei.

Jedan znan istinan i prav duh ljeveni,
 Ki želi na pokoj doći svoj žudjeni,
 Ima svú odluku do svàrhe sliditi,
 Ako ní himbe ké u njemu na sviti.

I svoga sgubit vik neima ufanja,
 Ako mu ljuven slid ká zada skončanja.
 'Er ljubav kad hoće dignut ga u slavi,
 Na nebo s zemlje ga podigne i stavi.
 A na svit tko ište, nahodi i vidi
 U trudu svom dobit, tko krepko stvar slidi.

243.

Ljubav me siluje, a razlog uzdrží,
 A sárce u ognju vruću se sve pârži.
 Hotinje neredno, izpraznos s kim slidi,
 Sârcem se sadruža, da razlog uvridi.
 Ter mene sve tiska kroz ljubav kú nosim,
 Da hodju, da ištu, da pitam i prosim.
 Za onu jedinu gospoju od svih vil',
 U sárce ká moje postavi ognjen stril.
 Nemože skroveno stati moj ljuven plan.
 Zač oganj triba je da meće svoj dim van.

244.

O usti, o kosi, o sladki pogledu,
 Za kime mé misli u slasti sve gredú.
 O riči prisladka, kú smijeh sadruža,
 Čineći ljuveno da uzdiše má duša.
 O slasti, koj slike nigdir ní na sviti,
 Može li što sladje od tebe vik biti?
 O trikrat i petkrat dan oni blaženi,
 Kim nam bi način dan u želji skroveni
 Moć kušat tuj rados, van koje govore,
 Da se vik želiti nikako nemore.

245.

Zasve da ištu mir, nigda ga iznaći
 Nemogu, gdi godi budu ja pozaći.
 Tač tvá slás vesele i mile ljubavi
 Plamen gork u sárce u moje postavi.

A oči ljuvene stril pàrva ké biše,
 Vaj mislim svim mojim! drag pokoj sgubiše
 Má rados sva hotje s tobome otiti,
 Veselja meni ní sad nigdie na sviti.
 Sve plačem u tuzi nevolju i boles,
 U kú me postavi protivna moja čás.
 I kad ki mao pokoj ja želim priati,
 Čim budu mé vrijeme minuto zmišljati.
 Kroz moje tej misli, koje me skončase,
 Celivam mé ruke, koje te ticaše.

246.

Človiče, uzmi ti koga t' je od volje,
 Svak sciени veće své neg tudje nevolje.
 Ma da svak sve tuge na mjesto jur jedno
 Donese, skupivši da stoje zajedno:
 Znam da cíc 'er straha koje bi tuj imal
 Da tuge své s tudjim nebi se zamiešal.
 Taj bi čas svak iskal s načinim čudnima,
 Da se opet zavrati domome svojima.

247.

Pokoli huda čás i ljubav nemila
 Proć meni stvoriše tolika zla dila,
 Davši mi zle muke i toli žestok vaj.
 Ké nikad živ človik ni'e patil' na svit saj.
 I veće nemoguć nevolje tårpiti,
 Što mogoh najbårže spravih se otiti
 Iskat stan od smàrti veomi želeći.
 Da bude kao mene u broj svoj poteći.
 Za moj vaj tuj poraz prispie mi ovi još,
 Koi ti, koi čtiš, razmislit dobro mož'.
 Vrata nje nadjoh ja, ká tvårda tač broje,
 Zatvori nemilim stisnuta gdi stoje.
 Tuj počeh u vás glas vikati, da meni
 Otvorit bude stan nje toli žudjeni.

Čuh ovi odgovor žestoki tada ja :

»Ni'e smàrti za tebe, umrie smàrt tvoja.«

248.

Hrabreno sàrce mé tårpeóí tårpi sve,
 I mûćeé skroveno pokriva misli tvé.
 Nemoj da t' domori čekanje trud tvore,
 'Er jedan udarac dub posieé nemore.
 Drievo, ko morski val sa svih stran zalieva,
 Spuštavši jedra svá s ufanjem pribiva.
 Nečin', strah iz ruke da t' izme kako stvar,
 'Er sokó dobar lov neupusti nikadar.

249.

Sàrčbeni mutni val sred morske pučine
 Sa smećom velikom napokon počine.
 Sunač zrak u lieto grijući svaki čas
 Rastopi na gori studeni led i mraz.
 I voda taj vlažna tajući odi zgor
 U dugo, probie svakoi tvàrd mramor.
 A grozni plač, ki ja sve lievam niz obraz,
 Nemože omekšat tvé sàrce za mal čas ?

250.

Želeé ja smàrt priat rad tuge ljuvene,
 Ká mi dá na svit saj sve muke pakljene,
 Tač bieži huda smàrt od mene dalek tja,
 Koliko da druga smàrt nova jesam ja.
 Gdi bi me imala svaki čas sliditi,
 To bieži od mene što može na sviti.
 Za drugi mnim uzrok nebiega sve takoj,
 Neg svedjer, 'er sumnji u misli u svojoj,
 Da ju ja neotruju kroz moju zlu ranu,
 Ter ona jur umre, a ja smàrt ostanu.

251.

Bivši smàrt jedna vlàs poslana od sgara,
 Da svaku na svit stvar umàrlu umara.
 Konac jur života našega ki trati,
 Nikada na molbe neprodlji ni skрати.
 Bieži ju svaki blag, koi se veseli,
 A tužan nesrećan sve ište i želi.
 Tim tomu, ki pati protivnu hudu čes,
 Čini se da gluha i niema velmi jes.
 A tomu vidi se, u dobru ki slove,
 Da nagli proć redu još gdi 'e nezove.

252.

Čim misli mé znanu njih milu stvar žude,
 Dvi stvari, obie dvi prem sasna prihude,
 U sàrcu móm čine boj žestok nepristav,
 Mé pàrsi za polje njih hudo voljno obrav.
 Jedna njih htinje jes, koje me sve sili,
 Da se mé tuge vaj bude rít nemili.
 A drugo razlog prav svim protiv hotinju,
 Ki mi stat vik neda u tomu živinju,
 Ter svedjer jezik moj uzdàrže, da ríti
 Nebude jadni vaj, ki patim na sviti.
 Tako ti moja zled, koj lika nevime,
 Jur malo po malo pod zemlju vodi me.

253.

**Priatelju svomu Vlahu L. Buniću, ki š nji-
 me u kući staše.**

Svit je ovi razliki: tko poje, tko cvili,
 Tko gre zled da stvara, tko milos da dili;
 Tko čini zapovid, tko bolan sve boli,
 Tko gleda, tko ide, tko grede, tko moli;

Tko uči, tko piše, tko govor tih zori,
 Tko ljubav nemilu zaludu sve dvori;
 Tko je vesel, tko je rad, tko vedjer zle volje,
 Tko s tuge protivne sve pati nevolje;
 Tko psuje, tko vika, tko griši, tko kara,
 Tko vili svojojzi za milos domara;
 Tko slazi, tko uzlazi, tko ništa netvori,
 Tko zledi svojome drugoga sve kori;
 Tko ide dobro čin't, tko zledi stvarati,
 Uživa hud človik, a mudar sve pati.
 Tim slás, kú priat mož', uživaj na svit saj,
 Pokoli meu ljudi taka je običaj.

254.

**Sviět daje ljuvenim, kakve vile služiti
 imaju.**

Sil' se svak podložan bit vili na svitu,
 Koja se jes rodil' u stanu čestitu.
 'Er ljubav izvârsna tuj svedjer pribiva,
 Ká čini sluzi svom sladak mir da uživa.
 Blaženi človik taj, ki 'e drag vili toj,
 Ká patit dvoranu svom neda zal pokoj.
 Još da se vik na stvor nebude iziti,
 Istom je divna stvar ljubljen bit na sviti.

255.

Razgovor s Cerberom duše stražnikom od pakla.

D. Molju te sada ja s velikom ljubavi,
 Otvor mi tvá vrata, Cerbaru troglavi.
 C. Tako se neulazi u strane u ove,
 Reci mi ti tko si, kak ime tvé slove?

- D. O jaki stražniče, znaj dobro svis tvoja,
Nevoljna osudna 'er duša jesam ja.
- C. Da što čin't greš amo, mogući na sviti
Meu živim veselo život tvoj voditi?
- D. Grem doli, za moći počinut daj malo
Oda zla jadnoga, kó me je skončalo.
- C. Hoti mi još zatim poredom sad riti,
Ki život jes bio goru tvoj na sviti?
- D. Verno plam ljuveni ja služih i ljubih,
Kime se na napokon nevoljno izgubih.
- C. Vрати se na svit taj odovle za tvoj lik,
'Er ovdi neulazi tko nosi oganj vik.
- D. Ter što ću Boga rad, reci mi, činiti,
Kad gori opeta budu se vratiti.
- C. Počni opet iz nova vernie ljubiti,
'Er pravo ljubljen znaj ti hoćeš tuj biti.
- D. Neće mi toj ništar pomoći, dobro znam,
'Er ona neharna milosti neima plam.
- C. Čin' da joj ti rečeš u tužan lip govor,
Kako te odovla izagnah ja nadvor.
- D. Stvorit ću što veliš, nu sumnju da gore
Biti će posledjne neg pàrve pokore.
- C. Toli te nebi hui ljubiti po sreći,
Protiv njoj razgnjiv se svako zlo želeći.
- D. Nehteć me, reci mi, nikako ljubiti,
Hoć li me u nutra upustit otiti?
- C. Na viečne sve stvari kunu t' se i obitam,
Da te ću upustit nenoseć s tobom plam.

256.

- Ptice se mahnite sovome rugaju,
Kak one ké himbe od svita neznaju.
- A ona razumna pušta se rugati,
Za moć pak zlo jutro gore im podati.
- I čime okolo glave nje lietaju,
Slobodu to veću svaki čas primaju.

I u toj slobodi dotle ih tovi,
Dokle ih svih veskom napokon ulovi.

257.

Sagradih jedan lip u polju perivoj,
U koi nasadh od dubija svaki broj.
Učini na sridini kladenac jedan lip,
Da bude polivav gojit ga svaki hip.
Voće mi uzdraste i mio plod učini,
Ki tugu svu moju svom časti zamini.
Ja ki bih gospodar nehtih ga ticati,
Go'ec se tako njim očim ga gledati.
A jedan tudjinin pak dodje, ki meni
Porazi i obra taj vaš plod žudjeni.

258.

Ljubim te velmi ja, toliko, toliko,
A da me pitaš ti, koliko, koliko.
Tisuću krat veće neg život moj i dušu,
Kú želju svaki čas s tvojime da sdružu.
Da bih bil u raju bez tebe svet, prisvet,
Došal bih rad tebe na saj svit naglo opet.
A mene ti malo ni vele ljubiti,
Nehoćeš za pri me u tugah sgubiti.

259.

Sve moje imanje i blago na sviati,
Da ti hoć, moglo bi tvé sasma sad biti.
Tvoj mi ukras zadava odveće žestok rat,
Zato me ti vidiš prohodit čestokrat.
Veći trud ja patim kroz muku ljuvenu,
Neg duše ké stoje u ognju pakljenu.
Veće bih bil vesel, neg da imam vaš saj svit,
Da tugam mojima hoć malo razumit.

260.

Nemoj se čuditi, ako te nikadar
 Ja putem negledam, ni velim koju stvar.
 Nescieni, da te sam pozabil ja zatoj,
 Ku ljubim svim veće nego li život moj.
 Znaj, nimu i slipu triba je bit danas,
 Za tebe poštenu nezgubit vridnu čas.
 Tako gre človik znan kroz dielo ljuveno,
 Činjenja svá čineć potajom skroveno.

261.

**Dievojka, kú mladac privari, odgovara ocu
 kad ju hoti ubiti.**

Ptica ká svud leti slobodno po sviti,
 Hitra ju privara od lovca uhití.
 A hárt bázr upaziv u lugu košutu
 Sprida joj pritekši zada joj smárt ljutu.
 I ribu, ká plie po morskoj dubini,
 Hitros je človika napokon prihini.
 A mlada ja luda dievojka izbrana,
 S tisuć himbenih privarah varana.
 Za mirima svedjer u kući stojeći,
 Mislite, mogoh li i kako uteći?

262.

Tamnica ni odar ni'esu, ki znat daju,
 Ki se nam priatelji dobri zvat imaju.
 'Er jes taj, ki tugom bolit se mom veli,
 A paka u sàrcu rado se veseli.
 Svak druga danaska nastoji da vara,
 I toli svit je puu himbenih privara',
 Da samu človiku bolje je stojati,
 Neg sto zlih priateljah uza se imati.

263.

Što bi imal mukat vó i plakat na svit saj,
 To kola skripaju za njegov veći vaj.
 Ždralovi mnokrat nam za veću dat biedu,
 Kriekaju, kad naša sva sieva izjedu.
 Na vrilu vuk pie, a paka govori:
 »Ovca mi kladenac vās mutan satvori.«
 Ja tvú ćud poznavši velmi se veselim,
 'Er ti se nikako već priatelj nevelim.

264.

U ruci tko dārži od pravde vriedni mač,
 Veće krat pogleda na milos i na plač.
 Sileč se krivnika sve dobro vladati,
 Za njemu nepravu pedepse nedati.
 Protivno ti činiš dat pomoć nehteći
 Meni, ki vās umrih tvú milos želeći.
 Podobno n'je znaj, za tvoju tuj lipos,
 Oholos žestoka i huda nemilos.

265.

Ljubav me siluje, i veli naprid proć,
 'Er ću t' čas i dobit veliku činit doć.
 Zasve ti da patiš velike sad muke,
 Nikako znani trud nepusti iz ruke.
 'Er za te satvari svud čine človika,
 Ki trudeć ostine, da plače do vika.
 Od muke zle umre s velikom nečasti.
 Tko počet čin pusti želeći stat u lasti.
 A tko trud sve tvori sārcome tvårdime,
 Vazda pak drag pokoj on ima na vrime.
 Zatoj te ja neću nikako ostavit,
 Da bih se jošte znal životom rastavit.

266.

**Kaže koliko je laživa priazan od ljudih
današnjih.**

Tko hoće u miru provodit život svoj,
 Od priatelj današnjih daleče svedjer stoj.
 'Er oni dotole ljube te i žele,
 Dokoli srećome tvojom se vesele.
 A kad pak u sreći tvoj vide prominu,
 I oni tad za'edno š njom jednaga poginu.
 Sviet je ovi, na nieki došao način sad,
 Da u među sve taji niekoji žestok jad.

267.

Kako duša pokoja ni u čem neima.

Život naš, ki na svit podložan jes sreći,
 Iz želje u želju sve grede hodeći.
 Sad žudim jednu stvar, za drugom sad grem vruć,
 Nikako nać želju najzadnju nemoguć.
 S novima sve mislim moreći mú pamet,
 Ká nevi u ničem mira nać ni uzet.
 Tač na svit željama svàrhu dat nehteći,
 Umre se u željah svaki čas žećeći.

268.

Mnogo sam godištah mir iskal na svit saj,
 Scieneći moć ga nać za skratit moj hud vaj.
 I gdi mnjah veći mir iznaći za duh moj,
 'Tu nadjoh veći trud i veći nepokoj.
 I pokli načine sve hotieh skusiti,
 Neostaviv satvari, koja jes na sviti,
 Jedan mir u svemu iznadjoh ovi sam.
 Za istinu znat, 'er vik počinut neimam.

269.

Pokoli nemože ni pamet ni jezik
 U tuzi ljuveni podoban naći lik;
 Ni dvojica studenca, iz očih ká teku,
 Sgasnut plam u komu pàrsi se mé peku;
 Ni može vik viera kroz dvorbu i službu
 Iz sàrca dignuti jad, čemer i tužbu:
 Mnju, da prav jedan gnjiv moć će učin't tolikoj,
 Da život ali plač skрати se hudi moj.

270.

Rug zlim ženam.

Tvá družba prihuda, koju si stvorila,
 Oda zla od tvoga uzrok je sva bila.
 Rih ti ja videć te, ne na zlo t' naslutit,
 'Er se med ima tvoj zlim jadom zamutit,
 Ma buduć plaha ti nehti me slišati,
 Hoteći tvé volje u svemu tierati:
 Ti s' uzrok sama bil' od tvé te nevolje,
 Plači ju sama ti, kako znaš da 'e bolje

271.

U iste.

Da ja znam, 'er ono što ričmi ti kažeš,
 U sàrcu da tvom pak dielome nelažeš,
 Rekal bih móm sàrcu, da se sve postavi
 U plamen privrući od gorke ljubavi:
 Má cića 'er nieki na licu kažeš raj,
 A u sàrcu pak imaš pakljeni žestok vaj.
 Razlog me siluje, pedjepše i kara,
 Da budem dalek it od tvojih privara'.

272.

U iste.

O zviri žestoka, hoti mi sad praviti,
 Za kú stvar tvoja čes hoti me ostavit ?
 Što malo ja podjoh u tudju van stranu,
 Tvú ljubav darova drugomu dvoranu.
 Rec mi još, s tizime za tvoja taj dila,
 Kú s' koris napokon veliku dobila ?
 Tamnico pritamna brini se, ter brini,
 'Er luda na zlatu olovo promini.

273.

Istiem.

Molih se Ljubavi, i čini meni doć
 Sårce mé, ko staše s tobome dan i noć.
 I dobra hoću mu ja sada dvaš veće,
 Gdi tebi jur dobra nikako već neće.
 Čineć mi vidieti činjenja kroz svoja,
 Da ona već ni'esi ti, kú niekad scienjah ja.
 Ter čuju u meni sad rados ja velju,
 Stojeći svaki dan u dragu veselju.
 Gdi nídna tvoja stvar već draga ní meni,
 Márzeći na tebe kao na gnjiv pakljeni.

274.

Istiem.

Sve one misli, ké u sårceu dåržah ja,
 Ućinih da podju od mene dalek tja.
 Već s onim ognjenim nestoju željami,
 Ní obraz polivam groznima suzami.
 Sve tuge i muke i hude žalosti
 Opet se svårnuše u mile radosti.

Stavim se gledati, koja je tvá vira,
 I vidih da drugi mé voće obira,
 Tim sada pravljú ti, čin što ti 'e od volje,
 A ja ću iskati toj, što mnim da je bolje.
 'Er voće toj tamno može se svim zvati,
 Kó rukah velik broj gre ratno sve brati.

275.

Istiem.

Jur se plam zagasnu vás u tebi ljuveni,
 Svenuše t' sva cvitja i vencí zeleni.
 Sunce ide u zapad, veće dan nesviti,
 Dospieše sve pjesni tvoje se na sviti.
 Prisladko pojanje od pticah sve prodje,
 Minu tja lijetnji hlad, a zima zla dodje.
 S dubja ti sve listje htiè nica padnuti,
 Kladenac smàrže t' se, a voda zamuti.
 Na sladku tvú rados zlo pride gârčilo,
 Koje te potamni odveće nemilo.
 Veće nis' u scieni, kój niekad ti biše,
 Kad no se proć službi mojojzi gnjiviše.
 A toj sud pravedni znaj hoće Ljubavi,
 Da oholos liepotom dugo se neslavi.

276.

Istiem.

Nemoj se sad činit toliko izbrana,
 Kako tad, kad no me dâržаше svezana.
 Prodjoše plameni i striele ljuvene,
 Ké muke tolikoj daše mi pakljene.
 Ter koli niekada, kadno me moraše,
 'Er te ljubljah ja, sàrčna se činjaše:
 Toliko é' sad mučna i gnjívna znaj biti,
 Vedeći 'ere te nehoću ljubiti.

277.

Čuj svak stvar, ká milim sgori se u viku :
 Lietnji dan jednom ja šetať sam uz riku
 Upazih gorsku vil', gdi gola i bosa
 Poje tač idjaše s viencome vârh kosa':
 »Sad mlieko na pârsih gdi mi trud pošila,
 Da čedo kó imam voljno bi dojila.«
 Čuvši ja gizdava što veli taj vila,
 Koja je liepotom sve vile dobila,
 Jur kako milostiv mladać, ki patiti
 Nemogu, da nitko zlo ima na sviti,
 Vâs smutjen milostju otidoh naglo k njoj,
 Ma me sram srete sprid, ter smutih razom moj.
 Nu paka vârgši stid, stah bliže kon vile,
 Ter usti mé ponih na pârsi nje bile.
 Počinuv na svârsi reče mi ká zatoj :
 O vridni vârhu svih, pastiru dragi moj,
 Tobom se má mlados sad slavi i diči,
 'Er meni taj se lik priklada i sliči.

278.

Plašiu od tebe vidil sam gdi stvore,
 Pitomu jednu zvir, ká divlja sred gore,
 Vidil sam sred rike uhitit tekuće
 Ribu, ká hino gre dno vode pliuće.
 I pticu, ká leti po višnjoj visini,
 Vidil sam gdi lovac privarom prihini,
 Hod takoj divjajuć, još ti će za mir moj
 Žedja, trud i umor utažit taj stup tvoj.
 Pače ću veću rít: sve što se plašiš već,
 To ćeš prí prid stup moj umorna trudna leć.
 Viruj mi, ako te u lugu jednome
 Zatekoh, ždrilo ti zagradih dračome,
 Da izit van već nemož, bez moje vik volje
 Kom stvari utažit mé ću sve nevolje.

279.

Istiem.

Na svitu stvar ovu svi ljudi poznaju,
 Da tvårdje plav stoji s dva čela na kraju.
 Putnik, ki o jednoj košulji sve stoji,
 Njegova put čista nigda se nebroji.
 Zemlja se odiva razlicima cviti,
 A dobro ní ruho svedj jedno nositi.
 I pčele, ké žude sladki med iskati,
 Na bilju jednomu nehoće stojati.
 Vilo ti, kú oči veće mé nežeze,
 Što hoću rít ovo, neg ono što vele:
 Svi tužeć ljuveni u mukah dni traju,
 Ki na svit razlike ljubavi neimaju.

280.

O vilo stvorena za moj plam gorući,
 Prodje tja vrieme onoj, kad te idjah istući.
 Prodje mi sva boles, prodje mi vás poraz,
 Neidu već oči mé plačući svaki čas.
 Lez' ter spi bez misli, već tuge neimam,
 Neištu, ni prošu, ni za te već pitam.
 Ljubav me slobodi, ter vesel sad stoju,
 'Er nisam, kako bih, zapovid na tvoju.

281.

Odgovor gospojin.

Ako bih stvorna ja za tvoj plam gorući,
 Ti rodjen bi takog za it me svud istući.
 Toj hiniš veleći, da t' minu vás poraz,
 A greš sad već neg vik plačući svaki čas.
 Ja lje spim bez misli, ter tuge neimam,
 'Er vadju od tebe, što hoću i pitam.

Niši se slobodil, vesela ja stoju,
 Bil si vik i bit ćeš zapovid na moju.

282.

Sladki san mé oči kad uzme jur sebi,
 Ter sárce mé podje od mene a k tebi.
 Vazel bih, da tvoje tad dodje znaj k meni,
 Za trudu dati lik u želji ljuveni.
 Tač sárce mé činil ljubiti bi ures tvoj,
 A tvé toj studeno plam bi vás sgasnul moj,
 Ter bih ti dal uzrok, da budeš poznati
 Mé tuge, ké sárce nevoljno sve pati.

283.

Od gospoje, koja spaše.

Stisknuvši tihi san dvi zvizde ljuvene,
 Lako van pošilju sve plame ognjene.
 Ki rače tolikoj, krepki se velmi reć,
 Da od njih najmanji mogal bi svit užeć.
 Pokoli jedini angjelski nje ukras
 Kada spi toliku veliku ima vlás :
 Što bi bdeć i hodeć mislite stvorila,
 Kad plamen kako stril iz očih posila ?

284.

Slasti má, rad koje život moj umira,
 Umira, 'er s tobom sve stoji nevira.
 Nevira stvara mi veliko želinje,
 Želinje, koje mi prikraća živinje.
 Živinje, kó pati sve jadne nevolje,
 Nevolje, rad kojih umrit bi dvaš bolje.
 Bolje svim, 'er tko mre i svàrši dni svoje,
 Svoje misli u tuzi već viku nestoje.

285.

Vlahu Buniću.

Tko vele o smàrti sve misli na svit saj
Boleć se, gdi nami sve stvara žestok vaj.
Neuživa života, ni čuje, ni kuša,
Pače ga prie reda smàrti zlom sadruža.
Hoću da misli se koli 'e podobno,
Za paka nedoći na zlo ono viekovno.
Svakomu pak velju, da ije i pije
Uživa, veseli, raduje i smije.

286.

Kada prav i vieran sluga se postavi
Služit gospodara s velikom ljubavi,
Za dvorbu napokon izdvori on platu
U čem god, ako ne u srebru ni u zlatu.
A meni protivno s tobome sgođi se,
Ter sàrce u tuzi velmi zlo boli se.
Služim te i ljubim i davam što mogu,
I neć' mi milosti ukazat nebogu!

287.

Spravih se veće krat za tebi izriti
Boles mû, ká jadno čini me sve mriti.
A netom mé oči kon sebe nazre te,
On čas se má pamet u misleh zamete.
Jezik se zaveže, a lice poblidi,
Kako da nieka zled sàrce mi uvridi.
Tako t' se odiljam, nemoguć reć ino,
Nego li: Mir s tobom, mé dobro jedino!
Ovo t' je čudna stvar, gdi moj a meni,
Nehoće dat pomoć u mucu ljuveni.

288.

Sàrčan gnjiv pravo ní da kaže ures tvoj
 Proć tomu, ki ljubi vierno te tolikoj.
 Kriv tomu niesam ja, nego li tvá lipos,
 U koju Bog stavi ljuvenu svú kripos.
 Kako hoć da tebe nebudu ljubiti,
 Ako si ti tako očima viditi,
 Da veće neg blažen sciени se i pravi
 Taj, koi uzdiše za tvojom ljubavi?
 Toli se tvá lipos sve gnjiva neredno,
 Sciенeć, da neljubim sàrcem te pravedno :
 Kad dodju prida te, razmišljaj i gleda
 Čine mé, i obraz i rieči bez reda.
 Moći ćeš ti tada pravedno poznati,
 Koliko tvá lipos hoti me skončati.
 Ki veran u svemu biti će vik sluga,
 Dokle stril ljubavi uzbude za druga.
 Tim pravo ní, toga da nezrí tvá vira,
 Za tobom ki cvili, uzdiše i umira.

289.

Ka pravda jes ovo od moći ljuvene,
 Dà ljubim jednu stvar, kà hoće zlo mene?
 Sam isti ja priam zled na mé hotinje,
 S mojome šetome zlo slideć želinje.
 Budući slobodan, voljno se daju ja
 Za roba, da služim godišta sva moja.
 O muko žestoka, koi je razlog toj,
 Da ljubeć sve živu u mucí pakljenoj?
 A paka neljubeć stvar, koju sve štujem,
 Tisuću da smàrtih u sàrcu mom čujem?

290.

Na tu sam zled došal, 'er ako cviliti
 Hoću ja, nehoće suze me sdružiti

A da bih plač imal, plakal bih tolikoj,
 Dokle bih prikratil jadovni život moj.
 Scienju ja, da mûka, kû sârce mé pati,
 Za veću mú boles čini ih lipsati.
 Oh tužna načina od tuge na sviti,
 Tužiti svaki čas, i nemoć suziti!

291.

Ljuveni su vazda u sumnji.

Ljuveni nevoljnik, kad dobro žudjeno
 Bude steć, ter živi u slasti ljuveno
 Scineći počinut od muke i truda,
 Koi mu jes zadal' boljezan prihuda,
 Čés, koja ni'ednu stvar u dugo nezdârži,
 On čas mu tuj rados plačem zlim savârši.
 Stavi mu u sârce studenu sumnju onu,
 Kóm pokoj i slasti ljuvene sve tonu.
 Očima ter svojim nedava već vire,
 Zasve da sa svieh strân pomnjiivo pozire.
 I meni jao sade zled od te nevolje
 Dodje, ká kroz nje vaj sârce mi sve kolje,
 A dušu umara sa zlima tugami,
 'Er čim lip ja nosim na ruci drag kami,
 Čini se sve meni u sumnji bez reda,
 Da mi ga svak grabi, tkogod nanj pogleda.

292.

Sve vidiš patiti žestoke nesreće
 Jednoga vaj roba, slobode ki neće.
 I nídne milosti njegovim tugami
 Neimaš, stojeći jakino tvârd kami.
 Nemože govorit, ni dobro pisati.
 Ako mu pomoći nebudeš ké dati.

Ar vez hud ljuveni, s kim pati sve muke,
Dârži mu zavezan i jezik i ruke.

293.

Sama noć dobro zna, u kóm sam tuženju,
Za sve 'er se kažu rad proć momu hotienju.
Hanibal smih stvorí zlovoljan u tuzi,
Kad skusi, da njemu dobiše boj druží.
A Cezar kad vidi Pompeovu glavu,
Proplaka sakrivši veselje i slavu.
Tim ako ja vesel kadgod sam na svit saj,
Toj činju za skritit' mé tugé hudi vaj.

294.

Jaoh, tko bi ikad mnil, da oči dvi ljuvene
Sve čine u tuzi živiti vaj mene?
I što već lipše su, to veći zadaju
Uzrok mi, da misli mé sârce skončaju.
Ovo su oči one, koje sam upisal
U sârce, u dušu, u pamet i misal.
Oči mé pridrage vesele i mile,
Ké dušu sârcome radosno sve dile.
O oči, oči ne, neg sunce s nebesa',
Kime se svit ovi radosno uresa ;
Oči, ké za zvizde na zemlji svak broji,
Medne, mile, drage, s kim rados sva stoji ;
Oči, mé ufanje i moja radosti,
Ké mi ste drag pokoj u svakoj žalosti,
Činite, da vaša jedina lipota
Smârt hudu zasloni od moga životi.

295.

Narav trud i misal i pamet svu stavi,
Hoteći satvorit' tvoj ures gizardavi.
U listu jednomu vâs izgled učini,
Iz koga pak ize tvoj ures jedini.

Ki kadgod gledam ja misleći sobom sám,
 U njemu lipotu izvārsnu naziram.
 Samo ti stvar jednu, vidju ká t' zlo stoji,
 Koja se odveće prem sasma zla broji.
 U pārsēh 'er dārži tvá lipos ljuvena,
 Sārce ne od puti neg tvārda kamena.

296.

U uzlu jednomu od zlata izbrana
 Tvá ljubka ljuvezan dārži me svezana.
 Ter se već nebojim ni strašim nesreće,
 Ká svoj jad na vridnih čestokrat it meće.
 Tvoi lipi načini i diela s hitrosti
 Čine mi toliko velike silosti.
 'Er na smārt tebe rad da idu, dobro znaj,
 Mnil' bi se jur meni, da gredu goru u raj.

297.

Nesreća, koja se sadruži s Ljubavi,
 U meni svoja zla sva sasma postavi.
 Ter kad bi hotila opet me vridjati,
 Već tuge nebi imal' za moć mi zled dati.
 Ja zatoj uzimam velika veselja
 Videći, da na zlu najzadnjem jesam ja.
 Ter u toj radosti vazel bih umriti,
 Nu smārti nesmiem od straha želiti;
 'Er kad bi mnju znala, da mi će mir stvorit,
 Nikako hotila nebi me umorit.

298.

Veće krat na gori vidju oganj goriti,
 Nu zledi nemože viku mi stvoriti.
 A tvoj plam, ki sārce sve moje obteče,
 Toliko gori me veoma s daleće:
 Da mnokrat bojim se, da nebi, vaj meni,
 Šmārt zadal u gnjivu taj plamen ljuveni.

A kad pak na blizu budu ti gdi stati,
 Opet mi zdravje se minuto povrati.
 Tako ti, mnju, za zled mu viečnu stvoriti,
 Ni me hoć ugasit, ni mi daš sgoriti.

299.

Ti kažeš u svemu, da dobro hoć meni,
 A te tvé ljubavi sve su var himbeni.
 Toj se tvé hotinje dobro vik nebroji,
 Ar ljubav sve druga u sàrcu tvóm stoji.
 Molju te, mé zledi bolesne prikrati,
 I slobod zgublenu opet mi povrati.
 'Er sàrce žalosti velike sve prima,
 Služiti gdi milos njemu se neima.

300.

Svaka zvir žestoka, ká god jes pod nebi,
 Po niekoj naravi, kú ima u sebi,
 Dobro i zlo poznavá: ter kada upazi,
 Da joj zled tko dava, on čas ga porazi.
 Kada li pak vidi dvorit se s ljubavi,
 Pitoma stvori se, svu divjač ostavi.
 A ti, ká s' razložna, koliko veće ja
 Ljubim te, toliko kažeš se gorčia.

301.

Jednomu, ki pitaše jeli ljubav bog.

Što je ino ljuvezan, neg jedna na sviti
 Slás mila, kú bude rada svis stvoriti.
 Misao od jedne satvari, hotij znat,
 Kú oko upazi, a sàrce htíl' bi imat.
 Ter tomu budeš se u služstvo podati,
 Koga ti za roba nebi uzal imati.
 Izgovor to je nje, tako ju mož ríti,
 A nije božica ni toj bog na sviti.

302.

Blaženi vi sliepi, koji nevidite
 Liposti od vilah, ni ih manje želite.
 Blaženi vi gluhi, kim čut ni dana vlas
 Od ženah nemilih otrovni hudi glas.
 Blaženi vi nimi, ki rieči neimate,
 Ter manje sve muke na svitu kušate.
 Blaženi vi märtvi, ki ljubav nezrite,
 'Er svedjer u zemlji pokojno ležite.

303.**Razgovor u tuzi človiku.**

Človiče, život tvoj nedârži u vaju,
 'Er stvari sve na svit promieniu imaju.
 Života čim konac našega se prede,
 Okoliš od sreće u okolo sve grede.
 Nebo se nevârti na naše hotinje,
 Ni može doć na stvor sve naše želinje.
 Čés silom svojome što hoće sve čini
 Jak vihar od listja u gustoj planini.
 Kako noć za dnevi izlazi i hodi,
 Tako jur huda zgod za ugodnom dohodi.
 Naličje své ima svaka stvar na sviti:
 Ki se lip prem zatoj može zvat i ríti?
 Nescin' se samo ti nesrećan i tužan,
 Na svitu ovomu svietuje svak sužan.
 Vidj sârca sva ljudska, ki živuć dni traju,]
 U sebi sva svoju slas i gârkos imaju.
 Živote sve ljudske uzmi sve, i njih čés,
 Jedan dan neć' im nać, da sasma svital jes.

304.

Plav morska, svaki čas po moru koja gre,
 Istom je jedan dan val morski proždere.

Ovca, ká iz stada iz svoga izlazi,
 Bårzo se vuk njome iz skrova zajazi.
 Oda ckla jedan sud, ki često putuje
 Na kladenc studeni, bårzo se jur skuje.
 A tko gre bosonog, gdi drača sve nikne,
 Trieba je napokon, oboden da vikne.
 Što hoću rít ovo, nehoću sad ríti
 Za s tuge nebiti komu god na sviti.

305.

Rad muke, kú svak čas stvara gnjiv ljuveni,
 Toliko velik cvil ja patím u meni,
 Da malo po malo sve život prinosim
 Smårti, kú toliko ja rado tad prosim.
 I kad se na blizu upazim od smårti,
 Kóm tuge sve moje uzufam satårti,
 Toliko velika dodje mi tad rados,
 Da proc mom hotinju oživi má mlados.

306.

Što je dobra priazan, da mene tko pita,
 Rekal bih, nadhodi sve blago od svita ;
 'Er sebe neštedi ni ob dan ni ob noć,
 Gdi god zna da može priatelju dat pomoć.
 I kad se s nezgode koja zled upriči,
 U miesto pomoći nedava on riči.
 I vieran biv vazda sårčano tač ljubi,
 Da mnokrat i glavu za druga izgubi.
 Blažen se može rít človik taj na sviti,
 Ki bude priatelja takoga dobiti.

307.

Kad jučer sred kola vesela pojaše,
 Toliko draga se i mila vidjaše,
 Da sve vil, ké ondi uza te stojahu,
 Veliku zavidos tvój dici nošahu.

I tako pak ljubko očima gledaše,
 Da ljudem sladku smàrt bez truda davaše.
 Gdi videć hitrine, kóm ctiše tvá mlados,
 Svak ovuj rič reče jednaga za rados:
 Da bi išli kao niekad bozi sad po sviti,
 Mogla bi svih ova u robstvo staviti.

308.

Ubogu oholu.

Lexandar, koi bi car i kralj od svita,
 I koga svakoi jezik sad počita,
 Svom vojskom oružnom niekada hodeći,
 Iznac kraj i čelo od zemlje želeći.
 Snig ga, led i zima tolika zamete,
 Da primi toga rad nemale on štete.
 Napokon došadši na 'edan stan u noći,
 Poče se griati, počinut za moći.
 I tako griuč se vojnika upazi,
 Od zime gdi jedva k stanu tom prilazi.
 S miesta se podiže i njega postavi
 Na miesto na svoje s velikom ljubavi,
 Znajući koliko vriedna je velmi stvar,
 I manjim od sebe stvoriti čas i har.
 A ti jur u kući tudjojzi videći
 Jednoga uboga uza te siedeći,
 Ne samo toga rad gnjivno se razsàrdi,
 Ma nu još nemilo njega tuj pogàrdi.
 Kako to učini, nu malo razmisli,
 Ako t' um sve nisu tamnosti pritislji?
 Neznaš li, na ohola 'er zemlja sva viče,
 A glavu priklonu ni oštar mač nesiče?
 Neznaš li, 'er ove tri stvari odveće
 I Bogu i ljudem velmi su mārzeće:
 Bogatac lakomac, star človik ki bludi,
 I ubog potreban ohole zle čudi?

Neznaš li, s neba sgar 'er za tu oholas
 Najlipše stvorenje vārže Bog u propas.
 Drugo t' sad nevelju, niti ću već riti,
 Za s tobom u riči boreć se nepriti.

309.

Nebi li srećo ti, koja mi hti riti:
 Stavi se ovu vil ljuveno sliditi;
 Ja ti ću potrebnu u svemu dat pomoć,
 Kako ćeš želji toj u skoro na vārħ doć?
 Zašto me pak srićo zlo izda ovakoj,
 Čineći mi služit man u mucu ljuvenoj?
 Velmi vaj ljubih ja nje dike ljuvene,
 A ona viditi nemože vik mene.
 Da mi te j' u rukah o srećo imati,
 Koli bih zlom smārti činil te skončati!
 Činil bih da veće na svitu do vika,
 Nečiniš žuditi u želji človika!

310.

Vidju, sto jezikan gdi name zlo prave
 Želeći da puštu tvé dike gizdave.
 A ja njih nemilu videći nenavis,
 Silujem što mogu najveće moju svis.
 Da mi je tvú lipoš to veće ljubiti,
 Za gori moć poraz stvorit im na sviti.
 'Er ljubav kad krepka nosi se i čini,
 Život, čas ni blago ništo se nescini.

311.

Tko nije pediepsan za svú zled kroz ljubav,
 Mnome se pediepši, gdi sve mrem nepristav.
 Zled kad se satvori človiku na svit saj,
 Po stvoru već dignut nemože taj svoj vaj.
 Tim vi, kim dano jes radosno živiti,
 Nastojte u stanju tomu se shraniti,

Da paka kad koga budete zgubiti,
Vi silni ni'este sve plačom ga želiti.

312.

Ljubav, ká moćna se toliko govori,
Sve višnje bogove u zviri čin't stvori.
I dušam svim mudrim, koje su na svit saj,
Učini, da pate u sàrcu nje hud vaj.
A ova vil, u kojoj liposti vide se
Tolike, da stvori svi na svit čude se,
Toj jakoj ljubavi, s koje se sva gube,
Sgasnu plam, luk skârši, a krila oskube.

313.

Kakono vi pčele idete sve med taj
Za družih zbirati po cvitju na svit saj;
I kako vi cārvi na listju sve novu
Za družih snujete tuj zlatu osnovu;
I kako vi ovce, ké gorom hodite,
Sve vunu i mliko za družih nosite;
I kako vi jaki volovi čim grete,
Pritvārdū zemlju tu za družih orete:
Tako mé jur misli trud velik stvoriše,
A družu moju slas, kú čekah, dobiše.

314.

Pokoli má mlados nevoljno sve tuži,
Vazel bih da me smārt s mārtvime sadruži.
Ufanje radosti veće mi nedava,
A huda nesreća tako me skončava,
Da vazda ki god nov jad, ki se neprosi,
Sàrce mé RANJENO za patit podnosi.
I zato daleče sve bieži od mene
Gluha smārt, ká je lik od želje ljuvene.
Ma nje moć, tolikoj ká mnokrat jes hàrla,
Doći će jedan dan, ako ní umārla.

315.

Kaj se kajući, kajući kaj se sve,
 Dokoli kajanje mogu čin't misli tvé,
 Davat mi svaki čas za viernu mú službu
 Neharne sve tuge, da mi su u družbu.
 Kaj se sve kajući, dokli t' je lipos taj,
 'Er kajbe u staros nesluže na svit saj.
 Kad zmija iz kože svuče se na sviti,
 Nova se sva bude opeta stvoriti.
 I dubu, kad lieto veselo osvane,
 Listje opet ponovi, koje mu opane.
 Nu kad ti ostariš, sve što hoć stvarati,
 Nigda se na mlados opeta nevrati.

316.

Kad moj plam ljuveni ugasiť mogaše,
 S koga me jadovno zla muka moraše,
 Nehtje mi ni malo ti vode podati,
 Za mene u žedji prem sasma skončati.
 I voće tvoje toj družima davaše,
 A meni, svedjer je nezrelo, veljaše,
 Čineć man na vratih mnokrat mi vikati,
 Na glas moj nehteć se nikako ozvati.
 A došla sad jesi za kajat zla dila,
 Ucknila s' odveće, 'er me si zgubila.
 Našal sam ja drugu gospoju od svita,
 Bez trudah tolicih koja me napita.

317.

Vazel bih bio ja s uzdasim na sviti
 Nevoljni život moj, da mogu skratiti,
 Pokli imat razgovor nemogoh u tuzi,
 Ká čini, sárce mé da grozno sve suzi;
 Ali da stat mogu neljubeć tvú lipos,
 Ká ćutit nemože ljuvenu vik kripas;

Aliti, da tvârdos sârca toga tvoga
 Omekšaš, za smilit vaj mene neboga ;
 'Er svedjer ja stoju nevoljan, tužan sám,
 Sriđim tom na ustih: Oh da te ja imam!

318.

Jaoh, ovi kako nas sve život naš vara,
 A nitko jur neće, da svoj grih pokara.
 Vidimo napokon kroz naša življenja,
 Koli su izprazna sva ljudska mišljenja.
 Danaska mi jesmo, a sjutra nismo pak,
 Sunce se lje krije svaki čas za oblak.
 Ni veće neznamo ni časa ni hipa,
 Kada će doć na nas jadovna smârt slipa.
 Tim tko se veseli za tudje skončanje,
 Bolje bi da plače své kasno čekanje.

319.

Mihu Lukareviću priatelju i rodjaku svomu.

Oh nemoj toli se nemilo brinuti,
 Ako t' ćeš milu slas čini tač sginuti.
 Nimanje boli se, ni zlovolj tizime,
 Ar zledi sve diže zabitje i vrime.
 Hrabrenos sad ukaž od sârca tvoga ti,
 Neka te svak pozna za mudra na sviti.
 Trieba je pomoći da gredu tuj bolje,
 Gdi veće sgoditi budu se nevolje.
 Znaj pauk 'er trudeć u svojoj osnovi,
 Napokon žudjen dom na'edno sgotovi.
 I kad mni počinut od muke i truda,
 Tad mu opet prispie nesreća prihuda.
 Ar metla, kâ mete kuću, u kojoj on grede,
 Sve misli njegove na ništo dovede.
 Nu on znan miesto toj i sviet svoj promini,
 Ter malo po malo opeta dom čini.

Lastova ptica ona pod strehom tudjome
 Sagradi své gnjizdo ne s malom mukome.
 I kada scieni plod žudjeni izniti
 Iz jajah, ké bude u gnjizdo staviti,
 Ruka joj protivna od kućne čeljadi
 Gnjezdo toj nje milo nemilo razgradi.
 Tuj se ona oddili s tugami čudnime
 Videć se sgubila gnjizdo, plod i vrime.
 Nu iznova s ufanjem opet se priseli,
 I sgradiv gnjizdo toj izme plod ki želi.
 Pomnjiva pčela još, koja međ u cvitu
 Nahodi obhodeć sve strane na svitu.
 Kade ga nakupi i stoji s radosti,
 Scineć trud zaplatit tom cvitnom sladosti,
 Dodje joj, tko joj dim dosadan učini,
 Tere joj svu tuj slas zlim jadom zamini.
 Ka joj stvar veliku svim zada boljezan,
 Videći gdi biše nje trudi svi zaman.
 Nu ugodiv zloj sreći i hudu vremenu
 Napokon na vrime izme slas žudjenu.
 I ti u tvih nezgodah hti držat način taj
 Nikada ufanja nezgubiv na svit saj.
 Ar sreća, u bitju ká jednom nestoji,
 Jošće čin't, da tvá čés blaga se svim broji.

320.

Bi li se čin't moglo, da duša grih tvore
 Neima pak u paklu pravedne pokore?
 Bi li se čin't moglo, da se snig na gori
 Netopi, sunač zrak kad vruće prigori?
 Bi li se čin't moglo, što nigda ní bilo,
 Da budu rike teć opeta na vrilo?
 Bi li se čin't moglo, da ribe iziti
 Sve budu na suh kraj, za na njem živiti.
 Bi li se čin't moglo, človika neijede
 Da vrime veliko živieti sve vide?

Tako bi moglo se učinit dobro znaj,
 Da ja sve neljubim tvú lipos na svit saj.

321.

Ostinuv tresem se jakno lis na vitru,
 Kad oči tvé vidim, al čujem rič hitru.
 I kopneć kako snig na suncu ali mraz,
 Blidilom tamnime pokriu moj obraz.
 Ter duša vaj moja, ká služi sve tvojoj,
 Na konac prit želi u mucí nerednoj.
 Nu toli lice tvé obično milo jes,
 Da sàrcu mom skraća svu tugu i boles.

322.

Kad ona izide vesela u slavi,
 Koja me liepotom ljuveno zatravi.
 Zamukne svaka stvar, ríke se ustave,
 A ptice svakoje treptit se priprave.
 Nu kada besiedeć ki govor stat pravi,
 Sva višnja nebesa na nje rič ustavi.
 Kad li oči nje svárne, takmenja kojim ni,
 Užíže, umara, razčinja i kopni.

323.

Uzdam se u Boga, da ću još plavi mój
 Iznać kraj za shranu žudjeni tolikoj.
 Valovmi neće àrvit vik morska dubina,
 Kad godi utažit zla se će godina.
 Ako me huda čás protivne nesreće
 Ucvili ovakoj žestoko odveće,
 Doći će još vrieme, da mi će obraz svoj
 Ukazat vàs vesel u slasti velikoj.
 Nu človik na svit saj dobit zvat neima se,
 Dokli god nad njime svieće se neugase.

324.

Na lipi tvoj pozor, kad tvá čes izide,
 Veomi ti vruć plamen na sárce mé pride.
 I tvárdo tvá slika tač se u njem ureza,
 Da slobod svu moju prem sasima zaveza.
 U tvoj toj pameti mnju tada da reče:
 Mladac se sad ovi u ognju zlo peče;
 Poć ga ću jednome očima smiriti,
 Za čin't pak čim žive smártnoga sve mriti.

325.

Znate li ljuveni zašto se spovida,
 Da ljubav sve hodi po svitu bez vida?
 Ja ću vam spovidit, neka toj vi znati
 Budete, za družim pak inim kazati:
 Zárćuć š njom jednom ja na vile mé oči,
 Ké sjahu jak sunce, kad sine s istoči,
 Nje rajskom lipotom kroz pogled taj lipi
 Sárce uze jur meni, a njoj vid zasliepi.

326.

Hodil sam u vike ovizim drumom ja,
 I još ću hoditi godišta sva moja.
 Bivši put obćeni, niko mi braniti
 Nemože, da njime nebudem hoditi.
 Na vike naučan vuk planinom šetaje,
 Sve što mu već vikaš, sve manje toj haje.
 Komu li moi hodi mućni su meu vami,
 Neka uzme ter udri glavome o kami;
 'Er ljubav, kad nosi s tvárde se požude,
 Nigda se rad straha pustiti nebude.

327.

Má mila Latinka ljubka t' se vidjaše,
 Uz romon nje mili gdi pjesni pojaše.

Piesni one medene, piesni one ljuvene,
 Kima se užiju i pàrsi studene.
 Krotome lav bi stal i ríke tekuće,
 Da mogu čut jednom nje riči goruće.
 Mogla bi da hoće romonom tom vlasti
 Čin't gorit kamenja i plakat od slasti.

328.

U polju gdi cvitje razliko sve cvata,
 Bieše vil' prostàrla jedan vez od zlata,
 Sakriv ga pod listje s hitrinam čudnime
 Cić bolje da njim lov učini na vrime.
 Ja velmi zasliepljen ljubavi tadi hip
 Pristupih za ubrat moć ki god tuj cvitak lip,
 I ruku prostrivši nevidih od kuda,
 Na gârlo pade mi taj uza prihuda.
 Ká tvârda bi toli, da nebog nemnju ja
 Moć je se slobodit godišta sva moja.

329.

Pakao su mé pàrsi, duh sam ja pakljeni,
 I pravi pakljen plam moj je plam ognjeni.
 Sve tužno u meni bez svârhe ja gorim,
 I dušu bez nadbe žestoko sve morim.
 I nigdar ni mi moć nikako viditi
 Mé dobro izvârsno, kim živem na sviti.
 Samo je u ovomu moj život nemili
 S tim dušam različan, viečni plam ké cvili:
 Grišne biv i krive oni tuž pokoru
 Sve pate, a ja prav nepravo sve goru;
 I svoga stvorca zgar proklinju hip i čas
 Videći da pate u ognju gork poraz:
 A ja vaj tuj, cić ké bez konca sve goru,
 Hvaleći sve ljubav i služim i dvoru.

330.

Ako rad tvoga zla gnjiva, má gospodje,
 Učiniš život moj u pakal da podje,
 Od moje neprave pokore, znaj, imat
 Bolesti neću ja, čim budu dolu stat.
 Ni mi će dat muke taj iskra ognjena,
 Neg ti, ká ć' za tvoj grih tuj doći sudjena.
 'Er na tvé lice toj gledavši svaki čas,
 Pakljeni pediepsi neće mi dat poraz,
 Samo ću trud ovi imati u tome,
 Što budu mé oči zatvorit jednome.

331.

O vi svi, ki ovdi sligate sad mene,
 Moj vi sviet čujte se od želje ljuvene,
 Zač vrime u kratko, svemu biv skončanje,
 Obrača sladki smih u gorko plakanje.
 Biežite tja daleče skrovene nje mreže,
 Pri neg vas u tvárd svoj zli uzal zaveže.
 'Er ludos ne mala veli se na sviti,
 Jednoga neharna poč u dvor služiti,
 Koi sluzi svomu za platu podaje,
 Da željno sve cvili u tuzi plakaje.

332.

Kao riba nevišta, u moru ká plije,
 It obći za govoždjem, ko pića sakrije,
 I kako neznani liepir taj naliće
 Zaradi svietlosti na plamen od sviće,
 Od ké vik neće se nikako ostati,
 Dokli se nebude životom rastati:
 Tako ja grem slideć tvú lipos jedinu,
 Za sve 'er š nje u jadu neredno sve ginu.
 Ni ljubav s kojom se nemože boj biti,
 O inom neđa mi nikako misliti

Nego li o tebi vilo rajske dike,
 Kój ću bit u svemu veran rob u vike.
 Istom da kad godi tvá me čás pomili,
 Da má svís u jadu sve tužec necvili.

333.

Mú ruku svom uzam moja vil ljuvena,
 I vidiv da ledno sva bieše studena.
 Reče mi: Biljegu po ovomu sad ja znam,
 'Er sàrcu u tvomu nestoji ljuven plam;
 Zač sàrce ni'edan ćut u sebi neíma,
 Koi van nekaže nadvornim stvarima.
 Ja ino neriehl, nego li. Gospoje,
 Velmi u tem pria var poznanje toj tvoje;
 Svaki prav ljuveni u trudu ki gine,
 Iz nutra vik gori, a zdvora sve stine.
 Svu snigom goru ja vidil sam skrovenu,
 Iz nutra ká gori u plamu ognjenu.
 Ja takmen onomu kamenu znaj jesam,
 Ki studen zdvora je, a u nutra sve je plam.

334.

Kad počnem gledati kon tebe gdigod stav
 Tvé lice, u komu kraljuje sve ljubav,
 U želji umiru, 'er suze, u taj čas
 Iz očih ké teku, daju mi gork poraz.
 Na zlatih kad vlasih snig rukah tvih vidim,
 Kopneći kako mraz sve vehnem i blidim.
 Sladke pak riči kad iz ustah tvih čuju,
 U misli ljuvenoj sve cvileć tuguju.
 A oči tvé mile, vārh zvizdah ké sjaju,
 Velik trud i boles mom sàrcu zadaju.
 'Er bi rek, da jedno sve meni tuj veli:
 Moja te liepota u željah sve želi;
 Drego pak mni mi se, da hoće tuj ríti:
 Mene rad hoću ti da budeš umriti.

335.**Piesan od kola.**

Ah dievojko dušo moja, ká mi s' smártcu dala,
 Kad zagorjem gredu s tobom stado moje pase,
 Tere vǎrgu na te oko, i ti gledaš na me,
 Stvar koja mi sárce žeže ognjenom željome.
 I ako te što zazovu, govor meni daješ,
 Toli t' reku, počekaj me, čekaš mene viku.
 I ako pievke stanu pieti, i ti ih sa mnoom pievaš,
 I ako se što nasmieju, i ti smih satvaraš.
 Ako t' u čem ljubav kažu, i ti 'e meni kažeš,
 Na'edan način misli mojoj svud odgovor daješ.
 Nu ako slascu tuj pokonju ja od tebe prašam,
 Na tuj ričcu gluha meni on čas se ukažeš.
 Ter besiedu hitro moju na drugo izvārneš.
 Nu promisli, pravo je li, da me tač skončaješ.
 Zašto vodu bistru tvoju prid usta mi daješ,
 Ako mi je paka piti slobod nepuštaješ.

336.**Druga od kola.**

Iduć gorom u prošetu ja dievica mlada
 S jutra zorom kad u pjesni slavic boli sklada,
 Nadjoh mladca, gdi ležaše u dubravi gusti,
 IZRANJENA trovnom strilom, kú zao gusar pusti.
 Koga stavih da ozdravim podobnima licim,
 Njega svedjer zgovaraje veselima ričim.
 I što rana njegova se bolna ozdravljaše,
 Toj se moja druga nova većma žestočaše.
 Koga kada zdrava stvorih, molih smukom zlome,
 Da bi mene htíl ozdravit ljuvenom željome.
 Mladac hteći haran biti meni momi mladi
 Ozdravi me licim svojim u razbludnoj nadi.

Zatoj velju, da rečeno na svitu je svima,
Tko satvara har mladcima, s mladac milos prima.

337.

Tretja od kola.

O kamenu dragi vridni miesta istočnoga,
Ki usadjen svedjer stojiš posred sârca moga;
Ckleni, bistri, tih Dunaju, koga s obi strane
Siene borja i javorja, guste lipe grane;
Drag pokoju, u kom dârži ljubav svoje krilo,
Cesarice sârca moga, moja rajska vilo;
Moje glave meko uzglavje, moje čisto zlato,
I trudima svim mojima moja ljubka plato.
Ká očima mojim vodiš vazda danak bili,
Nečin' veće, da má mlados željno u tugah cvili.
Jur u plamen vâs otidoh živi tebe cića,
Goreć kako suho dârvo ali jedna svića.
Gasnu, čeznu, blidju, venu, kopnju i ginu vike,
Iz očih mi suze viruće naglo kako rîke.
Tuge sârce zlo mi kolju, a jad sârce davi,
Tako da se rîti mogu izgled smârti pravi.
Neumori me da ti paka puk nebude rîti:
Ovo koja sluge svoje smârtno čini mriti.
Nedaj slavne da tvé dike prikor tak ogrubi
Nehteć ljubiti svedjer toga, koi tebe ljubi.
'Er ni pravo, da tko verno sve dvoreći služi,
Dâ svoj život svak čas gubeć grozno i jedno tuži.
Ako t' u čem šta sagriših gdigod kad na sviti,
Neosudi me, nu čin' milos da grih bude prîti.
Ter mi lice ljubko milo viditi nebrani,
Jer o sladkom tvom pozoru mé se sârce hrani.
Bez tebe mi sunce nesja, ni slas rados dava,
Bivši u tebi od mé želje sva čestitos prava.
Ni miriše cvitice mi bez tebe, koja si
Pârvi cvitak svih gospojah, kih se ime glasi.

Tim kameno sårce omekšaj i plam ljuven primi,
Ter njim s mene hude trude naglo spravna snimi.
Davši meni za svu moju vernu i dvornu službu,
Da se s tobom jednom mogu otaj stat u družbu.

338.

Četvårta od kola.

Oj má rajska višnja diko, koju Bog objavi,
Da 'e RANJENOM sårceu momu lik istini, pravi;
Moj pridragi razgovoru, ter razbludo mlada,
Bez ké živit ja nemogu, bivši moja nada;
Moja kito perivojna zlatom žicom svita,
Kuju zovu nad sva cvitja pårvi cvit od svita,
Zapisal sam verno tebi, da vik čine družbu,
Jezik, pjesni, pamet, misal, sårce, viero i službu.
Oči, sårce, život, duša ní mi toli draga,
Kó li vilo ti má mila, ká si ljubka i blaga.
Mnokrat ti sam htíl mé rane putem skrovno riti,
Ma vazda mi rič studena u usteh bude umriti.
Nu zla videć 'er smårt mene umorit je spravna,
Silan ti sam sada reći moja diko slavna:
'Tako t' zenul' svedjer mlados kak u polju trava,
Za tvé rajne majke pårsi, ká ti mliko davá,
Kada stado uzplanduje, gdje su stienja, hridi,
Pod javorje gusto tiho sama k meni pridi,
Gdi dva venca gorocvita zlatom svita hranju,
I š njim slavja lužanina, kog jak oči branju.
Za ki tač me služno moli jučer onaj vila,
Ká bisernjem trakom kosi biše lipo svila.
Veleći mi: Mlad pastiru, u razbludnoj nadi
Ako darov taj pokloniš meni momi mladi,
Kunu ti se dušom mojom, da izvan tebe diku
Ni'ednu, hrabra dokli živu neću ljubit viku.
I njojzi ga nehteh dati, cić 'er tebi moja
Misal služit odlučil' je sva godišta moja

Nu ja tebi sad se obitam, moja kruno svita,
 Tako od vuka gladna nebil' stada má odnita :
 Nikad neće moja mlados drugu vilu služ it,
 Da bih znao još moj život ka zloj smárti združ it.
 Istom k meni mladu željnu hotij tako doći,
 Od koga ćeš svim vesela k stanu tvomu poći.

339.

Razumom urešen nebiš bitak tvoj
 Nemoj se plemenštinom oholit tolikoj ;
 'Er kripas sama jes, ká svaka dariva,
 Bez koje plemenit nitko vik nebiva.
 U ruho najlipše obuci grubu stvar,
 Nikako bit lipa nemože nikadar.
 A lipu i grubim da budeš napravit,
 Neće se dil toga gruba rít ni pravít.
 Nu toj jes istina, da kako meu nami,
 U zlato zavezan lipši je drag kami :
 Tako kad i pleme stakmi se s kriposti,
 Čoeaka duh prozine dvaš većom svitlosti.

340.

Izete iz pjesnivač gàrčkih ové šes pjesni.

Želeć se obiesit jedan skup lakomac
 Otide na polje za kupit konopac,
 I videć da njemu šes p'enez imaše
 Uzeti taj, ki ga prodati hoćaše,
 Bojeć se tolikoj skup tamnik strajati,
 Opet se k stanu svom najbårže zavrati.
 Gdi našad jedan star navojak za vrati,
 O njem se obiesi cić život da skrati.
 Toj jedan videći oni čas priskoči,
 Ter konop osieće da mu smárt neuzroči.
 A hudi lakomac što bi imal s ljubavi
 Hvale mu dat i har, 'er ga zla izbavi :
 Na pravdu pozva ga, prid kojom pokliče,
 Da plati konop mu, ki mačem osieće.

Tim svak znaj ter uči, koli je huda stvar,
Zliem skupcem stvarati čas, koris ali har.

341.

Koli 'e vriedna stvar, jedini moj Bože,
Priazan, bez koje živit se nemože.
Slip nosi klienita, 'er njemu ni'e moć
Podana, da može po sebi igdi poć.
A klienit pak tomu, ki vida neima,
Da dobro it može, kaže put očima.
Tim tomu ja velja, ki ovo štit bude,
Da dobra priatelja silit se dobude.

342.

Svenut bris imaše uz suhe svo'e grane
Zelena prutja taj od loze izbrane,
Kú malu odhrani, i njoj se podveza,
Cić njega da ona pak tač listjem uresa.
Narav nam taj izgled prid oči postavi,
U komu za nauk nam kaže i pravi:
Da mi tej priatelje imamo iskati,
S kim na svit neće nas ni zla smärt rastati.

343.

Jedan ki konopac nošaše za moći
Načinom tizime na hudu smärt poći,
Velje blago nadje u zemlji meu mravi,
U miesto od koga konopac ostavi.
A oni, ki bieše skril proketo toj blago,
Kó ljudem tolikoj jes milo i drago,
Našadši taj konop, sebi je nepravi,
Sårdno ga na gårlo natače i stavi.

344.

Cvietnima viencima resti se čiem sili
Kamen stas maćehe pastorak primili.

Scieneć čud da je zlu pustila s životom,
 Na njega zgar pade sa svome tegotom.
 Takoj ti vidi se, maćehe da hude,
 U život i u smàrt vazda su zločude.
 Tim tko je pastorak, rad smàrti i štete
 Čuvaj se i bljudi maćehe proklete.

345.

Kad miša skup vidi, reče mu: Priatelju,
 Što s' u stan moj došal, od tebe znat želju?
 Čuvši tej rieči miš, uze se smiejati,
 I njemu jur takoj razgovor htje dati:
 O znanče mili moj, smirno te ja molju,
 Nemoj ti rad toga priati zlu volju;
 'Er jestos nepridoh da tvoju blaguju,
 Nego li da s tobom u kući stanuju.

346.

Kad počnem u meni nesrećo misliti,
 Na trude ká me zle sve hoćeš siliti,
 Koliko tvom zledi mogu se tužan reć,
 Suze mi kàrvave iz očih počnu teć.
 A tužnim nemilim i vrućim uzdasi
 Nevoljno sàrce mé naglo se zajazi.
 Od časa onoga nesrećna i tužna,
 Koi se porodih tebi dan za sužna,
 Sve kažeš žestokos to veću proč meni,
 Da me jad bez konca sve mori pakljeni.
 Jur màrtvi meu màrtvim sve miesto imaju,
 Gdi nídne nesreće ni tuge neznaju.
 A ja, ki màrtav sam bez smàrti, pravo dim,
 Miesta nać nemogu meu živim ni màrtvim.

347.

Oh vaše toj zlato, na što će dovesti
 Vaš život zločesti, ki neće da gleda,

Što može da preda, učinit mu pake,
 Kad veće jur zrake nebude sunčane.
 Koja će skončane učinit sve misli
 Tej, u ké vi stisli sada ste vaš razum,
 Bolje bi hud vam drum ostavit na stranu,
 A iskat poč hranu, ká viku nelipsa.

Nehoti ni edan vas neznano meu vami
 Za zlo oklo drag kami uzimat nikadar,
 Inako neće har u ničemu imati.
 Meni se smiejati dohodi od niecieh
 Na oči velicieh prem ljudih na svitu,
 Ki nemne, u cvitu da mnokrat drača jes.
 Pogriša ljudska čes: sve ono zlato ni
 Što se vam svitlo mni na zemlji kadgodir.

Žedja, s ké dosadu na svitu svak pria,
 Tako se upija dárvenim sudom tim,
 Kako no i zlatim od draga kamenja,
 Čemu je štit štenja od knjižnih mudarcah,
 A paka bit sárca u svemu nemirna ?
 Priatelja rič virna na vrime pomaga,
 Mnogo već neg blaga, ki skupac sve kupi,
 Kako kárt u rupi ká stoji od zemlje.

Nieka priča stara za nauk nam veli:
 Človiče neželi toj čime čes vlada.
 Mnozi mru od glada pri blagu veliku,
 A mnozi svu diku u malu imaju,
 Nehteći da zjaju ustima na svit vás,
 Ar žude već lip glas prid Bogom imati
 Nego svime vladati satvarim ljudskima,
 Ké sreća vazima kad hoće na volje.

Na večer dodje dan svakoji, ki svanu,
 Trieba je da panu sve sgrade visoke,
 A zviri žestoke da dugo netârpe;
 I voda izcârpe krut mramor u gori.
 Besiedu mu zori, človiče, ki stavi
 Sve tvoje ljubavi u stvari od svita.

Koje su očita izpraznos i varka,
 Ká duše rastàrka od miesta višnjega.
 Ko je put pogriješil, vrati se na drum prav,
 Ko li gre sve nezdrav, liekare podjišti,
 Ki jesu svim višti nevoljam bolnima:
 Nu se u ruke tima nehti dat nikako,
 Ki živu opako, družim daju nauk,
 'Er mnokrat skroven muk stvara zla velika.
 Riku, ká nerika, gazit ju nehodi,
 Ako ćeš da hodi tvoj stupaj svudi zdrav.
 Hteć poznati ti vridnos od dobra človika,
 Ako ga stvar prika nestavlja u poraz,
 Ni sreća u oholas u jednom bitju stav,
 Zla je stvar, gdi ljubav duh svedjer uzviša,
 A dosad poniža, da nevi što 'e kripas.
 Liepo je, kad lipos poštenje sadružja,
 Bez koje vik duša nepria pokoja,
 Od nidnoga znoja, ki trudeć satvara.
 Za u sunce žarčati neima svak tvàrd pogled,
 Od ovih slovah red tkogodie tko čita;
 Mrežu ka nehita sve zaman prostira,
 A kogod zapira gdi razlog ní zaprit.
 Što hoću ovo rít, nego no što vele,
 Mnozi se vesele, gdi se plač reć prima.
 Svak na svit uzima, koliko razlog jes,
 Inako zlu boles u svemu zlo pati.
 Tim vladat nitko se nedaj zlim željami,
 Ako će s' suzami da paka necvili,
 Tuj gdi se nedili proštenje ni milos,
 Nu stavi usilos nerednom hotinju.
 Neka svom živinju dobude on platu
 Ne u srebru ni zlatu, neg u tojzi stvari,
 Koja nigda vari u ničem neima,
 Bivši ona nad svima izvàrsnos izvàrsna.

348.

Kraj rike jedne se zvir nieka nahodi,
 Ká na smàrt dovodi
 Čovieka, a paka hudu smàrt kad mu da,
 Plače ga zlo tada.
 Zvir za sve žestoka 'er mnogo veli se,
 Nu smàrti njegovom daj tužno boli se.

Ma ti, ká mnogo već
 Tej zvir žestoča moreš se svime reć,
 Toli ti mila jes
 Má tuga i boles,
 Da kroz tvú zlu silu,
 Na smàrt me dovodiš odveće nemilu.
 I ako tuj boli se,
 Tvá dika tužna tad, znaj dobro nezri se,
 Cić 'er ju má boles na milos privodi,
 Neg u toj 'er zgodi,
 Ká život moj krati,
 Nemož mi od jedne već smàrti zadati.

349.

Ti hoćeš da umrem,
 I davaš odveće toli mi žestok boj,
 Da boles prikraća jadovni život moj.
 Nu videć čim mrem ja,
 Gdi uživa smàrt moju jedina čės tvoja,
 Opet a oživem s velikom radosti,
 Pak videć žalosti,
 Gdi tvoja lipota
 Uzima vārli moga vraćena života,
 Toliko protužim
 Da opet iz nova smàrti se sadružim.
 Tač stokrat priko dne
 Rad tebe jedine, kój vazda klanjam se,
 Umiru, i opet na život vratjam se.

350.

Znaj vilo, 'er ako dieliv se ostanu
 Živ, čime ostavljam tvú lipos jedinu,
 Uzrok će bit onoj
 Ufanje, kó imam,
 Da ljubav kroz nje plam,
 Ki žeže zlosárdo odveć tolikoj,
 Naglo će skratiti čemerni život moj.
 Čim tebe dalek grem,
 Sila je da umrem.
 Toli umrit nebuda
 U tom zlu prihodu,
 Smárt mi će dat boles napokon na sviti,
 Videći gdi tužeć nemogu umriti.

351.

Umio bih vilo ja
 Tač dobro skazati
 Mú tugu, kú sárce nevoljno sve pati,
 Da bih te satvoril proć momu hotinju
 Milosnu, videć me u tomu živinju.
 Nu ljubav, kóm goré
 Mé pàrsi, u meni tolikoj jur more,
 Da umrit prí volju,
 Neg tvé čin't hotinje prominít priz volju.

352.

Gizdava má vilo,
 Ké ures i dika i lice pribilo
 Jaoh mene zatravi odveće nemilo.
 Pravo ću ja ríti,
 Već rad tvé nego mé koristi na sviti
 Ja nebih vazeo u tugah umriti.

'Er ako svâršiti

Ja budu dni moje za k mârtnim otiti,

Ti neć' moć bez mene nikako živiti,

Pokli se inime

Nepase tvé sârce vilami meu svime

Nego li tugami i plačem mojime.

Tim vilo, moliti

Hoću te, milosna hotie jur biti,

Za tebi i meni moć život shraniti.

'Er u toj zloj rati,

Žestokos velika može se prem zvati,

Za družih čin't umrit sebi istoj smârt dati.

353.

Tač vesel ja reći

Tvim dari mogu se, bože moj leteći,

Da blažen u plamu tvomu sam goreći.

Obilnu milu slas,

Sârce ju suzeti nemoguć, na obraz

Meće ju, mú rados kažući svaki čas.

Bivši se mé misli

Na miesto visoko toliko stavili,

Svaki 'e trud mi drag, ki milos tvá dili.

Ljubavi nevim ja

Piesnima mojima skazati veselja,

Ko pria s tebe rad čestita čes moja.

Još kad bi izriti

Umil ga, triba je tajno ga sve kriti,

'Er kad bi skrov se znal, triba bi umriti.

Tko bi ikad procinil,

Da će moć mé ruke gârliti onu vil,

Kój slike sunač zrak pod nebom ni vidil.

I za mú da ću čas

Printiti lice mé na divni nje obraz,

Od koga sloviti u vik će vječni glas.

Još da bih ja hotil

Izriti po redom nebi mi nigda bil

Vierovna moja čės, kú jesam tuj kusil.

Zato ja sve skrivam,

U slasti živući, gorući moj drag plam,

Na zemlji blaženstvo izvárсно kim imam.

354.

Oda.

O gospoje svih gospojah,

Kojoj dah se sam za slugu,

Već nemoguć tårpiet tugu

Tuj, kú s tebe mlados moja

Svedjer pati.

Silan ti sam sad kazati,

Neka pozna tvà lipota,

U kój tuzi od života

Bitje moje sve se trati

Tebi dvore.

Od plača su oči more,

A sårce je plam ognjeni,

Koi neda vik u meni

Uzet svu moć tja do zore

Pokoj mili.

A uzdah tako zlo me cvili,

'Er ní sårca tač nemila,

Ki začuvši má gorčila,

Neće sa mnom da plač dili

U sva dila.

Time željo moja mila,

Velmi smirno ja te molju,

Nemoj činit kroz nevolju,

Da ljuvena huda sila

Smårt mi zada.

Nu čin da te razlog vlada
 'Er pravedno ni'e služi
 Vernu činit da u tuzi
 Sve uzdiše grozno s jada,
     Ki ga mori.
 Nu hteć dobro da govori
 Svak na tebe diko moja,
 Izbavi me zla pokoja
 Pri nego me doć umori
     Smàrt žestoka.

355.

Franu Gunduliću.

Nije čudo, u ljubavi
 Ako i tebe divna vila
 Kom se Zutni tač grad slavi
     Jes dobila.
 Tva svis znavši dobro uprav,
 'Er volovnom tom narodu,
 Kostne poda roge narav,
     Kime bodu.
 Lavom zube, zecom noge,
 Nokte tvrde bojnim konjim,
 Kime daju tuge mnoge
     Na svit mnozim.
 Plov ribami svim morskima,
 Pticama krila za letiti,
 A ljudima umàrlima
     Um čestiti.
 Nu pak videć da svim mile
 Dare poda kroz taj dila,
 Poče mislit čim bi vile
     Nadarila.

Samo lipos njim meu nami
 Da, kom mogu svud na sviti
 Oganj, vodu, gvozdje i kami
 Potlačiti.

356.

Oda.

Niegda biše danci meni
 Mili, ljubci, sladci i drazi,
 Pri nego me vaj ljuveni
 Zlo porazi.

A sad ih je tamnos huda
 Tako ljuto obujmila,
 Da umriti zarad truda
 Jes mi sila.

O žestoka zla ljubavi,
 Pokli na ovo imah doći,
 Zač me s parva ti dobavi
 Tvé pomoći?

Nebiaše me u toj tvojoj
 Sili za dvor način dati,
 Pokli imaše mene ovakoj
 Pak skončati.

Zašto poda rados moju,
 Da se njome diče družu,
 A da ja, ki nje bih, stoju
 Sve u tuzi?

Ni'ednomu se vik neprima
 Gospodaru uzimati
 Stvar, kú na dar slugam svima
 Bude dati.

Koje hvale hoć da riti
 Buda, na te tvoje strile,
 Jadno čineć sad me mriti
 Bez mé vile.

Ká mi neée iz spomene
 Za stvar ni'ednu vik iziti,
 Čim tvoj bude plam ljuvene
 Već na sviti.

357.**Oda.**

Oh koliko često zaman
 Uzdisat se taj zlo vidi,
 Ki vil liepu i noć i dan
 Dvoreć slidi.
 Pokli ova prid kom blidi
 Sunca svitlos, neće vike
 Da izliči moje vride,
 Kim ni slike.
 Niti hoće da dvi rike
 Ustave se, koje svak čas
 Davaju mi rad nje dike
 Žestok poraz.
 Sadružen je vazda ukraś
 Vile liepe s nemilosti,
 Toj se sad zri dobro na obraz
 Nje liposti.
 O svitovne vi mladosti,
 Trikrat, petkrat priblažene,
 Kim znat dano ni garkosti
 Zle ljuvene.

358.**Oda.**

U ono vrime milo, kada
 Snig se počne raztapati,
 Učiniv se stara mati
 Liepa i mlada.

Ljubav, s kóm su svaka dobra,
 U najlipši cvit mladosti
 Mene s čudnom mom radosti
 Za se obra.

Da mu budu služiti vike,
 Za razgovor moj ljuveni,
 Davši jednu vilu meni
 Rajske dike.

Ká u nje milu ognju gore
 Učini mi moći priti,
 Gdi duh taman vik na sviti
 Doć nemore.

Tuj ti poznah ja u meni,
 Koli 'e sladka stvar sve hode
 Dvoriti verno bez slobode
 Dvor ljuveni.

359.

Oda.

Vila, kojoj ni'e slike,
 U bolesti čini meni
 Patiti plačuć po sve vike ;
 Trud pakljeni.

I milosti neće nikad
 Ukazat mi taj nje slava,
 Nu sve hoće veći da jad
 Trud mi dava.

Tim ljuveni slavni bože,
 Pokli duh mi tač zled kolje,
 Ti čin meni da se odlože
 Sej nevolje.

Inako mi jes umriti,
 Radi tuge huda sila,
 Jad nemoguć podnositi
 Tvojih strila'.

Hvale male neće biti
 Tebi, hoteć u zlu tugu
 Hude smàrti zasloniti
                     Tvoju slugu.
 Zašto družu pak videći,
 Gdi ja milos, sluga vierna
 Imah, hoće t' dobra reći
                     Neizmirna.

360.

Tko stan svoj za u tudj poč ostavi na sviti,
 Viku on nemože veselo živiti;
 A ruke tko tudje celiva i umiva,
   Triba je da svoje od srama sakriva.
 A verno tko dvori družima s ljubavi,
   Vazda pak napokon zlom tugom boravi.
 Pri kruh suh stoj jesti târpezi na tvojoj,
   Neg slasti najdraže u kući u tudjoj.

361.

Strila
   Tvá, nemila
   Ljubavi, meni
   Neda pokoj vik žudjeni,
   Da mogu kušat, kako se prima
   Svim tima, ké za dvor svoj dvorit vazima.
   Nu trudan moj stupaj to gore sve mori,
   Sve što joj bolje život moj dvori.
   Ki zaruči čes od nebi
   Da služiti tebi
   U sve trude
   Bude.

362.

Podnošu zlu boles, nevolju i tugu,
 Dav se vili mój u dvor za slugu.
 Ké poštenje i lipota
   Vàrh moga života.

Vlas nad svima
 Ima.
 Ljubav
 Mnju neće prav
 Da razlog učini,
 Čića, da me pri razčini
 Tugome jednom zla boles moja,
 Ká priat vik neda dobra mi pokoja.

363.

Nu pogleda o ljuvezni,
 Je li pravo, da ova vila
 Jaoh, tolike zle boljezni
 Na mú mlados sve posila,
 Ka joj bila
 U sva dila
 Neizmirna,
 Jes tač virna,
 Da za ugodit njojzi moći,
 Ní vik štedil' na smärt poći?

Uzmi jednu od tvih strila',
 Kom tej niekad, ké svit moli,
 Dobi, ter nju za taj dila
 Ran', da sa mnom i ona boli,
 Nek se toli
 Neoholi
 Nje lipota
 Vårh života
 Moga, puna zla nemira,
 Kroz ki jadno sve umira.

Toj satvoriv teb' i mene
 Hoć jednaga osvetiti.
 Od tej, ká vik neće sciene
 Od divnosti tvé činiti.

Zašto t' biti
 Vik na sviti
 Hoću haran
 Bože daran,
 Dokli budu k moru vode
 Teć, iz koga sve izhode.

364.

Ako kada sreća huda
 Segaj truda
 Izbaviti bude mene,
 Ki mi dava zle pakljene,
 Jade svuda :
 Dvaš ću lipše o ljuvezni
 Tvoje pjesni
 Spievat, na ké bez pokoja
 Sve bi rekal, da svis moja
 Dahteć biesni.

Tako da pak mnoge vile,
 Ké dvorile
 Ni služile ni'esu t' vike,
 Služno slavit u sve dike
 Tvé će strile.

A ja neka t' piesan lipše
 Pero piše,
 Čin't ću opet da se k meni
 Vрати zgasnut plam ognjeni,
 Ki pobiže.

Nu tvá u toj ako može
 Što moć, Bože,
 Ja te molju, čini, s mene
 Malo muke tej rečene
 Da se odlože.

365.

Vaj, tko bi ikad mnil,
 Da divne jedne vil'
 Čin't može prilika od tvârda kamena
 Tvú misal napunit želinja ljuvena?
 Ma čudo ni velje, 'er ako spomena
 Od starih vremena'
 Uzme se i stavi prid oči prid naše,
 Nać ćemo, da ljudi
 Ne samo, nu zviri
 Taj iskra ljuvena pedipsa i tiri.
 'Er taj rab u sebi tuj hitros jur ima,
 Da dielim svojima
 U sionoj naravi, ká je stvor jedini,
 Satvari takmene sagradja i čini.

366.

Andraici Ranjini, priatelju svomu.

Hti čut, što t' priaznivi priatelj tvoj sad veli,
 Priatelj tvoj RANJENI, ki dobro tvé želi.
 Jur ako sunač zrak sve oblak neskriva,
 Ni more valovi 'arvući proliva,
 Ni'e leden vik Dunaj, ni s neba daž bije,
 Ni siever u gori dubima sve vije.
 Reci mi, zač ti sam svaki čas meu nami
 Tvé lice polivaš groznimi suzami?
 Zla je stvar zlo živit, a nije dobro umrit;
 'Er dobro tko umira, može se čestit rít.
 Rodni tvoj, koga ti sve plačeš u suze
 Uzdišuć, cić 'er ga od tebe smärt uze?
 Rek' bi, da s neba sgar sve veli: Mili moj,
 Za mnome necvili ni suzi tol koj;
 Märtav znaj nijesam ja, cić 'er me rastavi
 Svitom zlim smärt, ká me života dobavi.

Mártav bih, čim življah s tobome doli stav,
Nu rado sad živu viečni raj uživav.

367.

Daleče piesni vi, daleče radosti,
Stojte tja od moje nesrečne mladosti.
Samo cvil, plač i vaj, čemer, trud i uzdasi,
Sdružite mú boles, ká me svim porazi.
Oj tugo bezsvâršna, kóm ljubav sviet smeta,
O česti protivna, o srečo prokleta.
Kako me stvoriste kroz vaše nezgode,
Rob da sam ničii, bez nijedne slobode?
Vaj tko bi ikad mnil, da za mú hudu čás
Vrieme je prikinul ljuveni tvârdi vez,
Nad kime scinjah ja, da moći neima
Ni ona, ká bolje sve stvari vazima.
Toli 'e prikinut taj uzal ljuveni,
Kako ovo čuju se vâs svezan u meni?
Sam tužan nevoljan pun svake nezgode,
Rob da sam ničii bez nijedne slobode?
Niesu mé bolesti kako se jur pravi,
Da târpe sve oni, ki tuže s ljubavi.
Ma jedan nov naćin od tuge nesvâršni,
Koje sam paću ja, a drugih kusil ní.
Nu gleda privare ljubavi proklete
I hude nesreće, koja me zamete
U tuge, čineć me s nje hude nezgode
Rob da sam ničii bez nijedne slobode.
Cić 'er sam ja zgubil sva dobra ljuvena,
Od kojih sad ćini zlo mrit me spomena.
I jer sam sve muke neredne vik patil,
Nebi mi rad toga nijedna muka bil',
Paće tej nevolje i trudne žalosti,
Veće bi uzmnožil' sârcu mi radosti.
Nu muku zlu čuju punu zle nezgode,
Rob da sam ničii bez nijedne slobode?

Misli su neredne i gnjivi nemili,
 Ki nikad nijesu se pri nikom vidili.
 Nevoljnu moju svís od svuda obujmil,
 Česa rad ja patim u tugah vječni cvil.
 Ti ká znaš, ko mi zled u sàrce tuj stavi,
 Nu malo reci mi, žestoka ljubavi,
 Kako ću moć živit vik s take nezgode,
 Rob da sam ničii bez nijedne slobode?
 Tužne mé nevolje i trudni uzdasi,
 Kime se neredno má mlados porazi.
 I vi ine tuge zle bez broja, kim slike
 Miesto ono neima, gdi je plač u vike.
 Verno sve služeći napokon vidju ja,
 Za služtvom tolcim, kó stvori svís moja,
 Za moju hudu čás, punu sve nezgode,
 Rob da sam ničii bez nijedne slobode.

368.

U zloreka zavidnika.

Oj tamni, priludi, zavidni zleče moj,
 Koga vik nijedna vil' neće uzet za dvor svoj;
 Neslani zlotvore pun svake ludosti,
 Komu moz nenavis sve pie iz kosti,
 Veomi ti žestoke sve priaš boljezni
 Čuv, ki god ljuveni gdi spieva mé piesni.
 Priličan ti jesi u svemu zviri onoj,
 Ká videć sinove pritile, tolikoj
 Kljuje ih, dokole mledne ih učini,
 Da je taj stvor proklet vik, ki svoj rod nescini.
 Smeti zla pritamna, uzeta pameti,
 Uhati Mido zli, Zoile prokleti.
 Ni li ti zadosta, čim pamet tvá biesni,
 Da zubim oštrima sve grizeš mé piesni.
 Nu još hoć nigda viešt a lud vik kazati
 Pute mi, kao ću moć mé sklade pisati.

Gdi muha med pčelu može učit zbirati,
 Ali vran grakaje slavica spievati?
 Tko boće tudju stvar, kú pamet podaje,
 Razložno huliti, prie toga triba je,
 Da 'e s ljudi mnogo obćil, pisamah vele štio,
 I svita dil velik obhodeć vidio.
 Oj tamni, priludi, zavidni zleće moj,
 Koga vik nijedna vil neće uzet za dvor svoj.
 Za moć se nasmijat rieći kóm špotnome
 Spievaje poć ću sad rug tvorit tobome.
 O rode izrodni, o ljudi svieh halo
 Bivši vieštolikoj, reci mi sad malo:
 Ké zviri i dubja triesa se neboje,
 I u kój zemlji kris nekriešti ni poje?
 Ká ptica ní ptica, koja li žive vik,
 I ki lies nije dárvo, ni člojek nije človik.
 I koja jur ono, pticami meu svima,
 Za svoj plod dojiti pri pàrseh mlíko ima?
 Smeti zla pritamna, uzeta pameti,
 Uhati Mido zli, Zoile prokleti.
 Kladenac ki onoj jes vode studene,
 Ki ljudi ozdravlja bolesti ljuvene?
 Od ké li pak druge bitje je i slava,
 Da ženam neplodnim žudni rod podava?
 Ki kami jes onoj takoga stvorenja,
 Da k sebi poteže sva ina kamenja?
 Kó bilje jes onoj, kó svitli u noći,
 I ljudi ozdravlja zla đuha nemoći?
 Ká li 'e trava toj, kú žaba sve ije
 Za moć se ubranit u travi od zmije?
 Oj tamni, priludi, zavidni zleće moj,
 Koga vik nijedna vil' neće uzet za dvor svoj.
 Kó bilje jede taj zmija, kú htieh ríti,
 Za staru kožu vārć a novu stvoriti?
 Kó pero, ká koža sva perja i kože
 Uza nje stavljene izgristi sve može?

Kó bilje bez žilja sve raste sred gore,
 I ki lan u ognju zgoriti nemore?
 Kí kami ní kami? ká li se zvir onoj
 Neradja s jezikom potrebnim tolikoj?
 Ká li otca i mater staru tač počita,
 Da ih vik ustim zalaga i pita?
 Smeti zla pritamna, uzeta pameti,
 Uhati Mido zli, Zoile prokleti.
 Ká se ono hrani zvir u ognju, koi moć
 Ima tu, da može svim stvarém vārha doć?
 Kú ribu malu onu u moru govore,
 Na jedru velju plav utažit da more?
 Ká li se družec zvir nabredja ustima,
 I malo své čedo pak rodi ušima?
 Koje li iz nutra progrizu tārбуh svoj
 Materi, za moć se roditi pak takoj?
 Ké li se b-z svojih roditelj radjaju,
 Koje li očiuh ni glave neimaju.
 Oj tamni, priludi, zavidni zleče moj.
 Koga vik nijedna vil' neće uzet za dvor svoj.
 Ká li je zvir s dva sārca, koju li govori
 Ljudski um, da narav bez žuči satvori?
 I kojih zenice od očih vele se,
 Da pored s mēsecom mieneci množē se?
 Zašto lav, prid kime svaka se zvir plaši,
 Kokota i ognja boji se i straši?
 Zašto li kami taj, kim dobar plavi svoj
 Put čine, sve k sebi poteže gvozdje toj?
 Zašto gre uzgori plam ognja, ki peče,
 Zašto li voda pak niz doli sve teče?
 Smeti zla pritamna, uzeta pameti,
 Uhati Mido zli, Zoile prokleti.
 Zoile psi, ako kos tuj nemož' proždrieti,
 Uzmi ovu ter žderi, kú ću t' sad prinieti:
 Koja stvar vik neji, ni jesti jes mila,
 A vazda lje pie, i pit bi hotila?

Koja li pak ono na svitu pravi se,
 Da što se već vadi, da većma množi se?

Ká li ono jes, bez ké život se umara,

Ká čini toplinu i hlad drag satvara?

Ké li ono, vide se, kreću se i tvore

Smih, a vik nijedna njih govorit nemore?

Oj tamni, priludi, zavidni zleče moj,

Koga vik ni'edna vil' neće uzet za dvor svoj.

Ká satvar jes ono, ká tomu, kó 'u čini,

Potrebna i draga u ničem vieruj ni?

A tko ju čin't čini, vazet ju za sebe

Nebi uzet, ni imati od nje vik potrebe?

Kú mǎrtav kako i živ stvar može stvarati,

Vidit ju svak more a nitko ticati?

Koja je pak ono, za trude parjati

Koju bi svak uzet najveće imati?

Ká li 'e stvar ono sred lieta i zime

U ženskih ká rukah prominja sve ime?

Smeti zla, pritamna, uzeta pameti,

Uhati Mido zli, Zoile prokleti.

Koja stvar neveli nijednu stvar na sviti,

Ako ti odprie njoj nebudeš što ríti?

Koja li jes onoj, kú kad ju imati

Tko bude, vazet bi š njome se rastati,

A tko ju neima, za zla se izbavit,

Veomi bi bil vesel moć je se dobavit?

Koja li jes onoj, kú kada imati

Ti budeš, vazda ju staviš se iskati?

Ká li se može rit na svitu meu svima,

Da ob dan i ob noć pokoja neima?

Oj tamni, priludi, zavidni zleče moj,

Koga vik nijedna vil' neće uzet za dvor svoj.

Koja li za time još todjer veli se,

Da što već polipsa, da većma vidi se?

Ká li ono svim bolje od tizih ké lizu

Iz dalek vidi se nego li na blizu?

Tko je taj, ki prieti ne u sni neg javi,
 A nigda ni'ednu rič neveli ni pravi?
 I ki dub jes take naravi i bitja,
 Da svoj plod i voće prie stvori neg cvitja?
 I ká se stvar ono na svitu sve pazi,
 U vodi ká stojeć viku se nekvasi?
 Smeti zla, pritamna, uzeta pameti
 Uhati Mido zli, Zoile prokleti.
 Skupi zli tamniče, gnusniče nezdravi,
 Kóm ptica čevàrljna gnjizdo svi u glavi.
 S četverim očima ká se zvir nahodi,
 Bez nogah da dobro po zemlji svud hodi?
 Kój rozi padaju, koju li sred gore
 Viditi odiru, da umrit nemore?
 Ká li se rit može vārhu svih od svita,
 Žudnime blaženstvom da 'e blago čestita?
 Koja stvar govorit da nevi veli se,
 A vazda svakome razumit čini se.
 Oj tamni, priludi, zavidni zleče moj,
 Koga vik nijedna vil' neće uzet za dvor svoj.
 Koliko smàrti su daleče svi oni
 S plovima, koje val po moru progoni?
 Ko je taj koi bi izvan svih na sviti
 Uzeo na dārvu vidit te visiti?
 Rec' mi ti, ki s' ošlje pameti svim prave,
 Zač osli svi revu u vrieme od trave?
 Zašto pas kos glodje, i o nju zub kārši,
 Zašto li konj piene na usteh sve dārži?
 Od neba do zemlje koliko veli se,
 I kada očima najbolje vidi se?
 Smeti zla, pritamna, uzeta pameti,
 Uhati Mido zli, Zoile prokleti.
 Ká bode najgore pri plotu zla drača?
 Ká je stvar najtvàrdja, koja li najjača?
 Ako to, što t' ja rih, uzbudeš ti znati,
 U istinu mozag ćeš nemaó imati.

Toli vieš nebudeš inako t' ni mnti,
 Od mene č' starih Gark pokoru primiti.
 Ter ime kó t' skrih sad (oč tvú zled nehtečí)
 Svakomu hoću ga očiti i reči.
 Neka te svak pàrstom ukaže i reče:
 Ovo ki za zlu čud sramotu zlu steče.
 Oj tamni, priludi, zavidni zleče moj,
 Koga vik nijedna vil' neće uzet za dvor svoj.

369.

Dievojka ja mlada od tizih rodjena,
 Kih će glas živiti sve vike vremena,
 Živučí čestita u dobru svakomu
 Učinit mati i kčí otcu se htih momu;
 I mlikom mojime obilno bez mire
 Dojih sina, muža mé vridne matere.
 Takoj ti posao činečí službeni
 Odbranih jur toga, ki život da meni.

370.

Mati me porodi bez otca, koi sin ja
 Biv, mnokrat vraćam se bez moga hotinja
 I mnogih má křipos uzdrží na svit saj,
 Da prial gdi štete ki gdi nebi vaj.
 Čeda mi nehotje nidnoga podati,
 Moja čés, pod kojom tribuje stojati,
 Jednu čud sve tieram jedan se mogu reć,
 Niekim sam velmi drag, a niekim zlomárzeć.

371.

Od moje matere rodi se otac moj,
 Koj mu prikrati napokon život svoj.
 Ter smàrt taj uzrok bi naravi čudnome
 Da se ja porodih sa svom mom bratjome.
 I vrime niekoje živismo ujedno
 U dobru pokoju, kako je naredno.

Nu veći dil nas pak u gustoj dubravi
 Jedan vir vodeni životom rastavi.
 Ter taku dobrotu mi u tom imamo,
 Da tko nas ubija, život mu davamo.

372.

Jedan živ s dva mǎrtva čime sam stojaše,
 Oživi jednoga, ki mǎrtav ležaše.
 Ki se pak usmǎrti, i prijat htie pokoj,
 Za drugom mǎrtvu moć taj podat život svoj.
 Pak pǎrvi taj živi rad živa, ki stvorit
 Htje mǎrtac, stavi se s mǎrtvime govorit.
 Istina ta je zgod, kú vi htieh sad riti,
 Za sve 'er je laživa komu god viditi.

373.

Junak mlad služeći jednojzi od vila',
 Ká rajskom nje dikom biše ga zanila,
 Odkri joj svú boles, i poče moliti,
 Da bi ga htiela nje lipotom smiliti.
 Na kú stvar odgovor taki mu ona da:
 Mú ljubav neć' imat, mladče moj, nikada;
 Što god mi neučiniš prie toga jedan dar,
 Ki neimaš, nis' imal, nič' imat nikadar.
 Još da bi tisuću godištah iskati
 Mogal ga, š njim moći nebit' se sastati.
 I ako mniš imat ga, veomi se razum tvoj
 Zlo vara u stvari toliko primučnoj.
 Má ako mi dobra hoć ter želiš imati,
 Daj mi ga, neckni već, 'er mi ga mož' dati.

374.

Oj vilo, kój služu vernie neg sužan,
 Velmi t' sam s tebe vaj nesrećan i tužan;
 Zač gore dvaš goru neg gora, ká gori
 U moru, kó plávi, ké plovu, sve mori.

Nu vodu kú vodih videći, da meni
 Negasi plamen vruć od želje ljuveni:
 Parjat ću sve stvari, ké stvorih tebe cić,
 Za malo moć milo u miran pokoj prić.
 Zač slovo kim slove sveti sviet na svitu,
 Nam pravi za pravu čestitos čestitu:
 »Človiče, netrud' man, ni htiej siati
 Na kami, ki ploda nemože vik dati;
 Ar velja ludos jes poći toj iskati,
 Što se vik nikako nemože imati«.

375.

Ah sárce vaj moje, kamo su rići tvé,
 Ké ríti pripravi kon vile gizdave?
 Neznaš li, nijes' li čul' kadgodí gdi ríti,
 'Er ljubav, kom žive život naš na sviti,
 Slipa se, ne nima sve piše i veli,
 Za znati dat tomu ljubeći ki želi;
 'Er veće trebujе jezik mu neg oči,
 Hteć naglo žudjen rok da mu se izroči.

376.

Sve zviri od gora'
 Živit će dno mora,
 A lipo prolitje
 Općeno neće nam pronicat već cvitje.
 Ni će dan sunač zrak na istok voditi,
 Márkla noć svitlostju bil će dan naditi,
 Rasārčan krut vietar morski val tažiti,
 Daždima sahnuti sve rike studene,
 A zviri vodene
 U ognju život svoj veselo trajati,
 U paklu imati
 Mir duše proklete,
 A svadu u raju blažene i svete,

Plam se vruć ognjeni plamenom gasiti,
 I zimi studen mraz ledome topiti,
 I tvårdje cklo biti
 Od tvårda kamena,
 Pri neg će ugasit ijedna móć sàrdjbena
 Najmanju móć iskru od moga plamena.

377.

Mladac skočivši za dievojkom u more.

Čim sreće huda móć
 Na konac života siljaše tebe poč,
 Priskočih on čas ja, za tebi dat pomoć.
 Neštedeć život moj,
 Za móći shraniti kako god tadi tvoj,
 Koi jes vridnii u svemu tolikoj.
 Nu nose mora van
 Tvú lipos, tač s očih tvih dodje goruće plan,
 Da s tobom ja scienjah tuj njime bit skončan:
 Ter bi pak rečena
 Rič ova (čudna stvar): Dva draga ljuvena
 U ognju i vodi sgiboše sdružena.

378.

Slipa, zla, prokleta božica, u kojoj
 Uma ní, zlo smeta vazda mi život moj,
 Vazda mi zadava žestoke nevolje
 Nje ruka neprava, koja svit vās kolje;
 Vazda mi u mú har protivna jes bila,
 Ni'edna vik dobro stvar ní mi se sgodila;
 Svak čas me na svit saj ucvilja to veće,
 Nigda se nasitit moga zla mnju neće.
 Odluka zla nje hti kroz nje vlās sàrditu,
 Da budem cviliti sve mé dni na svitu.
 Mnju da hti naredno, kad s' imah roditi,
 Sve zvizde ujedno najgore skupiti.

Za svitu tugami moć skazat mojima,
 Koliku nad nami nje sila moć ima.

379.

Nitko se meu nami nečin vieš odveće
 Protiva zgodami od hude nesreće.
 Neima vik uza se taj svies istinu,
 Tko mnogo uzda se u dobru godinu.
 'Er čes sad diže t' vlas na nebo, a sada
 Čini ju u propas nizoko da pada.
 Daje t' sad žestok trud, a sada dobre dni,
 Opaka zla nje čud ni u čem krepka ni.
 Kad darom priblaži kó godi tvé dilo,
 Tada te porazi odveće nemilo.

380.

Koliko mudrieh jes i pomnieh prem ljudi',
 Ké kroz nje zlu boles nesreća sve trudi.
 Nedavši nikadar da nidna na sviti,
 Njih može ijedna stvar na dobro iziti.
 A mnozim pak inim, ki živu bez truda,
 Dobro im sve sasvim dopada od svuda.
 Tim se sad reć prima, da 'e znanje za ništar;
 Tko sreće neima, man tvori svaku stvar.

381.

Vilo, ako zaludu krozi te duh pati,
 Razlog je, da budu oči mé plakati.
 Koliku t' ja stvorih službu jur, i nigdar
 Od tebe neizdvorih najmanju jednu stvar.
 U licu smárt nošu prid licom tvojime,
 Čim platu ja prošu službami mojime.
 U paklu zle duše, gdi je zled svakoja,
 Toliko netuže, koliko nebog ja.

382.

Sad poznam kroz moj trud, o gorka Ljubavi,
 Koli 'e tvoja ćud himbene naravi.
 Od tebe íno van neize me, da sam živ,
 Neg jedan rasàrčan i žestok velik gnjiv.

383.

Vlás tvoga uresa veće me ne vodi,
 Ljubav me zaveza, a gnjiv me slobodi.
 Gnjiv, komu ja dàržan vazda ću jur biti,
 Dokli god sunce dan sgar bude voditi.

384.

Izbrane mladosti, za zledi neimati
 Na vilah liposti nemojte gledati.
 ,Ere njih mala slás kroz hudo njih dilo
 Poradjà ljut poraz odveće nemlo.

385.

Pojući šetaje

Jedna svim gizdava
 Pastirka, kój slove po zemlji svud slava,
 Piesance ljuvene;
 Livadom zelenom, kraj ríke studene.
 I u toj razbludi čim milo pojaše,
 Iduć cvitje braše,
 Kim pàrsi resaše,
 Pàrsi one pribile,
 Sàrce mé iti van iz mojih ké sile.
 Ja zatoj Ljubavi
 Bojeć se, kao godi da mene neotravi,
 Stah tvàrdit sàrce mé mislima poštenim.
 U toj ti iznenad, niekime skrovenim
 Načinom izskoči iz drače Ljubav taj
 U zmiје prilici, otrovni s kóm je vaj.

Tuj ona slavna vil'
 Od straha u moj kril
 Pobieže, i shrani
 Život svoj izbrani,
 A ja si vajmeh moj
 Izgubih u mucu odveće nerednoj.

386.

Tač liepa pastirka viditi bi meni,
 Gdi bosa gažaše po vodi studeni,
 Da oči lipšu stvar
 Od nje vik nezriše pod suncem nikadar.
 I jedno nje pritanko platno, ko peraše,
 Po vodi tierase,
 Kó valov tekućih bārzi vir nošaše.
 Ja ki je željami
 Tuj gledah za čudo stojeći jak kami,
 Kako me upazi,
 Iz riike on čas sva stidna izgazi,
 Pak ide ter se skri
 Meu dublje zeleno, kladenac gdino vri:
 A jadan ja ostah kako dub u gori,
 Koga móć vihra sgar na zemlju obori,
 Od ké sad na sviti
 Stvari (jaoh) spomena čini me zlo mriti.

387.

Ivanu Mihočevu.

Pokli tvá huda čás stvori ti tač hud vaj,
 Višnjemu od nebes na svemu hvalu daj;
 I mir drag negubi znay ti, Bog 'er sgara
 Svih tizih, kih ljubi, pediepše i kara,
 I hoće, da sluge njegove na sviti
 Budu jad i tuge nemale podniti.

Nu ti hteć, svom rati da te svit neárve,
 Stavi se gledati na tudje protive,
 S pametnim pogledi hoti je gledati,
 Poveće tko zledi od tebe sve pati.
 Kolicih ti poznaš, kih sreća nemila
 Ucvili gore dvaš, kroz huda nje dila?
 Nu manja vik hudja vidi se i čini,
 Svakoja zled tudja, koja se kusil ní.

388.

U smàrt Janbatiste Marie.

Nikako prokleta smàrt neće pristati,
 Iznova opeta mé sàrce vriedjati.
 Nebi li zadosti, da mene rastavi
 S onome liposti, koju svit vàs slavi?
 Nu me jaoh razdili s tizime jošte pak,
 Ki moj duh usili, da slidi pravi zrak.
 Človika ki vodi put viečne visine,
 U kój se nahodi mir svake istine.
 O smàrti jadovna, žestoka zla smàrti,
 Tvoja stril otrovna zlo ti me usmàrti.
 Čemer tvoj nemili pun plača svakoga,
 Tvàrdo ti ucivil vaj mene neboga.
 Pravo se jur piše, da tvoja kosa taj
 Sve vārhe najviše rezat gre na svit saj.

389.

Podnosih s tugami svakoje nevolje,
 I vidih, da nami pravedno govore:
 Život naš ní na svit ino neg toj more,
 U miru koje bit s krajem vik nemore.

390.

Ki život, jaoh, ovoj može se jur zvati,
 U komu nepokoj žestok se sve pati.

Dobro jedna tuga nemine, a za njom
Izide pak druga s mukome veomi zlom.

391.

Oni, ki pjesnima ne samo zvirenja
Za sobom vodjaše, da nu još kamenja,
Milosàrdje nadje u paklu nemilom,
Gdi duše proklete
Sve cvile protivne milosti od svete:
A ja (vaj) u milom
Raju vik od lica tvojega, gospoje,
Milosti iznaći nemogoh nikoje;
'Er pogled sàrčni tvoj nepravo čini me,
U lieto da sam mraz, a vruć plam sred zime.
Tim dobro rit mogu:
Proć meni nebogu,
Koga ti ucvili,
Žestoča da s' veće neg pakao nemili.

392.

Toliku ja rados u licu u tvomu,
Nahodju i vidju, da veću neimaju,
Tej duše blažene prid Višnjim u raju;
Nu kad stat misleći ja počnem u meni
Na tvoju žestoku i ljutu nemilos,
Nepravo kóm činiš za umirit me sve silos,
Nutàrnji skroveni
Moj je jad dvaš veći, nego li pakljeni.
Takoj t' me različim načinim s tohom stav
Čini mrit i uživat nemila zla ljubav.

393.

Za sve 'er je má boles toliko velika,
Da na smàrt vodi me,
Razbiram dobro ja poznanjem moime,

'Er nije zadosti
 Za smirit nemilos tvé hude bolesti.
 Nu ako uzdasi
 I suze, kime se má mlados porazi,
 Mogoše kú milos ikada imati,
 Hotí mi kazati,
 Žestoću kú boles kako ću priati,
 Ká tvárdoj moj viri moći će bit plata,
 Vrednia mnogo već od srebra i zlata?
 Ar veća tuga jes,
 Kú patim na sviti
 Rad tebe, nemoguć veću zled podniti,
 Nego bi bil' boles
 I tužno civiljenje,
 Ko smirit moglo bi toj tvoje hotenje.

394.

Konju moj liep hárli, mož dobro ti sada
 Trudni teg umárli nositi van grada
 Put ove velike gore, ká oganj svoj
 Živ meće sve vike k visini nebeskoj.
 Nu duh, ki dan i noć sve stoji svojime
 Dobrom, ti ni'ednu moć neimaš nad njime;
 Ar duše stakmene kada su s ljubavi,
 Družbe tej hvaljene nitko jih neizbavi;
 Ni manje razdvoji, ni todjer razteče,
 Svim jedna da stoji od druge daleče.
 Moćni Bog krilati, ki strile sve svoje
 U mene potratí rad divne gospoje,
 Čini toj zamirno vârh reda naravi
 Čudo, svak da virno služi ga i slavi.

395.

Kamenu dragi moj, istočne ké strane,
 Stvoriše tolikoj tvé dike izbrane.

U istinu scinju ja, da s' gojen vârh zvizda',
 Toliko divno sja liposti tvé gizda.
 Ni'edno vik kamenje tej sreće neima,
 Kú tvé toj poštenje s vile mé sad prima,
 Svezan stav hez sile u taj snig pribili,
 Višnja čás kim mile nje pàrsi nadili.
 Da mi se kako moć tobome stvoriti,
 Za moćju dan i noć ljuveno sve zriti.
 Oh koli razbludno trajal bih dni moje,
 Kušajuć pričudno radosti svakoje.
 Zavidil' vik nebi má misal ni'edan čás
 Tim višnjim od nebi, ki ćute vječnu slás.

396.

Kroz misli, ké mòre
 Sârce mé, oči su od suzah zlih móre.
 Koja stvar bit more
 Od ove vik gòra,
 Ni plam vruć toli ima u sebi taj gòra,
 Srid vode ká gori
 Mećući svoj oganj k nebesam uzgori:
 Koliko sârce mé, ko u sebi sve sgara.
 Taj mi bi jur sgara
 Srića na svit dana
 Od moga rodnoga nesrećnoga dana.

397.

Oh da bih kako ja vik mogal izriti,
 Boles tuj (jaoh), koja čini me sve mriti
 Ni sârca kamena toliko pod nebi,
 Koga rić smućena stvorila má nebi.
 Nu ljubav, 'ârvati s kome se nemore,
 Kad hoću stvarati kégodi govore,
 Videći 'ere moć jezika (vaj) meni,
 Mogla bi dat pomoć u mucu pakljeni,

Postavi vez on čas na njega tvárd toli,
 Da neima ni'ednu vlás izriti mé boli,
 Ké sárce boliezni većeokrat izbave.

Tim ki stiš sej piesni ljubavi neprave,
 Privare nu gleda (vaj meni nebogu),
 Ni tužnim ká neda, suziti da mogu.

398.

Dievojka govori.

Ja, ká bih u njegah razbludnih hranjena
 Mladjahta ter luda
 Dievojka, za moći odahnut od truda,
 S kim tužeć grem svuda,
 U tebi kuplju se, o rieko studena,
 I tvojom studeni nemož' mi plamena
 Ugasit ljuvena.
 Scinju, da taj ljubav, koja me sve mori,
 S tobom se sgovori,
 Da pàrsi mé vruće
 Ugasit nebudeš kroz vale tekuće.
 Za kú stvar nemilo
 Počet ću sad te klet: oh da bi tvé vrilo
 Jadnim se zmijami tač ljuto smutilo:
 Da te svi pastiri i vile gizdave
 Pomàrznuv ostave.

399.

Ovo vi u piesni izpisan ljuven boj,
 Ki mi da boliezni žestoke tolikoj.
 Sve tuge, muke i cvil, uzdahe, plač i vaj.
 Koje sam ja patil niekada na svit saj.
 Dvoreći s dvorbam svim vil', punu sve slave,
 Ká ledom studenim utvårdi sárce své.
 I za jad životu već mi dat neredno,
 S poštenjem liepotu sadruži zajedno.

Taj leden ja kami mneć razbit s mojima
 Bolnima željami i nadbam tamnima;
 Napokon kao podni nevoljna svis moja
 Jad trudni i tužni svieh mukah bez broja;
 Slideći ljuven slid sgodi se meni tač,
 Da za plod imah stid za platu grozni plač.

400.

Elegia sreći.

Pokli sam sad sám ja, i nitko da mene
 Čut može ner dubja sej gore zelene,
 Kim mnokrat slobodno hti odhrit bez sile
 Mé sárce jadovno své misli nemile.
 Poć ću moj cvilit vaj, kim skrovno sve sahnem,
 Jeda se kako daj istuživ odahnem.
 O srećo, ká niekad velmi me jur mili,
 Ovako zač me sad žestoko ucveli?
 Što rano tač vele moj vase mladosti
 Sve svoje vesele i mile radosti?
 Zašto me obljudit htje spārva (jaoh) takoj,
 Pokli me pogubit imaše ovakoj?
 Pokli mi s poraza imaše dati plač,
 Zač mi obraz ukaza s pàrvice dobro tač?
 Vaj meni nebogu, nijesam ja tvàrd kami,
 Odoliet da mogu toliciēm tugami.
 Ostah s tvé nezgode pateći zlu tugu
 Kakono bez vode studenac u lugu.
 Obujmi tmasti mrak prisvitle moje dni,
 Skriše mi zvizde zrak, sunce mi potamni.
 Bojna se hvala sva meni svim prikrati,
 Moja se horugva gori dnom obrati.
 S glave mé jaoh pade ukrasni vienčac moj,
 Kojim se niekade gizdah ja tolikoj.
 Sve se mé medene i drage jur pjesni
 U tamne pakljene svàrnuše boliezni;

Medju ine mé dike siever zli (vaj moni)
 Obori kraj ríke moj javor zeleni,
 Ki sgiba s stranah svih u lieto své grane,
 Od zrakah sunčanih da mene svedj brane.
 Ki je vaj ter sad vim dragu stvar sgubiti,
 Ká s trudom velicim bude se dobiti.
 I vidju pravedno, da život naš inoj
 Ní na svit, neg jedno razmirje, rat i boj.
 Bolesti, zač me ti van puta tieráš sad,
 Za čin't me toj ríti, što ríti nebih rad.
 Bi rek mi veljaše sve niešto : nehodi,
 A sárce predaše prie neg se zlo sgodi,
 I misal nehtjaše 'ništo čin't u sminju,
 Čés me lje tiskaše proč momu hotinju.
 Oh srečo prihuda i tvárda zla silo,
 Dali me od svuda okruži nemilo ?
 Vaze mi, što mi dá ti niekad u mitu,
 Imali zlo vazda dobri su na svitu.
 Jaoh, dobro sad vidim, čoeke slás čestita
 Koli 'e velicim gorkosti polita.
 Pokli se (vaj) na plač i na zled radjamo,
 I vazda žes,ok mač u sàrcu imamo.
 Dobro se moć bivši čovieku neroditi,
 Ali se rodivši tu tako umriti.
 Oh jadna má tugo, da mi znat tvá nehar,
 'Er ovdi u dugo netàrpi niedna stvar.
 I kako ljudski rod blažen se vik ríti
 Nemože, dokli god nebude umriti.
 Žestok mi zada vaj tvoja moć sàrdita,
 Nitko se neuzdaj u sreću od svita.
 'Er mnokrat u čas mal čin't sgine sasvime
 Dobro, kó nami dal' u dugo jes vrime.
 Mož' mi uzet što imam sve, nu s tvàrdim sàrcem ja
 Podnit ću protive tárpeć zla svakoja.
 Ter u tom dobro znaj ('er pravo sad rít ću)
 Tebe, ká vàs svit saj dobivaš, dobit ću;

I neću tvi jadi da me sad već more,
 'Ere toga radi znani mi govori:
 Ní pravo, da tužni svedj cvili na sviti,
 Odnimit što moć ní, razlog je podniti;
 Jako se oholit u dobru neprima,
 Tako se ni bolit zlo u zlu neima.
 Nu ima svak na svit saj, kad pati kú boles,
 Bit kako rusa taj, ká u zlu dobra jes;
 Kriposti zač nije, ká u sva njih činjenja-
 Već ljudem treba nego li stárpjenja;
 Tiem ti, ako si razuman meu ljudi,
 Protivna podnosi, a od bludnieh se bljudi;
 'Er garkos mnokrat lik u sebi zlu ima,
 Ali pak nemoćnik svo'e zdravje š nje prima.
 I ako mniš, da neć' množ tugah zlih patiti,
 To t' počel nijesi ti kárstjanin još biti,
 Treba je podniti velike muke nam,
 Hoteći dobiti taj višnji dvor i hram.
 'Er hoće Bog svudi, ki s dobrim pribiva,
 Da s pàrva tko trudi, da paka počiva.
 I on htie bolesti patiti vàrh gore,
 Bez kojih uljezti u slavu nemore.
 Otide na smàrt sám rad naše ljubavi,
 U kój lip izgled nam za nauk ostavi,
 Da vazda na sviti, ki dobrim zlo daje,
 Budemo sliditi njegove stupaje.
 A to jes da od tugah patimo zlu nehar,
 Nebivši već sluga, nego li gospodar.
 I neda človiku, ki dobra vazima
 Doli, da on viku goru ih već ima.
 Nu ih, vieruj, dili veselo on timi,
 Kihno svit ucvili nevoljam svojimi.
 Nijednoga ní sluge božjega, ki riti
 Može se bez tuge i truda na sviti.
 Svi s Bogom pravedno, ki hoće živiti,
 Velmi će neredno sve muke patiti;

Stvorca sgar od nebes blizu su viditi
 Svi ti, kim sàrce jes nevoljno na sviti.
 Sve svitlji zrak stieče, svak vidi i zna to,
 Sve što se već peče u ognju jedno zlato.
 A človik u većoj što je na svit nevolji,
 Toj veće pri božjoj milosti jes bolji.
 O sričo, toga rad što rih čut od sgare,
 Počet ću već od sad nescienit tvé dare.
 Neg ću čin't da bude slidit duh put pravi,
 'Er s nieke zločude veomi ti naravi
 Najprie pod tvé krilo človika primiliš,
 A pak ga nemilo prem sasma ucvilíš.
 Blaženstva tvá su sva (za sve 'er su zrit lipa)
 Nekripka, laživa, nesviesna i slipa.
 Tvá dobra dieliš svim, nut' gleda tvé zlobe,
 Nevriednim, a ne tim, kima se podobé!
 S tobom su neharna sva zla se jur stisli,
 Tvá dobra privarna puna su zlih misli'.
 Svit se u tvoj svojevolji od hipa do hipa
 Poraza, nevolji, vridja i razsipa.
 Himbeno sve hiniš, s tobom je svedjer laž,
 Dobrima zlo činiš, cié da zlih pomagaš.
 Pri kojoj jur znanje vrednie jes znato
 Nego sve imanje i srebro i zlato.
 Koga moć velika tebe i smàrt dobiva,
 Kako sve od vika, kó s višnjim pribiva.
 I može sve te tvé sile satàrti,
 I čin't pak, da žive čovik vik po smàrti.
 U njem je boži dar, s kim opéi on svudi,
 Protivna nijedna stvar vik njemu neudi.
 Dobro je izvàrsno i vridno na sviti,
 S poštenjem 'er časno uči nas živiti.
 Ko godi š njim hodi, on ga svim čestita,
 Na nebo da vodi, na zemlji počita;
 I svaka na svit stvar u dugo dodije,
 A mudros nikadar, taj se u njoj slas krije,

Kom s misli znaj moje bit će sva odnita
 Taštine tej tvoje ispraznos od svita.
 I ufam još, da meni činit će živiti,
 Kad drugi uzcini mǎrtva me na sviti.
 Tad će moć svakoja zrit misal človika,
 Sgubljenje da moja bi dobit velika.
 A tvoja zla ćud taj dobrima prem prika
 Biti će na svit saj prikorna do vika.
 Kako sve ona stvar, kǎ doli pod nebi
 Temeljna nije nigdar ni kripka u sebi.

401.

E k l o g a.

*Pastir Damon plače smǎrt gospoje Nike
 bratučede svoje.*

Tko mi će jaoh dati od suzah tuj pomoć,
 Da budem plakati po vǎs dan i svu noć?
 Dajte mi vi rike vašu vlǎs za suze,
 Pokli mé sve dike naglo smǎrt zla uze.
 Ako ti cvili, kad mé sǎrce, jaoh, moje
 Hti puknut ovdi sad rad muke na dvoje.
 I vi sad za mal čas skažite mé pjesni
 Sej moje zli poraz žestoke bolieznǐ.
 U ove mé nezgode smirno ja molju vas,
 Ako se nahode milosti ke pri vas,
 S lugovi sve vode sdružte moj plačni glas,
 Pokli smǎrt na saj svit, smǎrt ljuta nemila,
 Otruni oni cvit, ki bi cvit svih vila',
 Od koga govori svak skupno, da nigdar
 Narav sgar nestvori na svitu liepšu stvar.
 Zač smǎrti zla prika, kú duh moj neznaše,
 Umori onu, kǎ još živiet imaše?
 Zla smǎrti nemila, što toli huda bi,
 Da oni cvit od vilah tač naglo pogubi?

U ove mé nezgode smirno ja molju vas,
 Ako se nahode milosti ké pri vas,
 S lugovi sve vode sdružte moj plačni glas.
 Što smàrti, vaj, mene s tom vilom razstavi,
 Ká samo poštene misli u duh moj stavi?
 Da li tvoj zli umor jaoh hotje na sviti,
 Pod jedan tvàrd mramor liposti sve skriti?
 Zašto mi vaj čelo ti hotje odniti,
 Koje me veselo činjaše živiti?
 Zašto li zagubi mú slavu na sviti,
 Rad koje samo bi drago mi živiti?

U ove mé nezgode smirno ja molju vas,
 Ako se nahode milosti ké pri vas,
 S lugovi sve vode sdružte moj plačni glas.
 Ah smàrti prihuda, smàrti zla neprava,
 Zlo t' me sad od svuda zled tvoja skončava.
 Tvá me stril prokleta zlo hotje raniti,
 Nu čin't mož' opeta da budem živ biti.
 Pokoli mé blago tako hti odniti,
 Već meni ni'e drago na svitu živiti.
 Od sad se moj praviti život će zla boles,
 Pokli me razstaviti hti š njome tvoja čás.

U ove mé nezgode smirno ja molju vas,
 Ako se nahode milosti ké pri vas,
 S lugovi sve vode sdružte moj plačni glas.
 Napuni život moj smàrtnoga smàrt truda,
 Smàrt život ká bi njoj a meni smàrt huda.
 Ter moje neredno i tužno sad stanje,
 Drugo ní neg jedno žestoko plakanje.
 I tač hud pakljeni trud sàrce vazima,
 Da razlog u meni tvoje miesto neima.
 Ti meni, má vilo, čim živi na svit saj,
 Čini jur prem milo uživati vječni raj.

U ove mé nezgode smirno ja molju vas,
 Ako se nahode milosti ké pri vas,
 S lugovi sve vode sdružte moj plačni glas.

Ti sama tvom vlasti od viečne ljubavi
 Željenje od slasti u sàrce mé stavi.
 Piesnima mojim ti sama dati krila,
 Da budu letiti k nebesom jak strila.
 Što ja sad jadovan, vaj meni nebogu,
 Ovoga svijeta van bit s tobom nemogu.
 Razlog znaj naravi bieše ima velja slàs,
 Da mene smàrt stavi prie tebe pod svu vlàs.

U ove mé nezgode smirno ja molju vas,
 Ako se nahode milosti ké pri vas,
 S lugovi sve vode sdružte moj plačni glas ;
 O svite himbeni, o smàrti neprava,
 Zao t' poraz sad meni tvoja stril zadava.
 O huda má čésti, o zvizdo nemila,
 Zlom ti si bolesti' sàrce mé raznila ,
 Da, smàrtna da mi tma sunce ono odili.
 Ko očim mojima vodjaše dan bili.
 Pravedno naš se vik života govori
 San, ki sni nemoćnik, sien, zrak ki tvori.

U ove mé nezgode smirno ja molju vas,
 Ako se nahode milosti ké pri vas,
 S lugovi sve vode sdružte moj plačni glas.
 Odkole tvá lipos jedina priminu,
 Svakoja znaj kripos na svitu poginu.
 Ne samo poveni sve dubje i trava,
 Da nu još žudjenu plod zemlja nedava.
 Ne samo pastiri plaču te, gospoje,
 Da nu još sve zviri u gori ké stoje.
 Bez tebe po vas dan i svu noć sve vile,
 U čudan plač jedan žestoko sve cvile.

U ove me nezgode smirno ja molju vas,
 Ako se nahode milosti ké pri vas,
 S lugovi sve vode sdružte moj plačni glas.
 Ljubav, ká sve sile na svitu svim pàrži,
 Vàs svoj luk i strile u peče iskàrši.

Stojeći kon vrila na rosnoj travici
 Odjoše njih mila pievanja slavici ;
 I kad te u svoj trak smàrt tužna sjedini,
 Na podne sunač zrak mårklu noć učini.
 Vridnosti radi tvé, ká svim glas vazima,
 Nebo se pokri sve oblacim càrnima.

U ove mé nezgode smirno ja molju vas,
 Ako se nahode milosti ké pri vas,
 S lugovi sve vode sdružte moj plačni glas.
 Kada svit očuti, da s' smàrti u ruke,
 More se sve smuti od jada i muke.
 Moj se stup kameni obori, vårh koga
 Mir staše jur meni ufanja svakoga.
 Ti vilo, ká bi mé blaženstvo sve moje dni,
 Umrivši s tobome sve moje dobro odni.
 Pokoli tvoj ures prikrati smàrtna moć,
 Najsvitlji dan mi jes bez tebe mårkla noć.

U ove mé nezgode smirno ja molju vas,
 Ako se nahode milosti ké pri vas,
 S lugovi sve vode sdružte moj plačni glas.
 Smih mi je zla boles, svaka slas gårčilo,
 Zrak višnji od nebes pakljeno tamnilo.
 Poštena tvá gizda puna sve ljubavi,
 Nebo mi bez zvizda' sve tamno ostavi,
 Sve mi se tamno mni u tminah živiti,
 Sunce mi svetlo ní bez tebe na sviti,
 Bez tebe svi sada vide se moji dni
 Kakono livada, ká ploda nečini.

U ove mé nezgode smirno ja molju vas,
 Ako se nahode milosti ké pri vas,
 S lugovi sve vode sdružte moj plačni glas.
 Bez tebe ostah ja prem tužno sve hode
 Jak polje bez cvitja i rike bez vode.
 Život se moj jadan bez tebe sad broji
 Kakono dub jedan, ki osiečen suh stoji.

Ter mogu bez vari, vaj, dobro sad riti,
 Da kripke ni stvari ni istine na sviti.
 Meni sad nebogu man te je cviliti,
 Mé suze nemogu veće te vratiti.
 U ove mé nezgode smirno ja molju vas,
 Pokli se nahode milosti sad pri vas,
 S lugovi sve vode utiešte plačan glas.
 Damon, ki čás imà od slave i znanja
 Pastiri meu svima, ki pasu imanja,
 Plandujuć sva stada pod dubjem gdi staše,
 Pun plača i jada tej rieči veljaše.
 Gdi toli velika muka ga moraše,
 Od smàrti da slika meni se činjaše.
 Skroveno njega znaj pod borjem ja tuj stah,
 Gdi njegov vàs civil taj svim dobro čut mogah.
 Ki čime k nebu tja tej rieči veljaše
 U korje od dubja nožić moj riezaše.
 Vridno tač budući njili slavno toj ime,
 Neka se rastući ponavlja sve vrime.

402.

E k l o g a.

Pastiri Damon i Tirsi medju sobom sgovor čine, kažući gdi

Mopso plače smàrt iste gospoje Nike.

Vile vi, koje imate čudnu vlàs
 Činit, vik da poje ljudih se vridnih glas
 Nareč'te sad meni, da mogu riti ja
 Tim, nad kím ljuveni zrak svitlo svedjer sja:
 Stvar, ká se podoba za od zla vaj dignuti,
 U svako prem doba vidiet, znat i čuti.
 Vrieme ono, ko sili medju dan tere noć
 U mucu nemili dragoga dalek oć,
 Sastavi dva tada pastira po sreći,
 Uz mila njih stada planinom hodeći.

U kojoj najpria na svietu niekada
 Žito se posija, kó radja svud sada.
 Gdi videć da trava, livada kú plodi
 Za stada njih zdrava velmi se nahodi
 Na 'edan drum skupiv sva imanja mirno tad,
 Siedoše oba dva pod jedan dubov hlad.
 Siedeći ter takoj Damon tuj najpàrvi
 Izdriešit jezik svoj u govor htje ovi:
D. O Tirse hvaljeni vàrhu svih na sviti,
 Molju te, sad meni za milos hti ríti:
 Pri vodi studeni što se jur kon vira
 Velik broj bieše onih skupio pastira'?
 Minute ove dni Silvanom ja no kad
 Natiecuć u piesni borah se za obklad.
T. Mopsa znaš pastira dobro ti u gori,
 Ki pase kon vira, gdi nišu sve bori,
 Ki način prav na svit pastirom hotje dat,
 Za orat, rezat, sadit, sijat, žnjet i kopat:
 Videći da od njega vila se odili,
 Koja ga vàrh svega ljubil' je svim dili.
 Spomenuv nje dike, za želju ljuvenu,
 Kroz muke velike vàs kolik povenu.
 I zlu tuj boliezan nemoguć tàrpiti
 U nieku tad piesan poče se tužiti.
 Ká lipa tuj meni vidi se tolikoj,
 Da u dub zeleni ureza nož je moj.
 Neka ih spomene na tojzi daj vodi,
 Tko stado priždene za plandit kadgod.
D. Ah tako t' višnja čes dopustil s ljubavi
 Uživat vik ures tvé vile gizdavi,
 I tako t' zvir prika neimala na svit saj
 Ni'ednu vlàs do vika za dati stadu vaj.
 Reci mi, ká bieše toj piesan, kroz koju
 Taj pastir cviljaše želeći vil' svoju?
 Barštonju t' ovu ja darivam čašu sad,
 Kú dobi svies moja spievaje za obklad.

T. S molbami darovi velju moć imaju
 Pritima, ki ovi naš sviet neznaju.
 Nu meni dosta jes tvoja rič na sviti,
 Ká sili sad mŭ čés, da t' budem sve riti.
 Ter ako svis tvoja bude me slišati,
 Sve što znat budu ja sve ti ću kazati;
 Neka se traje dan u dragu 'er trudu,
 Već voli rabit znan neg stati za ludu:
 »O vilo, ti koja
 Vārḥ vilah svih inih bez rati i boja
 Dobivaš na sviti prem sārca svakoja
 Još da su kamena,
 U tebi moćna je toli moć ljuvena;
 Znaj dobro, 'er veće ni
 Svital mi bez tebe ovi zrak sunčani,
 Odkli se odili tvoj ures izbrani,
 Van koga na svieti
 Ni'ednu stvar očima nemogu vidieti.
 Bez tebe ovdi stav
 Ostah sad kākono sred mora jedna plav,
 Bez reda ká ginuv nedārži naćin prav,
 Za moć kraj žudjeni
 Uhitit, čim ju ārve od svud val sardjbeni.
 I kako jur kada
 Zvizda, ká svitli ob dan, podje put zapada,
 Svit taman bez zrake ostane svim tada,
 Tako ti kad podje,
 Sve misli nesrećne u sārцу móm odje.
 Ja, tugu ki mnogu
 Podnil sam tebe rad, vaj, meni nebogu,
 Živiti bez tebe nikako nemogu:
 Bivši taj čés tvoja
 Uzrok, kim veselo na sviti življah ja.
 Nitko ni, tko meni
 Van tebe može dat lik rani ljuveni,
 Od trudah svih mojih pokoju žudjeni,

Komu sam zapisal,
 Na službu s vierome, sárce, um i misal.
 Tužne oči moje,
 Vi na svit radosti imaste svakoje
 Zaradi ljuvene jedine gospoje,
 Zle volje mé svake
 Koja vik tieráše jak siever oblake.
 Da li me svud srieta,
 I sretav nevoljno mé misli sve smeta
 Tvoja vlás, o huda nesrečo prokleta:
 Koliko da sita
 Ni'esi još mé tuge jadovne od svita.
 Toliko sred luga
 Ni listja u gori, koliko za druga
 Sárce mé velik broj sad nosi od tugá';
 Ké oči mé sile
 Da željno tebe rad u plaču sve cvile.
 Ako kad ti moja
 Piesni tuj budeš doć, gdi stoji gospoja ,
 Koja se za rados slaviti dostoja ,
 Reci joj: Verni tvoj
 Prié reda tebe rad prikrati život svoj«.
D. Lovor, ki lis viku na granah svih vodi,
 Koliko planiku vridnostju nadhodi.
 Toliko toj ime, koje ti spovodi,
 U slavi nad svime više se sad vidi.
 Oh da je blažena medju svim vilami
 Taj vila hvaljena, koja ga zamami.
 Blažene i grane od duba zelena,
 Ké časno sad hrane glas od nje imena.
 Pokli ona uzrok bi, da naša livada
 Nad svima pridobi u svemu čas sada.
T. Taj piesan ljuvena, kú hvališ sad takoj
 Ni blizu takmena k onojzi nje drugoj.
 Kú drugi dan stvori za tim dnem kroz poraz,
 Začuvši, da mori nemoći zle je vlás;

Od ké je slovah broj izredjen svim sdvora,
Veljaše ovakoj u kori javora:

»O Bože svim pravi,
Ki najpri nadje lik u bilju i travi,
Kim mnoiuh, ne sebe, naredno ozdravi,
Kad sárce toj vili
Strilome olovnom zla ljubav prostrili.

Ako kad umârli
Snižan glas u molbi tvá milos zagârli,
Molju te s licim tvim sad ovdi prihârli
Za pomoć dati toj,
Ká suzi s čemera u mucu nerednoj.

O smârti, život njoj
Ako ti zaslonit uzbudeš kroz lik tvoj,
Uza nju shranit ćeš i meni život moj,
'Er bez nje živiti
Život moj nemože nikako na sviti.

Znam, da znaš dobro ti
Kako taj, ki račil jesi se ljubi'ti,
Koli 'e huda čes dragu stvar sgubiti;
Kú poznaš kroz dila,
Da te je u svemu kriposno ljubila.

Svim molbam kim mogu
Tebi se ja molju sve kako móm Bogu,
Da meni kroz tvú moć pomožeš nebogu
Rad vile, ká svú vlás
Na pospieh sve gubi, nekârznav zli poraz.

Tebi, ki verna bi
Pomoć svim umârlim u svakoj jur dobi,
Milostiv sve biti velmi se podobi,
Bivši ti viečna stvar,
Kój svietni naudit nemože ni'edan var.

I nagli sad ured
Postavit jadu zlom podoban vriedan red,
Pri neg se ozledi jadovna huda zled ,

Ká bi rek da hàrli
Sve nagleć, da prí čés k sebi ju zagàrli.

Hudu zled odtira,
Ter neda čime mač svoj britki podira,
Da ona, ká bolje sve stvari probira,
Kroz slipo nje dilo
Ubrati jur bude sej voće nezrilo.

Má pjesni pritužna,
Ako kad budeš doć k onojzi, ká sužna
Dàrzi me u uzi ni kriva ni dužna,
Reci joj: Tvoj će rob
Budući što tebi, uljesti živ u grob.«

D. Nescienjah ja ni'edno umárlo na sviti
Da može naredno rećenje tač biti.

Sladko je zrit k zeleni kraj vode studene:
Nu sladje dvaš meni tej pjesni medene.

T. Čudan bi još ures u pjesni pak onoj,
Kad začu, huda čés da skрати život njoj.

Ká mu da znati red u tojzi nezgodi,
Da mališ sama zled človiku dohodi.

Pastir, ki RANJENA
Jes sàrca kroz strile od boja ljuvena,
Pod sieni siedeći od bora zelena,
Uz koi viraše
Voda, ká drag romon u hladu činjaše.

Nemoguć gàrkosti
Tàrpiti, koja mu s velikom silosti
Stiraše pàrvi cvit od svoje mladosti;
S velikom boliezni
Razbi svoj skroven muk u take on pjesni.

Odkole ti minu
Má vilo dalek tja, s tobom znaj poginu
Sva svitlos jur ona, kom zora má sinu,
Najprije kad meni
Pokloni za rados tvoj ures ljuveni.

Kako kad studene
 Zime moć zla pride, sve stvari zelene
 Čini mraz ledom zlim naredno da svene,
 Tač i ti kad ide,
 Zlim jadom mé slasti čini, da poblide.

Bez tebe ostah, vaj,
 U tuzi čemernoj kakono ptica taj,
 Kad druga dragoga izgubi na svit saj,
 Nigda ona neće
 Na grani zeleni pristati vik veće.

Gdi godi zač budu,
 (Začet bih na svit saj po toli čás hudu)
 Nikako nač mira nemogu mom trudu;
 Nemogu bez tebe
 Živiti, koliko sam isti bez sebe.

Pomnjive tej pčele
 U gori lietnji cvit kušati sve že,le,
 A mojim ja tvoje pozorom vesele
 Pozore, kim slike
 Nije bil', ni'e sada, ni će bit u vike.

Kada se uputi
 Na taj put, voda sva jadom se zamuti,
 A nebo potamni u mucu priljuti:
 Ter more odveće
 Kroz sàrdjbu zlih vietar udari na smeće.

I imanje ko zna se
 Pretilo koli bi, nehtje već da pase
 Trav biv začuvši nemile tej glase.
 Neg poče cviliti,
 Kroz muke njih tužne, čemevne na sviti.

Vàrh rosnih travica'
 S jutra kad izteče zorome danica,
 Zamuknu žuber tih, od lietnjih slovisa',
 A mile njih pjesni,
 Sve vile svàrnuse u gorke boliezni.

Blažene tej strane,
 Ké sada imaju nje dike izbrane,
 U kojih skroveni lieci su za rane,
 Ké ljubav satvara,
 Čime nas mukam zlim trudeći umara.

Kad sa mnom ti bieše,
 Prolitnje sve cvitje razliko svud ctiše,
 A med taj prisladci iz dubja teciše:
 Nu od mene tvoj stupaj
 Kad odni, sve sgibe toj meni na svit saj.

Vidil su uza se
 Deset krat livade žutiti tej klase,
 Koje sarp na vrime u snopje popase,
 Odkli me podložna,
 Ljubavi, učini tvoja moć uzmnožna.

Dokole uzteku
 Rike, i zraci od sunca uzpeku,
 I ovce uzpasu tuj travu njih meku,
 Vazda ću činiti
 Od tebe spomenu neumarlju na sviti.«

Toj ti 'e uzrok bil, za koi dobro znaj
 Bieše se jur skupil pastirah vaš broj taj.

Jednaga ki riše meu sobom rad toga,
 Sad se dni vratiše vremena staroga.

Pokli se kroz vile, ké nami vladaju,
 Ovako sad mile piesance spievaju.

D. Piesni tej pravo jes uzdignut do zvizda',
 Pokli u njih taku čes višnji nam Bog izda.

Ké na svit hvaljene dotle će, mnju, biti,
 Dokle plam ljuvene uzbude goriti.

'Er toli sladak glas ptica ona neima,
 Ká začuv smarti vlás piet počne piesnima.

Ní ona pak druga, ká slavna tač biva,

Da vazda sred luga lietnji dan pripiva,

Koliko sladko jes spievanje, koje ti

Za moju dobru čes poredom htje riti.

T. Još za tim pjesnima, znaj, ké rih odi zgar,
 Rukama svojima stvori on ovu stvar.
 Obiesi na dub taj darove mnoge tad,
 Ké niekad na svit saj dobil je za obklad.
 I diple své mile, koliko da veli,
 Moj život bez vile već spievat neželi.
 Tako ti način dá, ki neznán nevidi,
 Da o njem svak tada u slavi besidi.

403.

U smàrt gospodje Nike.

Ni na nebu goru svitle zvizde zriti,
 Ni plavi po moru tihu se broditi,
 Ni poljem konjike oružne gledati,
 Ni zvieri tej prike u lovu tierati;
 Ni dobra žudjena glas debar primati,
 Ni pisma hvaljena u pjesni slagati;
 Ni vile ljuvene it slišat, u broju
 Uz vode studene veselo gdi poju;
 Ni ni'edna ina slás, koja jes na sviti,
 Može mi zli poraz iz sàrca odniti.
 Toliko zlo sgubi mú kripas do umora
 Ona, ká svitlos bi od moga pozora.
 I tač me jad kolje, da želju umriti,
 Za zrit tu kú bolje nebiše viditi.

404.

U smàrt iste gospodje.

»O sunce, Boga rad hoti mi sad riti,
 Što svitliš svitlje sad neg nigdar pri sviti?
 Nebivši na sviti već one, koja nas
 Činjaše živiti, veselo svaki čas.
 Tebi se sad prima za žalos vil' take
 Obujmit tamnima mracima tvé zrake.« —

»Mili moj, vik takoj razuman rít neće,
 Vidinje tvoje toj kratko je odveće.
 Promiene čoeak nikad u meni ní vidil,
 Kakva me vidiš sad, taki sam vazda bil.
 Čim svitlim na saj svit ja ljudem s neba sgar,
 Nemože manja bit má svitlos nikadar.
 Nu drugo sunce ono, ko sada na sviti
 Ti plačeš toliko, 'er hoće umriti,
 Polipsat u mrake, velmi zlo činjaše,
 Prisivile mé zrake, čim doli svitljaše.
 Tim svitlji ja sada vidim se znaj tebi,
 Ter onda, jur kada na nebu nje nebi.«
 Tako ja hvaljeni uprašam sunač zrak,
 I tako on meni odgovor daje pak.

405.

Nadgrobje istoj gospodji.

Putniče, ako kad stvar želi svàršenu
 Znat, pozri ovu sad sagrađu kamenu.
 Ovi sad mramor bil, i ploča nemila
 Pokriva onu vil', ká bi cvit svih vila'.
 Umàrlo ovdí jes, a vječno vieruj znaj,
 Svi š njim sgar od nebes uživa vječni raj.

406.

Opet u smàrt iste gospodje.

Vilo, ká na svit saj gizdaš se tolikoj,
 Mal' ustav tvoj stupaj, ter prošti pismo ovoj,
 Ko štivši sí kami čim budeš gledati,
 Ako ti šuzami nebudeš plakati,
 Tvàrdosti za zlamen ti s' ista na sviti
 Pritvàrdi taj kamen moreš zvat i ríti.
 Vil' ovdí ja Nika ležu sad, kój nebi
 Ni'edne vil vik slika takmena pod nebi.

409.

Svietovne serene, kih je ovdi velik broj,
 Smamiše jaoh mene, da veće ni'esam moj.
 Himbeni njih mi glas s privarnom naravi
 Svu slobod, slavu i čas prem sasna zatravi.
 Ter kroz njih taj stvor zal sve mi se satira,
 Razbor, um i misal, spoznanje i vira;
 I nidnu nečini duh satvar s vridnosti,
 A istom se traju dni bez ni'edne koristi.
 I za sve 'er brinju zledi se, koj klanjam,
 Vidju zlo 'er činju, a od zla se neuklanjam.
 Smirno te ja zatoj sad molju u vās glas,
 O višnji Bože moj, ki primi smàrt za nas;
 Odždeni od mene, da tja zled má mine,
 Njih vari himbene, kimi svit sve gine.

410.

Sad poznam kroz moj trud, o gorka ljubavi,
 Koje tvoja ćud himbene naravi.
 Pun je dvor tvoj ljuven uzdaha i plača,
 U medu jed skroven, u cvitju zla drača.
 Ter duh moj kaje se, nescineć da nigdie
 Skroveno taje se pod cvitjem zle zmie.
 O višnja naravi, koju svit vās slavi,
 Ti mene izbavi od ove ljubavi.

411.

Već nevieruj taštoj laži,
 Privarena dušo moja,
 Ni u čem nemož' nać pokoja,
 Da se želja tvá utazi.
 Tačte vriednu htje stvoriti
 Bog, da umàrla ni'edna satvar,
 Nemože ti jur nikadar
 Duhu želju samiriti.

Štogođ misli tvé ikadar
 Pomisliše, sve imiše,
 I tvím očim ni'ednu satvar
 Nezabranih, kú želiše.
 Robje, konje, sluge, blago
 Uživaše želje tvoje,
 I kamenje ono, koje
 Na sem svitu tač je drago.
 S svitom svile svake nosi,
 Jedè u srebru i u zlatu,
 I u tem ni'ednu dobru platu
 Misli željnoj tvoj neizprosi.
 Nu sad pokli kroz sviet sveti,
 Znat mi od stvari dà istina,
 Da 'e sve izpraznos i taština,
 I čemeran trud pameti :
 Dušo moja, riti mogu,
 Išti, išti svudi gdi ćeš,
 Nigdi mira najti nećeš,
 Nego u samom jednom bogu.
 Svaka na svit stvar dodije,
 Kú godir se čoeđ čin't stavi,
 Nego samo zrak ljubavi
 Božje, kojoj svārhe nije.

412.

Doj má dušo, s ké sve ginu,
 Bivši u sreću dana meni,
 Što neć pustit hude sieni
 Zagàrlivši pravu istinu.
 Neslid tašto već gorinje,
 Pusti srebra, pusti zlata.
 Er u tomu ni'e ti plata,
 Bivši viečno ti stvorenje.

409.

Svietovne serene, kih je ovdi velik broj,
 Smamiše jaoh mene, da veće ni'esam moj.
 Himbeni njih mi glas s privarnom naravi
 Svu slobod, slavu i čas prem sasma zatravi.
 Ter kroz njih taj stvor zal sve mi se satira,
 Razbor, um i misal, spoznanje i vira;
 I nidnu nečini duh satvar s vridnosti,
 A istom se traju dni bez ni'edne koristi.
 I za sve 'er brinju zledi se, koj klanjam,
 Vidju zlo 'er činju, a od zla se neuklanjam.
 Smirno te ja zatoj sad molju u vās glas,
 O višnji Bože moj, ki primi smārt za nas;
 Odždeni od mene, da tja zled má mine,
 Njih vari himbene, kimi svit sve gine.

410.

Sad poznam kroz moj trud, o gorka ljubavi,
 Koje tvoja ćud himbene naravi.
 Pun je dvor tvoj ljuven uzdaha i plača,
 U medu jed skroven, u cvitju zla drača.
 Ter duh moj kaje se, nescineć da nigdie
 Skroveno taje se pod cvitjem zle zmie.
 O višnja naravi, koju svit vās slavi,
 Ti mene izbavi od ove ljubavi.

411.

Već nevieruj taštoj laži,
 Privarena dušo moja,
 Ni u čem nemož' nač pokoja,
 Da se želja tvá utaži.
 Tačte vriednu htje stvoriti
 Bog, da umārta ni'edna satvar,
 Nemože ti jur nikadar
 Duhu želju samiriti.

Štogođ misli tvé ikadar
 Pomisliše, sve imiše,
 I tvím očím ni'ednu satvar
 Nezabranih, kú želiše.

Robje, konje, sluge, blago
 Uživaše želje tvoje,
 I kamenje ono, koje
 Na sem svitu tač je drago.

S svitom svile svake nosi,
 Jedè u srebru i u zlatu,
 I u tem ni'ednu dobru platu
 Misli željnoj tvoj neizprosi.

Nu sad pokli kroz sviet sveti,
 Znat mi od stvari dà istina,
 Da 'e sve izpraznos i taština,
 I čemeran trud pameti :

Dušo moja, riti mogu,
 Išti, išti svudi gdi ćeš,
 Nigdi mira najti nećeš,
 Nego u samom jednom bogu.

Svaka na svit stvar dodije,
 Kú godir se čoeđ čin't stavi,
 Nego samo zrak ljubavi
 Božje, kojoj svàrhe nije.

412.

Doj má dušo, s ké sve ginu,
 Bivši u sreću dana meni,
 Što neć pustit hude sieni
 Zagàrlivši pravu istinu.

Neslid tašto već gorinje,
 Pusti srebra, pusti zlata.
 Er u tomu ni'e ti plata,
 Bivši viečno ti stvorenje.

Kako človek, ki putuje,
 Čim mu žedja svies porazi,
 Sve što veće vodu pazi,
 Sve to veću žedju čuje.
 Tako sárce sve što žudi
 Veće segaj svita stvari,
 To već kroz njih skrovne vari
 Željom misli pamet trudi.
 Rad blaženstva nam viečnoga
 Nedaj željam vik od svita,
 Ké su izpraznos prem očita,
 Da te dignu s puta toga.
 Nu kao putnik kada vidi,
 Gdigod grede, lipu satvar,
 Na nju neće stup nikadar
 Ustaviti, neg put slidi.
 Takoj i ti videć ukras,
 Ki bludnosti duh zanosi,
 Pozri, razlog ko li prosi,
 A pak pozor digni on čas.
 Tač hteć vrime tvo'e strajati,
 Dobit ćemo dobro tvore
 Toj blaženstvo, kó nemore
 Nidne svárhe viku imati.

413.

Kajanje.

Plačte oči tužne moje,
 Dokli dodje smárt nam sgara,
 Cić 'er vrata bog zatvara
 Tim, ki u griehu svedjer stoje
 Vazda se će na svit praviti,
 Da ne mudro ima znanje,
 Tko uzbude sve ufanje,
 U zemaljske stvari staviti.

Ustaviti se vik nemože
 Lipos, mlados, život, dika;
 Nu sve bieži kako rika,
 Kojoj daždi vlás umnože.
 Sve je vieruj nica palo,
 Što godir se igda trudi,
 Lud je človik, koi žudi
 Stvar, kà na svit tårpi malo.
 Umnožit bih vazel pravi
 Zlato, taj ki sve o njem radi,
 A u toj dodje iznenadi,
 Ter ga zlatom smèrt razstavi.
 Svoje življenje vazda prodje
 S načinome veoma zlime,
 Tko ima vrieme, ipak vrime
 Čeka, dokle drugo dodje.
 Oh kolicih privariti
 Bude, ter se pak duh boli,
 Ovi život, koi toli
 Mi želimo sve živiti.
 Mnozi odluče svu zled hudu
 Ostaviti, i zla dila:
 Nu kad dodje smàrt nemila,
 Uzdisat je pak zaludu.
 Tim bolimo grih na sviti
 Svim boljenjem pokornime,
 'Er kad nam se uzme vrime,
 Jaoh, sagriešili man je riti.
 Tere višnjoj sgar kriposti,
 Vrieme ovo kó imamo,
 Sve na službu verno damo,
 Neka našu zled oprosti.
 Neće čin't nas stat za vrati,
 Da se u griehu život straje,
 'Ere tomu ki se kaje,
 Vieku mu milos Bog nekrati.

414.

Jaoh, dušo ti moja, kojojzi na sviti
 Sgar Bogom bil dan ja za š njome živiti,
 Probudi razum tvoj, ter lhtinje ostavi,
 S kime si tolikoj služila ljubavi.
 Griha slás kratka jes, kú tvà svis vazima,
 Nu pedieps i boles vik svàrhe neima.
 Neznaš li, višnji sgar 'er karav sve vika.
 Videći zlu nehar grešnoga človika?
 Vi, koji budete vaš pokoj imati,
 Težko vam, 'er ćete napokon plakati.

415.

Pokli me ovakoj svojima nehari
 Ljuveni nepokoj žestoko privari,
 I zli svit himbeni kroz svoju jednu slás
 Nevoljnu vaj meni satvori hud poraz,
 Ti čini bože sgar, da veće na sviti
 Za umàrlu ni'ednu stvar nebudu mariti.
 Pak sàrce u moje studeno postavi
 Plamen vruć od tvoje jedine ljubavi.

416.

Spievaocem.

O spievci moji mili,
 Pokli ste zle varke od svita skusili,
 Spievat se svaki vas od boga usili,
 I želje zle jada
 Neslidte, 'ere vik u boles upada
 Svakoja ljuvezan, kú razlog nevlada.
 Taj vaša skrovita,
 Rec'te mi, što 'e ljubav, neg jedna očita
 Izpraznos, siena, san i taštos od svita?

Oh čim vi živiti

Dāna je vlās, nemojte već htinjom dvoriti,

Za paka u tugah jadovno nemriti.

Nu sārce onome

Ljubavi užezhte, na nebu kojome

Moć ćete živiti s radosti viečnome.

'Er se rit može slip,

Ki dušu ostavlja, a samo stvorit lip

Uresom nastoji umārli tamni kip.

Duša biv viečna stvar,

Najliepši jur darov od Boga ljudem sgar,

Ki svārhe imati nemore nikadar :

U vašoj kad pūti

Vaša čēs kú nemoć i malu očuti,

Sto lika' vazima za moć ju dignuti.

A ako vi kad duša

Kom zledi bolnome vašu svis zadruža,

Vik neće za nju lik ni mao da kuša.

Zlo je, gdi se liči taj

Stvar, ká nas dovodi na smārtni pakljeni vaj,

A ona ohodi ká dava viečni raj.

Tim družbo má mila,

Pustite obćena taj vaša vi dila,

A stvorcu sad spievat otvorte sva krila :

Ter trudom takime

Dobite divnu čas, dokli vi jes vrime,

Ko ako puštate, zgibe vam sve svime.

Neće vam na sviti

Potrebni taj vaš trud nikako vik biti,

Nu ćete viečni raj vi njime dobiti.

417.

Nećini Bože moj, da u led postavi

Milosni plamen tvoj od viečne ljubavi

Neposluh hudi moj i má zled velika;

Budući ja stvor tvoj i tvoja prilika,

Ti hotie jur sliesti s nebeske visine,
 Za patit bolesti rad naše krivine.
 Ako je ljubav taj pri tebi još čuti,
 Molju te moj stupaj na prav put naputi,
 Slobodi sad mene, smirno te ja molju,
 Zlé tuge ljuvene, kóm tužec sve bolju;
 Dostojan svim da ja nišam har za taku,
 Nu dobros tvá velja dobiva zled svaku,
 Ter vazda rad toga neka se grieh straje
 Pomagaš svim toga, koi se jur kaje.
 Tim viečni kralju moj, od viečne visine,
 Nemoj čin't sluga tvoj u grihe da zginē.
 Neg oplač sve moje od griha zle rane,
 Vodome od tvoje milosti izbrane.
 Neka ja budu doč s imenom tvojime
 Tu, gdi smärt neima moć ni miesto ni vrime.

418.

Jedini Bože moj, smirno te ja molju,
 Pokli mi zli pokoj zlu zada nevolju,
 Ljubavi ká hini, da moj duh porazi,
 Zli uzal prikini, a plamen ugasi;
 Inako život moj, ki slobod svú proda,
 Ljuveni nepokoj na viečnu smärt poda;
 'Er taj rat skrovena, kom svis má sve tuži,
 Jur je smärt pakljena životu i duši.
 Pak sárce u moje tvú misal postavi,
 Na svitu rad koje človik se blag pravi.

419.

O stvorče milí moj, ki smärti tvom shrani
 Svit, koi tolikoj grihom se zlo rani,
 A ko se smili kad milosna čes tvoja,
 Molju te smil' se sad moljenja na moja.

'Er ako čut na svit budeš mé moljenje,
 Tebi će hvala bit a meni spasenje.
 Zle tuge ljuvene, ká mi dá mučenje
 Slobodit hti mene, bivši tvé stvorenje.
 Znaj griha na sviti da našieh ni'e rati,
 Mišta imal nebi ti za milos stvarati.
 Kaju se lie sad ja, i tužu i bolju,
 Godišta što moja potrajah na volju.
 Time tim ki s' moj bog. molju te svim sada,
 Čin htinja da razlog uzdrží i vlada.

420.

O višnji otče moj, kriposti velika,
 Ká ljubi tolikoj grešnoga človika.
 Da rad zlih krivina' njegove naravi,
 Tvojega jur sína na zlu smàrt odpravi.
 Ki pati svih muka' radosno sve smeće,
 Za izet ga iz ruka' od huđe nesreće.
 Molju te sad, za tvú tu ljubav veliku,
 Meni zled nepravu htij prostit grešniku.
 Ja pred tvú grem diku kakono nemoćnik,
 Ki gređe k ličniku za od njega imat lik;
 I htij me naputit, prí nego utonu,
 Kako ću dobro it po tvomu zakonu.
 'Er bez tvé milosti mi hudi grešnici
 Vazda smo s tamnosti u mucí velici;
 I nigda ni'ednu stvar ni'edan nas na sviti,
 Dobro jur nikadar nemore stvoriti.

421.

Tebi, ki s' svemu red, i kí si viečni sam,
 Nekriju ja mu zled, kú dobro sad poznám;
 Svies moga života, velmi zlo zatravi
 Umàrla liepota čemernom ljubavi.

Ter jedne rad žene, kú služih i slavih,
 Sve misli hvaljene u zabit postavih.
 Tim stvorče od nebi, kime se ja dičem,
 S spriklonim sad k tebi sârcem se utičem.
 Ti svârni stupaj moj na on put, ki vodi
 Tuj, gdi se drag pokoj bez konca sve plodi.
 Neka ja u sudu oda zlih zlobnika'
 Sginuti nebudu, tvâ buduć prilika,
 Ti na svit rad koje sniživ se jak sluga,
 Podnese svakoje nevolje zlih tuga'.

422.

O višnji Bože moj, o Bože jedini,
 Ki riči u jednoj sve stvari učini,
 Molju te sada ja bolestan svim dosti,
 Sgriešenja sva moja milosno ti prosti.
 Nemoj zrit na moje neharne krivine,
 Nego li na tvoje milosti jedine.
 Tvâ dobros velika na ljubav gledaje
 Neće smârt grešnika, neg da se on kaje.
 Ter nam hti rit takoj, svak ovoj čuj i znaj.
 'Er došal za inoj ja ni'esam na svit saj.
 Neg za moć zgubljene kakogod skupiti
 Ovce, da kon mene vik budu živiti
 Zgubljeni taj sam ja stvor, ki t' ní na broju,
 Ter dalek pokoja u tughah zlih stoju.
 I još ću u mukah stat gorih po vas vik,
 'Ere sam u rukah od mojih protivnik,
 Tvâ milos ako me, za skratit me trude,
 S svojime stadome sjedinit nebude.
 Jošte nam ti pravi za veću našu har:
 Tim ki su sve zdravi, potreban ní liekar:
 Neg onim, ki budu u tuzi imati
 Kú nemoć zlu hudu, kóm život rok krati,
 Nemoćnik ja sam taj, ki pomoć tvú zovu,
 Pokli me grešni vaj tište zled u ovu,

Ká jade kroz svoje čemerne na sviti
 Nevoljne dni moje bårzo će skratiti.
 Ako mi tvoja čes na mú zled gledaje
 Neskrati zlu boles, ká duši smårť daje.

423.

O višnji moj Bože, koi si na nebi,
 Pokli se nemože bez tebe prit k tebi;
 Milosti tvom milom pomoz' mé skončanje,
 U nikom 'er inom neimam ufanje;
 Ter želje odždeni kroz moći jedine,
 Ké vidiš u meni, da duši zlo čine,
 Pri, neg mã zla silos na gore izide,
 Čin' velja tvá milos da moj grih nadide,
 Na naćin hvaljeni neka se potraje
 Ovo, jur što meni života ostaje.

424.

Od svetoga pričestjenja.

Bože, ki svakoja stvori čas u jedan,
 Za sve da niesam ja podobno dostojan
 Primati kruh oni u moje jedenje,
 Ki s neba ti doni za naše spasenje:
 Nu milos tva velja sminje mi toj daje,
 Da idu k njemu ja snižno se klanjaje.
 U pàrsi ter moje primam kruh sveti taj,
 Kim duše dostoje uživat viećni raj.

425.

Angjelskí vas se broj raduj sad i uživaj
 U slavi toj višnjoj, gdi otac Bog pribiva;
 I svako još svudi od zemlje jur čelo
 U sebi bud' svudi prem sasma veselo;
 Zarobljen danas bi, da cvili do vika
 Oni, ki zarobi pàrvoga ćlovika.

Koga grih sad može blažen se sasma rit,
Pokli ga ti Bože tako htie odkupit.

426.

Umàrlim govorenje 1.

Hotijte pogledat svi sa mnóm umàrli,
Gdi za nam život dat smàrt stvorac zagàrli;
Zli se puk skupi vas ter njega zaveza,
Ki biše vridna čas od višnjih nebesa':
I svi oni, koji ga u putu slidiše,
Zledno tuj (jaoh) svi ga ostavit hotiše.
Ni moć nit bez plača, kako mu zlu krunu
Na glavu od drača staviše svu punu.
Ni manje bez tuge očima pogledat,
Za slobodit sluge gdi sebe hti prodat;
Idjaše mućeć (vaj), da život svoj skрати,
Kakono ovca taj, kú hoće zaklati.
Jaoh, na kàrs pribiše, da bude tužno umrit,
Ruke, ké stvoriše nebesa, zemlju i svit.
Jošte ću rít ovo, što bez súz nepišu,
Gàrka žuč njegovo bi pitje na križu:
Pak jedno za time na dàrvu gdi biše,
Zlim kopjem bojnimè pàrsi mu raniše;
Zločincu još glavu od smàrti prostiše,
A božju kàrv pravu nepravo proliše,
Bez prava razloga, o puče nepravi,
Zač Boga ti tvoga na gorku smàrt spravi?
Videći tuj gola gdi ga puk umori,
Od muke, na pola càrkva se razori;
Sve višnje kriposti ganuv se uzbíše,
I sunca svitlosti pomàrčav stamniše:
Težko se kamenje od grobov otvori,
Videć zlo stvorenje gdi stvorca umori;
Sve stvari stvorene stvorca smàrt ćutiše,
Propasti pakljene vrata se razbiše.

Tako t' bog, ki gori na križu višaše,
 Svom smàrti umori smàrt, ká nas moraše.

427.

Pastir je dobri ovoj, ki za svoj shraniti,
 Sgubljeni stadni broj nešteti s' umriti.
 Od zdravja u njem ní ni'ednoga jur čina,
 On rane sve podni rad našieh krivina'.
 Usti su jaoh cvit njegove medene,
 Kakóno jedan cvit prid mrazom ki vene.
 Svakomu sad se mni i vidi u svemu,
 Njegova da već ní (jaoh) lica na njemu.
 Ká ovo jes ljubav moći sgar jedine,
 Poginut htje ti prav neka kriv nezgine.

428.

Ko je taj, ki može bez plača sad riti,
 Kako ti moj bože hti za nas umriti?
 Podni trud svâršeni živući u vaju,
 Neka smo sdruženi mi s tobom u raju.
 Sve rane, ké ima život naš, ozdravi
 Ranami svojima, ké na se postavi.
 Čudna je stvar ovoj: bez svoje potrebe,
 Za odkupit bog puk svoj, hti prodat sam sebe.

429.

Suzam se zamuti, o vodo studena,
 I ti jad zao éuti dubravo zelena;
 Cvilite kamenja, tužite mramori,
 I vi sva stvorenja, koja ste u gori:
 Plači svak na sviti čemerno suzami,
 Sárce mé plači tí, ako nis' tvârd kami.
 Pokli puk nepravi pun jada svakoga
 Životom rastavi sgar boga viečnoga,
 Ki njega sgubljena, u vodi gdi hodi,
 Sred mora càrljena zle smàrti slobodi,

430.

O bože presveti, ki živeš u viku,
 Da li htie uzeti ti našu priliku
 Da li htie zle tuge patit zla svakoga,
 Za slobodit sluge od robstva viečnoga ?
 Da li ti, má slavo, kroz tvú moć jedinu,
 Za naše, nepravdo, nepravde prav sginu ?
 Koju stvar na saj svit, o bože istini,
 Imaše učinit, kú za nas neučini ?
 Dušo mà na svit saj sve ino ostavi,
 A milos razmišljaj od ove ljubavi.

431.

Vàrhu kàrsta.

U ovomu človiku, človiče nepravi,
 Tvoja zled veliku zle smàrti izbavi.
 'Er dârvo kao voća branjena uzrok bi,
 Zle smàrti da zloća smàrtno svit pogubi:
 Tač dârvo od kàrsta, kim se Bog vas rani,
 Uzrok bi, da vârsta ljudih se sva shrani.
 I kako čoek pârvi uzrok bi nehari,
 Smàrtnome da kârvi svih nas svit oskvârni:
 Človik drugi ovi tač svom kârvi uzrok bi,
 Da smàrti zle se mač prem sasma pogubi,
 I kako puk pârvi, ki zakon tierâše
 Od zviri u kârvi shranjenje imaše:
 Tač i mi imamo u božjoj spasenje
 Kârvi, kad stvaramo kogodí sgriešenje.

432.

U ovomu životu tko kratkom na sviti
 Mni miran moć biti,
 Kakono otrok mlad
 U vîetar biegući postavlja on svú nad.

Er kako pod suncem snig i led topit se,
 Tako jur veli se,
 Da na svit gubi se
 Svaka slas, kóm sárce radosno veli se,
 Svak vidi, tko pamet svú hoće postaviti,
 Er viere ni u čem nam nedârži ovi svit,
 Ki dili plač i strah,
 I svaku 'er satvar, kú nebo prikriva,
 Nesreća laživa
 Kakono vietra gnjiv zemaljski drobní prah
 Prominja i obratja na svako hotinje,
 Ta je njoj dana moć, vlás, sila i htinje,

433.

Umárliem govorenje 2.

O umárli tamní ljudi,
 U što ufanje vi stavljate?
 Nevidite 'er zlim bludi
 Segaj svita vas varate?
 Nemojte se toli vele
 U toj zlato vaše uzdati,
 'Er sve ono, što oči žele,
 Sve napokon vrime kratí.
 Život naš je sličan k sieni,
 Koja velmi bårzo prodje,
 Mnokrat človik kada scieni
 Počinuti, smàrt mu dodje.
 I ako vrieme sve ukrada,
 I dni vaši malo stoje,
 Nemo' da vas trud pripada
 Za činiti dobro koje.
 'Er se ovi bitak mao
 Naš, da e' drugo, reć nepríma,
 Nego jedan morski vao,
 Ki vik s krajem mir neíma.

Tim vi, svietu ki dvorite,
 Čim vi'e sunce na istoči,
 Blago vami ako oči
 Za vremena otvorite.

434.

Nauk svojim piesnim

O piesni vi moje, ké biste stvorene,
 Cič da se glas poje vile mé ljuvene,
 Da vas svit prosudi, vam je sad otiti,
 Meu vile i ljudi razlike na sviti.
 Tim imao putovat toliko dalek tja,
 Ovi svit hoću dat za nauk vami ja.
 Ako ki ljuveno duh živit vidite,
 Njemu se sniženo poklonit hotite.
 I šteć vas koju stvar ako bi on vidil,
 Ka nebi za moj var u čem god dobra bil,
 Nikako u tomu zle volje neuzmite,
 Veselo nu njemu ovako recite:
 Rusa, kà sred gore obči se radjati,
 Viku se nemore bez drače ubratu.

435.

U iste piesni,

O listje mé spiečno, ko stvori ljuven vaj,
 Vilu mú kad divno ja služih na svit saj.
 Trudnojzi ruci mój biv došlo jur vrime,
 Žudjeni dat pokoj, ki drag tač jes svime;
 Pokli poč dalek tja imate tolikoj,
 Svit vi ovi daju ja, budući stvor vi moj:
 Neuzmite boliezni, ako bi tko rekal,
 Da ni'esam s ljuvezni vas dobro izrekal.
 Nu njemu vi natoj hotíte tad riti:
 Kad u ki perivoj ti budeš otiti,

Ubrav cvit na grani, neodješ li draču vik,
 Cié da te nerani kroz ta nje način prik ?
 To isto stvor tvá pamet ovdi sad, gdi sam ja,
 Što 'e dobro, htij vazet, a što 'e zlo puštaj tja.

436.

U iste pjesni.

Mé pjesni, u čemu bivši vam zazreno,
 Molju vas, vi njemu recite sniženo :
 Išti ga gdigod hoć, strioca neć viditi,
 Koi će vazda moć u bilieg udriti ;
 Toli bi u čemu bil vi još zazreno,
 Opeta vi njemu recite ljuveno :
 Od dobre tač sciene ni'e zemlje na sviti,
 Ka neće kupiene kad godi roditi,
 Toli bi u čemu još vi bil zazreno,
 Molju vas, vi njemu recite časteno :
 Umârla ruka nas izpisa, čime njoj
 Ljuvena moćna vlás davaše hudi boj.
 Toli bi u čemu bil' vi još zazreno,
 Opeta vi njemu recite smiljeno :
 Človika vridna ní tač na svit medju nam,
 Ki stvari sve čini izvârsne, neg Bog sám.

Svárha svieh pjesnih.

K a z a l o.

Ovo listje kaže početke od svih pjesnih.

A.

Piesan

Ah dievojko, dušo moja, ká mi s' smárteu dala	335
Ah pravo jeli toj, jeli to pravedno . . .	54
Ah sárce vaj moje, kamo su riči tvé . . .	375
Ako bih stvorna ja za tvoj plam gorući . . .	281
Ako cić 'er nosi ljubav se velika . . .	18
Ako kada srića huda . . .	364
Ako me nepristav . . .	31
Ako me svaki dan to hudje ti moriš . . .	118
Ako rad tvoga zla gnjiva má gospodje . . .	330
Ako te na svit saj smárt s drazim razstavi . . .	153
Ako um tamni tvoj nescieni mé pjesni . . .	181
Angelska bi dika vile, kú svit slavi . . .	72
Angelski vas se broj raduj sad i uživaj . . .	425

B.

Bieše jednome na suncu jur silo . . .	194
Bili se čin't moglo, da duše grih tvore . . .	320
Biv bredja mnom mati, otide za mir svoj . . .	160
Bivši sad sdruženi u ljubko mi dilo . . .	43
Bivši smárt jedna vlás poslana od sgara . . .	251
Bivši ti ki gledaš, tko je ovo znati rad . . .	166
Bivši vil' liepa má nemože bit ino . . .	13
Blago vami o pastiri . . .	145
Blaženi vi slipi, koji nevidite . . .	302
Blaženi plam, luk i stril najprije kad meni . . .	174
Bože, ki svakoja stvori čas u jedan . . .	424

C.

Cvite moj, cvit oni várhu gizdavi . . .	87
Cvite moj gizdavi, negnjiv se svis tvoja . . .	128
Cvitnima viencima resit se čiem sili . . .	344

C.

Piesan.

Čim misli mé znanu njih milu stvar žude . . .	252
Čim more plivaše Leandro u noći . . .	156
Čim platu it prošu služenja za moja . . .	137
Čim sreće huda moć . . .	377
Čim svitli s neba sgar sunčani vječni zrak . . .	127
Človiče ki reči možeš se oštar mač . . .	138
Človiče ki tvú vlás nebraniš sgubiti . . .	105
Človiče moj ti sviet nečini zle volje . . .	131
Človiče uzmi ti, koga t' je od volje . . .	246
Človiče život tvoj nedarži u vaju . . .	303
Čuh niekih ja reči još človik na svit saj . . .	149
Čuj svak stvar, ká milim zgodi se u viku . . .	277

D.

Da ja znam 'er ono što ričmi ti kažeš . . .	271
Daleče pjesni vi, daleče radosti . . .	367
Dar čekav ljuveni, ki mi doć sve čknjaše . . .	42
Da su me snižene moći sad kriposti . . .	151
Da svak čas iz očih dvi rike nelivam . . .	233
Da toli van znane slješ posle na tvoje . . .	222
Dievojka ja mlada od tizih rođjena . . .	369
Doj má dušo, s ké sve ginu . . .	412

G.

Gizdava má vilo . . .	202
Gizdava má vilo . . .	352
Gizdava má vilo, rad koje na sviti . . .	44
Gledaj, srećo, moga jada . . .	144
Gledaje tvoj ures, vidi se u tebi . . .	9
Gospodje hoti oč . . .	114
Gospodje, tvá ljubav velmi me usili . . .	57
Gospodje žestoka, kú čud má neznaše . . .	60
Gospodje život moj, kú služit sam obra . . .	158
Gospoje ljuvena, ká mi tač omili . . .	73
Gospoje svih vilah . . .	30
Gospoje svih gospój . . .	23
Gospoje svih gospój, ká tuge moje znaš . . .	20
Gorući taj tvoj plam ljubavi neprava . . .	24
Govori zao jezik, što hoće riečima . . .	195

H.

Piesan.

Hodil sam u vike ovizim drumom ja . . .	326
Hod k meni u tihu tko moru dau i noć . . .	234
Hotite pogledat svi sa mnom umārli . . .	426
Hrabreni brajo moj, ki ričim tvojima . . .	226
Hrabreno sārce mé tārpeći tārpi sve . . .	248
Htil bih rit ja tvomu razumu naredno . . .	121
Hti čut što t' priaznivi priatelj tvoj sad veli . . .	366

I.

Iduć gorom u prošetu ja dievica mlada . . .	336
I velik da vietar	214
Izbrana mladosti, kù rajeni svak zove . . .	19
Izbrane mladosti, za zledi neimati . . .	384
Izbrana nieka vil', za kôm mre život moj . . .	68
Izbrani cvite moj, ki se čas má brojiš . . .	86

J.

Jadovni zleće moj, zavidos s kim biesni . . .	107
Jadi su zled stisli, da oči me suze . . .	403
Ja, ká bih u njegah razbludnih hranjena . . .	398
Ja ki ti niekada mio bieh tolikoj . . .	53
Jaoh, dušo ti moja, kojojzi na sviti . . .	414
Jaoh, ovi kako nas sve život naš vara . . .	318
Jaoh, tko bi ikad mnil, da oči dvi ljuvene . . .	294
✓ Ja onu, kù slidju, ostavit odlučim . . .	120
Ja ti ću svakoje dat slave, ljubavi, . . .	83
Jedan dan šetaje po lugu zelenu . . .	50
Jedan, ki cvileći sve tuži na sviti . . .	175
Jedan ki konopac nošaše za moći . . .	343
Jedan znan, istinan i prav duh ljuveni . . .	242
Jedan živ s dva märtva čime sam stojaše . . .	372
Jedini Bože moj smirno te ja molju . . .	418
Jedna jur liepota s kojom je združena . . .	7
Jedna 'er vil' u sieni od duba siedeći . . .	69
Jednom se prigodi onaj vil', kù piena . . .	159
Jezdec ja jednome po jednoj dubravi . . .	148
Julia neplaka Pompea kruto tač . . .	37
Junak mlad služeći jednojzi od vilah . . .	373
Jur pojah i cvilih razmirje rat i boj . . .	230
Jur se plam sgasnu vās u tebi ljuveni . . .	275

K.

Piesan.

Kada prav i vieran sluga se postavi . . .	286
Kadgod i gdi pride tvè lice pribilo . . .	240
Kad jučer sred kola vesela pojaše . . .	307
Kad miša skup vidi reče mu prijatelju . . .	345
Kad moj plam ljuveni ugasit mogaše . . .	316
Kad od nas dalek van sunač zrak otide . . .	223
Kad ona izide vesela u slavi . . .	322
Kad počnem gledati kon tebe gdigod stav . . .	334
Kad počnem u meni nesrečo misliti . . .	346
Kad se ti mā viŧo od mene odili . . .	38
Kad tvoju ljuvenu gdi lipos ja vidju . . .	94
Kā god zvir vieruj jes pod nehom na sviti . . .	29
Kā je ovo huda čēs, kŭ čut sad ja rieħ . . .	99
Kaj se kajući, kajući kaj se sve . . .	315
Kakono vi pčele idete sve med taj . . .	313
Kako ti želiti i hotit dobra moć . . .	97
Kamenu dragi moj, istočne kē strane . . .	395
Kao riba nevišta u moru ká plie . . .	332
Kā pravda jes ovo od moći ljuvene . . .	287
Karonte ki duše privoziš na on kraj . . .	201
Kazuju ovu stvar nam stara vremena . . .	200
Ki razlog jes ovo neka mi sad reku . . .	59
Ki život jaoh ovoj može se jur zvati . . .	390
Knjižniče dragi moj, ki mudros slideći . . .	173
Ko je taj, ki može bez plača sad riti . . .	428
Koliko mudrieh jes, i pomnieh prem ljudih . . .	380
Kolje vriedna stvar jedini moj Bože . . .	341
Konju moj liep hārli moŧ dobro ti sada . . .	394
Kraj rike jedne se zvir nieka nahodi . . .	348
Kroz misli kē more . . .	396

L.

Ljubavi ako ti nebudeš dat pomoć . . .	227
Ljubavi dobro znaj 'er tvoja sva pala . . .	170
Ljubavi, koje vlās na svit se svud slavi . . .	91
Ljubavi nemnju vik, da lipšim dobro znaj . . .	84
Ljubav ká moćna se toliko govori . . .	312
Ljubav me siluje, a razlog uzdarži . . .	243
Ljubav me siluje i veli naprid proć . . .	265
Ljubav me skončava kroz ljutu nje silu . . .	56
Ljubim te vilo ja toliko, toliko . . .	258

	Piesan.
Ljuveni nevoljnik kad dobro žudjeno . . .	291
Ljuven trud satvoril ni te tako blida . . .	104

M.

Má mila Latinka ljubka t' se vidjaše . . .	327
Mati me porodi bez otca, koi sin ja . . .	370
Má vilo nečeš ti . . .	209
Mé piesni u čemu bivši vam zazreno . . .	436
Misleći ja nebog od tuzi Ljuveni . . .	122
Mnogo sam godištah mir iskal na svit saj . . .	268
Mogu se blag zvati gizdava má vilo . . .	88
Molih se ljubavi i čini meni doč . . .	273
Molju te rad Boga o močna ljubavi . . .	110
Molju te sada ja, s velikom ljubavi . . .	255
Može se reć uprav da već zna od zmie . . .	213
Mú ruku svom uzam moja vil' ljuvena . . .	333

N.

Na grani kad stoje od duba zelena . . .	78
Najprije skrovena taj narav od zgori . . .	21
Na lipi tvoj pozor kad tvá čes izide . . .	324
Na ove tamne dni već ni moć živiti . . .	98
Narav trud, i misal i pamet svu stavi . . .	295
Na svitu stvar ovu svi ljudi poznaju . . .	279
Na to me dovede ljuvezau prokleta . . .	238
Na tu sam zled došal 'er ako cviliti . . .	290
Na znanje pridrago nastojat svak ima . . .	154
Nebi li srečo ti koja mi hti riti . . .	309
Nebivši dobro vik, spievče moj jedini . . .	155
Nečini Bože moj, da u led postavi . . .	417
Neka idu van ini po svitu blago toj . . .	15
Neka se u jadu . . .	221
Nemoguć tárpiti već gnjiva ljuvena . . .	207
Nemogu ueg riti pokli me sad slišaš . . .	119
Nemoj se čuditi ako te nikadar . . .	260
Nemoj se sad činit toliko izbrana . . .	276
Nesreća, koja se sadruži s ljubavi . . .	297
Neželju imanja na saj svit imati . . .	14
Ni'e čudo u ljubavi . . .	355
Ni'edan ni človik ni'ednoj vil' pod nebi . . .	92
Niegda biše danci meni . . .	356
Nigda ti oganj moj nehti ja odkriti . . .	81

Nikako prokleta smart neće pristati . . .	388
Ni na nebu goru svitile zvizde zriti . . .	403
Nitko se meu nami neće vješ odveće . . .	379
Ni triba man takoj bivši to huda stvar . . .	205
Nu pogleda o ljuvezni . . .	363

1.

O Bože ljuveni jedini na sviti . . .	140
O Bože prisveti ki živeš u viku . . .	430
O cvite nemili ki kroz tvé zlo dilo . . .	95
O cvite svih gospój, kój slike vik nebi . . .	89
O cvite svih gospój velmi se zovu blag . . .	74
O čésti skrovena moći zgar velike . . .	198
Od kosi dva prama, koraljne dve usti . . .	133
Od moje matere rodi se otac moj . . .	371
Od mora tužni rat smir se u vodi . . .	113
O dobro mé milo; várh koga na sviti . . .	239
O dube zeleni, blažene tvé grane . . .	192
O dubje zeleno meni sad recite . . .	118
O dunjo prilipa, ké vridnos vaj meni . . .	191
O dušo ti, koja mož' se raj moj riti . . .	186
Od želje ljuvene o slavo sva moja . . .	28
O gluha má zmijo ká tvoj sluh dan i noć . . .	232
O gorka ljubavi . . .	33
O gospoje svih gospojah . . .	354
Oh da bih kako ja vik mogal izriti . . .	397
Oh koliko često zaman . . .	357
Oh nemoj toli se nemilo briuuti . . .	319
Oh vaše toj zlato na što će dovesti . . .	347
Oj má rajska višnja diko, koju Bog objavi . . .	338
Oj tamni, priludi, zavidni zleće moj . . .	368
Oj vilo, kój služu vernie neg sužan . . .	374
O kamenu dragi, vridni miesta istočnoga . . .	337
O listje mé spievno, kó stvori ljuven vaj . . .	435
O moćna ljubavi, pokli me tvá strila . . .	141
O moćna meu nami neumárta ljubavi . . .	142
O moja jedina gospoje svih vilah . . .	203
Oni ki pjesnima ne samo zvirenja . . .	391
O pjesni vi moje, ke biste stvorene . . .	434
O pravdo prisveta, o bože jedini . . .	143
O prika zla česti od hude nesreće . . .	188
O sieno nesrećna, što činiš ti veće . . .	237

Piesan.

O spievci moji mili	416
O spievče hrabreni, koga sviet sad slavi	169
O sriečo, o-smärti, o silna ljubavi	129
Ostinuv tresem se jako lis na vitru	321
O stvorče mili moj ki smärti tvom shrani	419
O sunce Boga rad hoti mi sad riti	404
O sunce s neba sgar koga zrak jedini	90
O Šiško razumni, čestiti odveče	162
O ti ka po sili doč hotje sad k meni	176
O ti ka stvor svaki razstvaraš na svitu	407
O ti ka s' život moj, smirno te ja molju	93
O ti ki buduē hud u svaka tvā dila	179
O ti ki ričima oholo besiedeē	150
O tvārdi mramore kak od mē bolesti	228
O umārli tamni ljudi	433
O usti, o kosi, o sladki pogledu	264
O vārļa, nemila, žestoka ljubavi	187
Ovi dan primili, ki skрати mē trude	49
O vile vi, koje imate čudnu vlās	402
O vilo čestita, kū slavno svak poje	82
O vilo mā mila, u kōj moē naravi	193
O vilo stvorena za moj plam goruēi	280
O vilo ti, koja pođ tvū vlās stavi me	157
O vilo ti, koja sve živeš u mīti	58
O vi svi, ki ovdi slišate sad mene	331
O vi svi, ki ste čas od mudrih na sviti	27
O vi svi, koji stav ovdi slišite	51
O vi svi ljuveni, ki ove slišate	1
O višnji Bože moj, komu svi na sviti	231
O višnji Bože moj, o Bože jedini	422
O višnji Bože moj, koi si na nebi	423
O višnji oče moj, kriposti velika	420
O višnji pozoru, kojemu sunač zrak	208
Ovi ti daju sviet pravedan tere zdrav	185
Ovo vi u piesni izpisan ljuven boj	399
O zvizde ljuvene	113
O zvizdo nemila, kōj bih dan za sužna	159
O zvirī žestoka hoti mi sad pravīt	272

P.

Pakao su mē pārsi, duh sam ja pakljeni	329
Pastir je dobri ovoj, ki za svoj shraniti	427

Pastir, ki duge dni pati za ljuvena	48
Pastir, ki skriva vik sve drage ljuvezni	46
Piesnivče dragi moj čul sam tvoj ki 'e vaj	75
Plašte oči tužne moje	413
Plašu od tebe vidil sam gdi stvore	278
Plav morská svaki čas po moru koja gre	304
Podnosih s tugami svakoje nevolje	389
Podnošu zlu holes, nevolju i tugu	362
Pojuci šetaje	385
Pokli ide sunač zrak	225
Pokli me izbrani tvoj ures gizardavi	111
Pokli me moja čes ovako skončala	204
Pokli me ovakoj svojima nehari	415
Pokli se na razum jedini na sviti	152
Pokli se odili	36
Pokli sam sad sám ja i nitko da mene	400
Pokli tmas čarna taj s kome muk pribiva	219
Pokli tvá huda čes stvoriti tač hud vaj	387
Pokoli huda čes i ljubav nemila	247
Pokoli má mladost nevoljno sve tuži	314
Pokoli nemože ni pamet ni jezik	269
Pokoli ti znati	191
Priatelji moji mili	146
Priatelji sad scine ove se naravi	216
Priatelju dragi moj, nemoj se čuditi	26
Priatelju dragi moj, pokoli svis tvoja	220
Prikriti svoje dni sred ognja bez boli	79
Pripovis jes nieka, da pastir jednome	126
Ptica, ká sve leti slobodno po sviti	261
Ptice se mahnite s ovome rugaju	236
Putniče, ako kad stvar želi svršenu	405
Putniče Boga rad, pokli te Bog doni	164
Putniče dragi moj molim te s ljubavi	163
Putniče, ki gredeš u slavi ljuveni	168

R.

Rad muke, kú svaki čas stvara gnjiv ljuveni	305
Rad tebe gospoje vieran ti biv sluga	76
Rat i mir sladak jes, i gnjiv ki satvara	8
Razsardiv ljuveni, ljubav se za svu moć	108
Razumom urešen nebivši bitak tvoj	339
Riba ona, ká s trakah osam gre pliući	217

S.

	Piesan.
Sad gdi 'e mártvi dan, ovi t' svit daju moj	206
Sad gre noć márkla van u tmíne od gorah	4
Sad liepo prolitje tih nami vodi dan	6
Sad poznám kroz moj trud o gorka ljubavi	382
Sad poznám kroz moj trud o gorka ljubavi	410
Sad poznám kroz tvu svis, zla zmio od kruga	182
Sagradíh jedan lip u polju perivoj	257
Sama noć dobro zna u kóm sam tuženju	293
Sam iduć k zeleni zorome k dnbravi	147
Sàrčan gujiv pravo ní, da kaže ures tvoj	288
Šardjbeni mutni val sred morske pučine	249
Sgodi se na svit saj da ljubav vesela	22
Sgodi se nieka, da ona vil jednome	70
Sil' se svak podložan bit vili na svitu	254
S istoka kad zora otvori bieli dan	11
S jadima suze lik da mogu koí dat	135
Sladki kuf pribili	197
Sladki san mé oči kad uzme jur k sebi	282
Slasti má, rad koje život moj umira	284
Slipa zla prokleta Božica, u kojoj	378
S napravam čudnime bieše se jedan dan	106
Sokó je čudi ove, svi ljudi toj znaju	52
Spievalac stari broj stvar ovu nam poje	125
Spila je kamena, kú sunce nepeče	47
Spovieda nieki glas, da griesi má vila	55
Spravíh se veće krat za tebi izriti	287
Srid očih tvojih ti od svita, ké s' ures	96
Stisnuvši tihi san dvi zvizde ljuvene	283
Stražničé, ki gledaš i bljudeš studeni	66
Strila	361
Suzam se zamuti o vodo studena	429
Svaka zvír žestoka, ká god jes pod nebi	300
Svak meni govori, tamničé svies stavi	16
Sve moje imanje i blago na sviti	259
Sve ut bris imaše uz suhe svoje grane	342
Sve one misli, ké u sàrcu dāržah ja	274
Sve vidiš patiti žestoke nesreće	292
Sve zviri od gora	376
Svietovne serene, kih je ovdi velik broj	409
Svim željam za čin't moć da dodje jur plata	224

	Piesan.
Svi oni, ki putuju	35
Svit je ovi razliki, tko poje, tko cvili	253

S.

Šišmundo ki mile tač piesni ostavi	165
Šišmundo veliki ki spieva skroveno	167
Što bi imal mukat vo i plakat na svit saj	263
Što je dobra priazan da mene tko pita	306
Što je ino ljuvezan, neg jedna na sviti	301
Što se si znanče moj, reci mi sad uprav	63
Što s tobom bit gore može sad od jada	180

T.

Tač lipa pastirka viditi bi meni	381
Tač vesel ja reči	353
Tamnica ní odar, ni'esu ki znat daju	262
Tebi ki s' svemu red, i ki si viečni sam	421
Ti hoćeš, da umrem	218
Ti hoćeš, da umrem	349
Ti kažeš u svemu, da dobro hoć meni	299
Ti ki si vazda bil od ljudih tamnilo	102
Ti koi domome sve živeš opako	62
Ti koi skrovene u svakomu cvitu	85
Tirsi, ki na sviti pastirah svieh je čas	211
Ti sne moj blaženi sne dragi i mili	210
Tko dobro sve bude ljubljeno zgubiti	190
Tko hoće u miru provodit život svoj	266
Tko je tač nesviestan na svitu od ljudih	101
Tko mi će jaoh dati od suzah tuj pomoć	401
Tko ni'je pediepsan za svu zled kroz ljubav	311
Tko stan svoj, za u tudj poć, ostavi na sviti	360
Tko vele o smárti sve misli na svit saj	285
Toliko da sminje	212
Toliko na nebi ni svital sunač zrak	25
Toliko velmi jes	35
Toliku ja rados u licu u tvomu	392
Tužna je naša čas ljuveni ovdí stav	64
Tva družba prihuda koju si stvorila	270
Tvoje me diijenje, koje ti sad spravi	39

U.

Piesan.

U boju što junak gore se snebiva . . .	41
Udare ljuvene pravo se svud pravi . . .	67
U gori dab jedan, ki žile tvård' ima . . .	184
Uhitju pticu ja i stavlju pod zatvor . . .	77
Umio bih yilo ja . . .	351
U ovomu človiku človiče nepravi . . .	431
U ovomu životu tko kratkom na sviti . . .	432
U paklu nahodi stvar se ova neumārla . . .	123
U polju gdi cvitje razliko sve cvata . . .	328
U putu za moj vaj sreksi se sastavi . . .	109
U ruci tko dārži od pravde vridni mač . . .	264
U tebe sad pomoć grem smārti prositi . . .	237
U toli plam velik čuju se goriti . . .	17
U uzlu jednemu od zlata izbrana . . .	296
Uzdam se u Boga, da ću još plavi moj . . .	323

V.

Vaj meni nebogu, život mi sve vene . . .	136
Vaj tko bi ikad mnil . . .	365
Vazda ću vrime ja i miesto hvaliti . . .	10
Vazel bih bio ja s uzdasī na sviti . . .	317
Vazel bih da meni mē dobro budeš reč . . .	241
Vazmi sviet ovi moj, ki ti ću sad riti . . .	229
Veće krat na gori vidju oganj goriti . . .	298
Već nevieruj taštoj laži . . .	411
Vel ko prem velje na ovi dan hvaljeni . . .	130
Veselo življah ja u želji ljuveni . . .	196
Vidi se podili, da bārzo jur prodje . . .	215
Vidiv te toliko oganj me izgori . . .	235
Vidu sad za ures tvoj o mila ljubavi . . .	116
Vidju sto jezika, gdi na me zlo prave . . .	310
Vi koi svakoje jezike učite . . .	171
Vila, kojoj ni'e slike . . .	359
Vilo, ako za luda krozi te duh pati . . .	381
Vilo, ká na svit saj gizdaš se toliko . . .	406
Vilo, ka tvé blude na miesto zlo stavi . . .	61
Vil' ona, ká tiri jadovni moj stupaj . . .	132
Vil' želi tač mū zled . . .	32
Vlās tvoga uresa veće me ne vodi . . .	383

Z.

	Piesan.
Zangle grad bi koi vilu dá, ká mene . . .	3
Za niekom jur gorom livada gdi staše . . .	40
Za skratit moje dni, gospoje svih vilah . . .	71
Za sve da istu mir nigda ga iznaći . . .	245
Za sve da sunce sgar kad bude iziti . . .	12
Za sve 'er je má boles toliko velika . . .	393
Zavidnik niekoi sve huli mé piesni . . .	171
Zavidni zleće moj, komu zla nenaš . . .	172
Zavidnos jadni červ u tebi vidi se . . .	104
Zemlja, kój zimnji hlad sievera lis svenu . . .	5
Zle ti su postale na svitu sad zloće . . .	100
Zlo ti sam jadovan vaj meni nebogu . . .	112
Znaj dobro Zoile moj s kim našis sve slove . . .	193
Znaj vilo 'er ako dieliv se ostanu . . .	350
Znan lupež it diže pieneze svaki dan . . .	124
Znate li ljuveni zašto se spovida . . .	335
Zoile tamni moj, ki lažuć sve hiniš . . .	178

Ž.

Želeći ja smárt priat rad tuge ljuvene . . .	250
Želeć se obiesit j'dan skup lakomac . . .	340
Žestoku ja ti se tierati stavih zvir . . .	139
Život naš, ki na svit podložen jes sreći . . .	267
Životu nemili, pun svake nesreće . . .	161

VRIDNOMU

SVAKOM KRIPOSTI UZVIŠENOMU GOSPODINU

DINKU RANJINI.

Maroje Mažibradić odgovor čini.

Dieli se zavrela tve rike ljuvene
Ljubav tvá vesela i dodje do mene.
S kriposnim knjigami, složiv ih u piesan;
Vridnos tvá meu nami s kih će bit noć i dan.
Znam kripos i svoj glas neda mi očiti,
Zač tvoja svitla čas, svitlostju tač sviti,
Da mnoge tamnosti našega jezika
Prosvitli zadosti, da će sjat do vika.
Nu velja priazan, priatelju dragi moj,
Kojom se zavezan nahodim tolikoj:
Da uzla (stvar koja) neće moć do vika
Razdrišit neću ja, ni manje směrt prika,
Toj želeć da i ja u pored s tvojime
Uzročim, da prosja, i tärpi me ime.
Težko je breme toj, kó vridnos tvá prosi,
Piesnivče dragi moj i hoće da nosi,
Slavica od vrana, zač ni moć pritvorit,
I zemlja puštana nemože plod plodit;
U dugo zač vrime zgodit se toj bude,
I svoje da ime tkogodi zabude.
Ti žudiš ljuveno toj dobro vidju ja,
Da zlatom takmeno árdjavo gvoždje sja.
Rieti ću ovu stvar, ako je što bilo,
U mene ikadar sve se je zgubilo.
Za tiezim pak, piesni nie način da tvori,
Tko žive s boljezni, i koga plač mori;
Kako ja, ki veće nisam moj. nisam živ,
Koga su nesreće satärle, i gork gnjiv;

U komu ni reda, u komu zdravja ni,
Ki sve smàrt pogleda nemilo, ka mu ckni.
Od moje nesreće neću ti već praviti,
Za mir tvoj u smeće i sàrce nestavit;
Jer kad bih nevolje izrekao stoti dil,
Ku ja znam najbolje, nitko bi nesuzil.
A što me razum tvoj u pjesneh sad slavi,
Govore, da znam toj u bilju i travi.
Ke sunce daž plođi na zemlji à s nebes,
U koih dohodi toliko vridna čes.
Ter uz toj naravi otajna hoće da znam,
I hoćeš ljubavi da tvojoj odviet dam.
Znam dobro, da ganu ljubav te ma na toj,
Ka hoće, da stanu gdi mudrih stoi broj;
Hoteći stvar malu veliku učinit,
I dat joj pohvalu, toj mogu procinit.
Razum tvoj dohita sve stvari zlamene,
Ne samo što pita za ljubav sad mene.
Ter da ja reku, što o tomu govore;
Prilit bi bilo tu vode malo ù more.
Zoveš me na dvor tvoj, sazidan na vodi,
Gdi plavi velik broj svakoj dohodi,
I morske gdi vile pjesni ti spievaju,
I ke te tač mile, da živeš u raju.
A sve toj: jer tvoja vridnos hoće i žudi,
Da se pamet moja na pjesni probudi.
Ako t' su boljezni, zov me da se bolim;
A nemoj na pjesni (velmi te sad molim).
Zač spievat nije mi moć, kako ti od zgar rih:
U meni nie moć, neg sam pun tugà svih.
Najposli posla mi tva vridnos lis bio,
Koi sam suzami za rados primio.
Kraljevi i cari, ke šlju tiem ke mile
Za vriedne ke stvari hitro milos da dile.
Neka tuj pitaju, što sàrce njih žudi
Toj, da se plaćaju htinja njih i trudi.

Hvala ti velika na tojzi milosti,
Koj da je prilika rieti mi nie dosti.
Za to t' ja stvar inu ni želim. ni pitam,
Neg milos jedinu, koj život obitam;
Da u njoj nepristav do sada kako je,
Uzdâržiš mu ljubav, i stvari sve moje.
Ako po sreći zgodi se kadgodi,
Da budem ja steći koi dio slobodi,
Sârce me skroveno u djela očita,
Dati će ljuveno, što t' stidom obíta.

**Odgovor Gospodin Dinku Ranjini Frano
Lukarević.**

Nie slično, da mene glas tvoje kriposti,
Stavlja meu hvaljene družbe od vridnosti,
Buduć ja (dragi moj) tamne svim naravi,
Ne kako za um svoj pjesan me tva pravi.
Slično jes, i žudi sârce me, da rič tva,
Od slavnih kih ljudi slavnu čas pripiva:
Neka t' tim viečni glas vik slove na svit saj,
Kad onim podaš čas, kim se čas prosi taj.
I neka tve ime na tamne dni ove
U svako jur vrime slavome njih slove.
Ako li još uz toj, rad dobre naravi,
I mene razum tvoj za mu čes proslavi.
Ja ću tim rad živit, i mu čes hvaliti;
Nu će tva hvala bit slavom sva na sviti.

**Gospodinu Franu Lukareviću odgovor učini
po skladu od rieči.**

Medju sve ljuvene izbrane mladosti,
Budući hvaljene u tebi mudrosti;
Svih spievac vridni broj, koi se znan pravi,
Pravo je, da glas tvoj hvaljeno sad slavi.

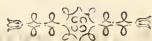

Handwritten:

Tim se um moj trudi, u pjesni ke spiva,
Vik želeć, meu ljudi: tva slava da è živa;
Er pravo jes tim čas, da stvara svaki kraj,
Ki mudros svaki čas, uče nas na svit saj.
Tva kripos meu kime najpàrva sad slove
Zasve èr se toj brime pritežko svim zove.
Nu u čem, što nepokoj twardji moć tva spravi,
To više glas će tvoj stupiti u slavi
I to ćeš već živit u časti čestiti,
Sve vike ka će t' bit hvaljena na sviti.

**Istomu Gosp. Lukareviću odgovor po istieh
riečeh.**

Nebuduć kon mene niedne znaj, kriposti,
Kako ću hvaljene moć spievat vridnosti,
Knjižniče dragi moj hrabrene naravi,
Koga svak za ures svoj za svoga vik pravi,
I želi, i žudi, znajuć èr mudros tva
Pravo jes, meu ljudi da se svud pripiva,
Kim sam ti mož dat glas od slave na svit saj,
U tebi bivši čas izvarsna svitla taj?
I mogu njih ime tve pjesni, ne ove
Čint, dugo da vrimè hvaljeno svud slove,
I moje još uz toj, takoj dar naravi
Kriposno taj um tvoj svaršeno proslavi;
Neka grad naš živit, i tobom hvaliti
Može se, à tvoj bit glas viečni na sviti.

LJUDI mudri vazda na jedan način stoje,
A dobra ptica i u zlo brieme poje.

I koga tàrg hrani, o tàrgu govori,
A RANJEN o rani, koja ga sve mori.

Deacidified using the Bookkeeper process.
Neutralizing agent: Magnesium Oxide
Treatment Date: Nov. 2006

PreservationTechnologies
A WORLD LEADER IN PAPER PRESERVATION

111 Thomson Park Drive
Cranberry Township, PA 16066
(724) 779-2111

LIBRARY OF CONGRESS

rfc
©

00026322637